

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 37 / IV legislatura / Segon període

Divendres, 18 de desembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 20

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Continuació.)

Departament de Presidència

Esmena del G. P. Popular (núm. 366, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1593).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 367, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 370, 376, 384, 385, 386 i 389 (p. 1595).

El Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1597).

El Sr. Escudé (CiU) (p. 1597), la Sra. Montserrat (P) (p. 1597) i el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1597) intervenen per una qüestió d'ordre.

Esmena del G. Socialista (núm. 368, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 375, 378, 387 i 388 (p. 1598).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 369, a la totalitat)

SUMARI (2)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb l'esmena núm. 377 (p. 1600).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 1603).

Torn a favor (esmenes núms. 390, 393 i 396): Sr. Siurana (S) (p. 1606).

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i set minuts i es reprèn a un quart d'una i deu minuts.

Posició dels grups respecte a la sol·licitud de votació secreta: Sr. Escudé (CiU) (p. 1608), Sr. Saura (IC) (p. 1608), Sr. Clotas (S) (p. 1608), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1608) i Sra. Montserrat (P) (p. 1609).

El president anuncia que no s'accedeix a la petició de votació secreta (p. 1609).

El Sr. Carnicer (S) i el Sr. Clotas (S) intervenen per una qüestió tècnica (p. 1609).

Votació de les esmenes núms. 121, 126, 127, 160, 164, 223, 324 i 356: *aprovades per unanimitat (p. 1609).*

El Sr. Carnicer (S) i el Sr. Escudé (CiU) intervenen per una qüestió tècnica (p. 1609).

Votació de l'esmena núm. 322: *aprovada per unanimitat (p. 1609).*

El Sr. Saura (IC) i el Sr. Carnicer (S) intervenen per una qüestió tècnica (p. 1609).

Votació de les transaccionals a les esmenes núms. 186, 237 i 242: *aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 1609).*

Votació de la transaccional a les esmenes núms. 205, 206, 207 i 209: *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 1609).*

Votació de la transaccional a les esmenes núms. 212, 213, 214, 215, 216 i 217: *aprovada per 71 vots a favor, 6 en contra i 37 abstencions (p. 1610).*

Votació de les esmenes núms. 12, 18, 20, 24, 25, 26, 53, 82, 84, 86, 88, 90, 92, 93, 96, 99, 100, 105, 106, 107, 108, 109, 115, 123, 131, 133, 135, 140, 142, 143, 146, 148, 168, 170, 171, 177, 183, 185 i 187: *rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1610).*

El Sr. Saura (IC), el Sr. Clotas (S) i el Sr. Carod-Rovira (ERC) intervenen per una qüestió tècnica (p. 1610).

Votació de l'esmena núm. 159: *rebutjada per 20 vots a favor, 66 en contra i 28 abstencions (p. 1610).*

Votació de les esmenes núms. 8, 29, 76, 154, 155, 157, 353 i 361: *rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1610).*

Votació de les esmenes núms. 14, 16, 17, 22, 28, 41, 57, 64, 66, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 95, 102, 104, 111, 113, 117, 119, 120, 130, 132, 134, 136, 138, 139, 141, 145, 147, 150, 152, 156, 163, 165, 166, 169, 172, 173, 178, 181, 188, 190, 192, 193, 194, 195, 199, 200, 203 i 204: *rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1610).*

Votació de les esmenes núms. 208, 210 i 211: *rebutjades per 43 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions (p. 1610).*

Votació de les esmenes núms. 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 15, 19, 21, 23, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 44, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 67, 68, 94, 97, 98, 101, 103, 110, 112, 114, 116, 118, 122, 124, 125, 128, 129, 137, 144, 149, 151, 153, 158, 161, 162, 167, 174, 175, 176, 179, 180, 182, 184, 189, 191, 196, 197, 198, 201 i 202: *rebutjades per 47 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1610).*

Votació de l'apartat cinquè de l'article 37: *rebutjat per unanimitat (p. 1611).*

Votació de l'apartat quart de l'article 37: *rebutjat per unanimitat (p. 1611).*

Articles 2 al 37

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions (p. 1611).*

Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 370, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Institut Català de la Dona

Esmena del G. Socialista (núm. 371, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Vandellós (S) (p. 1611).

Esmena del G. P. Popular (núm. 372, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb l'esmena núm. 381 (p. 1612).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 373, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Mayol (IC) (p. 1613).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 374, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira i Sr. Rodri (ERC), juntament amb les esmenes núms. 392, 395 i 398 (p. 1615).

Institut d'Estudis Mediterranis

Esmena del G. Socialista (núm. 375, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 368).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 376, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 377, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 369).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 378, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 368).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 379, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC) (p. 1617).

Torn en contra (esmenes núms. 371, 372, 373 i 374): Sr. Codina (CiU) (p. 1618).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 380, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Mayol (IC) (p. 1619).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1621).

La Sra. Mayol (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1621).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts.

Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió de dotació d'una unitat de crònics a l'Hospital Intercomarcal de Móra d'Ebre (Reg. 6330)

Formulació: Sr. Sabanza (CiU) (p. 1621).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1621).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits per a posar els noms dels usuaris en les noves targetes d'assistència sanitària expedits pel Servei Català de la Salut (Reg. 5692)

Formulació: Sr. Benach (ERC) (p. 1622).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1622).

Repregunta: Sr. Benach (ERC) (p. 1622).

Segona resposta: Conseller (p. 1622).

Preguntes al Consell Executiu sobre la posició del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb una línia de transport urbà entre Ripoll i Campdevàrol (Ripollès) (Reg. 5783), i sobre el termini de convocatòria del concurs per a establir una línia de transport urbà entre Ripoll i Campdevàrol (Ripollès) (Reg. 5784)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 1622).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1623).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 1623).

Segona resposta: Conseller (p. 1623).

Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió d'ajuts econòmics als damnificats per la calamarsada del dia 9 d'agost de 1992 a les terres de l'Ebre (Reg. 5818)

Formulació: Sra. Vandellós (S) (p. 1624).

Resposta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1624).

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió de finalització de les obres de la carretera de la vall de Boí (Reg. 6126)

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 1624).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1624).

Repregunta: Sr. Pueyo (ERC) (p. 1625).

Segona resposta: Conseller (p. 1625).

Pregunta al Consell Executiu sobre el control dels abocaments de les aigües procedents de rentar els dipòsits dels vehicles que transporten productes inflamables (Reg. 5997)

Formulació: Sra. Montserrat (P) (p. 1625).

Resposta: Conseller de Medi Ambient (p. 1625).

Repregunta: Sra. Montserrat (P) (p. 1625).

Segona resposta: Conseller (p. 1625).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a garantir la viabilitat de l'empresa Taurus, d'Oliana (Alt Urgell) (Reg. 6010)

Formulació: Sr. Riera i Olivé (S) (p. 1626).

Resposta: Conseller d'Indústria i Energia (p. 1626).

Repregunta: *Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 1626).

Segona resposta: *Conseller* (p. 1626).

Pregunta al Consell Executiu sobre si el conseller d'Economia i Finances coneixia des del gener del 1992 la possible implicació de l'ex-director general de l'Institut Català de Finances en un escàndol financer (Reg. 6056)

Formulació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 1626).

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances* (p. 1627).

Rèplica: *Sr. Farrés (IC)* (p. 1627).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Continuació.)

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 469 a 472): *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 1627).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 382, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pueyo (ERC)*. *Tot seguit, n'anuncia la retirada* (p. 1629).

Esmena del G. Socialista (núm. 383, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Sobrequés (S)* (p. 1630).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 1631).

Ens Públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 384, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Televisió de Catalunya, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 385, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Catalunya Ràdio, SRG

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 386, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 387, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 368).

Centre Divulgador de la Informàtica

Esmena del G. Socialista (núm. 388, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 368).

Centre d'Alt Rendiment Esportiu

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 389, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 367).

Votació de les esmenes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: *rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions* (p. 1633).

Votació de la resta d'esmenes al Departament de Presidència: *rebutjades per 30 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 1633).

Departament de Governació

Esmena del G. Socialista (núm. 390, a la totalitat)

Defensada després de l'esmena núm. 369.

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 391, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)*, *juntament amb les esmenes núms. 397 i 400* (p. 1633).

Torn a favor de l'esmena núm. 394: *Sr. Farrés (IC)* (p. 1635).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 392, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 393, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 390).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 394, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 391).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 395, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 396, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 390).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 397, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 391).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 398, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 374).

Institut Català de Seguretat Viària

Esmena del G. Socialista (núm. 399, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill* (S) (p. 1636).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 400, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 391).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 384 a 386): *Sr. Gavín* (CiU) (p. 1637)

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 387 a 400): *Sr. Campuzano* (CiU) (p. 1639).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 1640).

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. Socialista (núm. 401, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Carnicer* (S), *juntament amb les esmenes núms. 404, 407 i 565* (p. 1640).

El Sr. Clotas (S) *intervé per una qüestió d'ordre* (p. 1642).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 402, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bargalló* (ERC), *juntament amb l'esmena núm. 410* (p. 1643).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 403, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Fuentes* (IC), *juntament amb les esmenes núms. 405 i 409* (p. 1644).

Institut Català de Crèdit Agrari

Esmena del G. Socialista (núm. 404, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 401).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 405, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 403).

Esmena del G. P. Popular (núm. 406, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Montserrat* (P). *Prèviament, anuncia la retirada de l'esmena núm. 408* (p. 1644).

Institut Català de Finances

Esmena del G. Socialista (núm. 407, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 401).

Esmena del G. P. Popular (núm. 408, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 406).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 409, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 403).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 410, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 402).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 401 a 406): *Sr. Moliner* (CiU) (p. 1645).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 407 a 410): *Sr. Tomàs i Riba* (CiU) (p. 1646).

Votació: *rebutjades per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 1648).

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. Socialista (núm. 411, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Cadevall* (S) (p. 1649).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 412, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Fuentes* (IC), *juntament amb l'esmena núm. 416* (p. 1650).

Esmena del G. P. Popular (núm. 413, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà* (P) (p. 1651).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 414, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bargalló* (ERC), *juntament amb l'esmena núm. 417* (p. 1653).

Institut Català de Noves Professions

Esmena del G. Socialista (núm. 415, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Torrent* (S) (p. 1654).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 416, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 412).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 417, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 414).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 411 a 414): *Sr. Jané* (CiU) (p. 1655).

SUMARI (6)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1658).

Torn en contra conjunt (esmenes núms. 415 a 417): Sr. Salvatella (CiU) (p. 1658).

Votació: rebutjades per 23 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1659).

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de
la Generalitat de Catalunya per al 1993
(Continuació)**

Entrem al debat de les esmenes a la totalitat dels Departaments de la Generalitat de Catalunya. En primer lloc, Departament de Presidència, esmena 366, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta esmena a la totalitat de retorn al Consell Executiu de la proposta de pressupost del Departament de Presidència, el Grup Parlamentari Popular vol expressar el seu estupor davant de la manca de responsabilitat social i política d'un govern, d'una majoria i d'un president que en un moment de greu recessió econòmica, quan el nostre país ha aconseguit, gràcies als esforços encomiables del senyor Felipe González, el liderat comunitari pel que fa a la taxa d'atur, han renunciat a l'obligació política, econòmica i ètica de reduir les despeses burocràtiques de funcionament de l'aparell de la Generalitat.

Existeix una percepció generalitzada a la societat catalana que la relació entre la despesa pública de la Generalitat i el nivell de qualitat dels serveis que reben els ciutadans dista de ser satisfactòria, i, a més, s'estén el dubte, més que raonable, sobre l'adequació de les prioritats de la despesa a les necessitats reals de la societat, sobretot en moments de recursos progressivament escassos. Aquest dubte, que implica una deslegitimació del rol del poder públic com a administrador de cabals que són de tots, es veu reforçat quan, com és el cas del Departament de Presidència, ens trobem davant d'aparells administratius per als quals l'única raó aparent de la seva existència es troba en aquesta pròpia existència.

Es tracta, sens dubte, de l'apoteosi de l'ésser, típica del pensament del senyor Jordi Pujol. El que és trist és que els altres, que no en tenim cap culpa, ens veiem obligats a pagar els conreus ontològics del president de la Generalitat.

Quan analitzem la funcionalitat de l'estructura administrativa del Departament de Presidència, des d'un punt de vista estrictament de gestió, ens adonem que aquest Departament ha estat el calaix de sastre de la política de l'actual Consell Executiu per resoldre situacions polèmiques pel que fa a l'adscripció de determinades competències entre la resta de departaments. El problema d'aquesta fórmula és que ha estat utilitzada amb

una generositat tal que els costos burocràtics han arribat a uns límits que, a l'entendre del nostre Grup Parlamentari, són contradictoris amb una elemental concepció de l'eficiència de la despesa pública en una etapa de recessió econòmica.

Per una banda, existeixen organismes tan insòlits com la Direcció General de Coordinació i Seguiment Sectorial, la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees —que duplica les funcions del Patronat Català Pro Europa—, la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, l'Institut d'Estudis Autonòmics, i altres organismes, tots amb una condició comuna: que assumeixen tasques que podrien estar adscrites a altres departaments ja existents, amb estalvi econòmic i sense cap perjudici funcional.

Entenem que en una època de conjuntura econòmica recessiva aquests organismes haurien de ser dissolts i adscrits les seves funcions i recursos infraestructurals i humans a altres organismes de l'Administració autonòmica, la qual cosa implicaria una reducció, sens dubte exemplar, del nombre de càrrecs de confiança política i de les despeses de personal i de funcionament administratiu.

Una altra qüestió és la configurada pels serveis que, essent necessaris des d'un punt de vista de la política autonòmica catalana, podrien ser integrats dins d'altres departaments per tal de millorar la coordinació de les polítiques sectorials, especialment en l'àmbit de la cultura i dels serveis de benestar social.

Entenem que els serveis destinats a promoure la igualtat de la dona —l'Institut Català de la Dona i Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona— i els serveis de joventut —Direcció General de Joventut i Institut de Serveis de Joventut— haurien de ser integrats dins el Departament de Benestar Social, per tal d'una més perfecta implementació d'uns serveis destinats a garantir la promoció i atenció a dos col·lectius especialment vulnerables de la nostra societat. Aquesta integració permetria aconseguir una més perfecta coordinació de recursos destinats a l'assoliment dels objectius del segon Pla de serveis socials de Catalunya.

La posició del nostre Grup respecte al Departament de Benestar Social seria simplement la seva supressió, i la seva adscripció en forma de secretaria a un departament escaient, però si es decideix mantenir-lo, el que no té sentit és repartir les seves competències i funcions entre el Departament pròpiament de Benestar Social i el de Presidència, amb vulneració del que són els més elementals criteris de racionalitat i funcionalitat.

En el mateix sentit, creiem que caldria una acció similar en la Direcció General de l'Esport i els seus organismes autònoms adscrits. L'esport és un element essencial de la política cultural a Catalunya, d'acord amb el principi de *mens sana in corpore* lingüísticament normalitzat. L'experiència assolida amb l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona, on la Secretaria d'Esport per a l'Esport actuava dins de l'aparell propi del Ministeri de Cultura, amb uns resultats prou evidents, demostra la conveniència de plantejar-se una integració de la política esportiva dins del context global de la política cultural.

Aquestes tres línies de treball, que impliquen canvis d'adscripció departamental sense cap perjudici funcional, podrien millorar el nivell de coordinació entre determinades polítiques sectorials dins dels àmbits cultural i de benestar social, a més a més de reduir el malbaratament de recursos públics, més greu encara si tenim en compte el context de dificultats que pateix el

nostre país i que exigeix, avui més que mai, un exercici màxim de rigor econòmic.

El Grup Parlamentari Popular considera que els pressupostos del Departament de Presidència per a l'any 93 no tenen ni la més mínima voluntat d'austeritat econòmica, exigible a un Govern que demana als ciutadans afrontar una gravíssima crisi econòmica i social, resultat d'un model de gestió pública promogut pel socialisme a Madrid, amb el concurs entusiasta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés, que a la vista de l'experiència acumulada és assumit, a la pràctica, pel Govern i per la majoria parlamentària que li dona suport, també en l'àmbit català, per a la nostra desgràcia.

I ara, senyores i senyors diputats, voldria cridar la seva atenció sobre un aspecte del pressupost de Presidència que, d'acord amb les anàlisis que ha fet el nostre Grup, resulta particularment inquietant. La despesa corrent del Departament de Presidència, exclosos els organismes autònoms adscrits i el programa de mitjans de comunicació —és a dir, la despesa corrent de Presidència, exclòs tot el que és Dona, Joventut i Corporació Catalana de Ràdio i Televisió—, és de 12.790 milions de pessetes, la qual cosa representa un 0,81% del pressupost global de la Generalitat de Catalunya. Això implica, curiosament, que l'estructura administrativa de la presidència autonòmica catalana en relació amb el volum de despesa global de la Generalitat és més costosa, en termes relatius, en relació amb els pressupostos generals de l'Estat, que la mateixa organització administrativa de la presidència del Govern espanyol. Estem davant del que sembla una interessant interpretació «pujoliana» del principi de subsidiarietat.

Però el tema és tan sucós que realment és, com es diu, per sucar-hi pa. Jo voldria afegir algun detall més sobre la qüestió... A més a més, això té el valor afegit de donar, el dia d'avui, alguna alegria al Grup Socialista en moments dolorosos en què el senyor Felipe González està passant per la fase «depre».

El Projecte de llei de pressupostos de l'Estat estableix, per a l'any 93, a càrrec del Ministeri de Relacions amb les Corts i Presidència del Govern i Ministeri del Portaveu —més ben dit: de la Portaveu— del Govern, una càrrega de despesa de 24.330 milions de pessetes, és a dir, sobre el total de pressupost de les administracions públiques de l'Estat, un 0,14%, que, comparat amb el 0,81 que abans esmentava, representa que el senyor Pujol és sis vegades més car, en termes d'esforç relatiu, que el mateix senyor González. En termes d'economia d'escala i de racionalitat, és difícil explicar un fenomen com aquest; suposo que des d'una òptica comunitària, personalista i carolíngia la cosa deu ser més fàcil d'explicar.

Si, a més a més, tenim en compte que aquest Govern..., si recordem que aquesta setmana, fa pocs dies, en el Cercle d'Economia, el secretari general en trànsit de Convergència Democràtica de Catalunya feia una exposició, davant d'un auditori d'empresaris bocabadats, entusiàsticament lliberal sobre les mesures que s'havien de prendre en el context de l'Estat, i si tenim en compte també les reiterades i pietoses homilies del president de la Generalitat, resulta difícil de comprendre que un govern i un president i una majoria, teòricament lliberals —subratllo «teòricament»— i d'inspiració humanista cristiana, puguin presentar davant d'aquest Parlament un pressupost per a la Presidència d'aquest govern teòricament lliberal i demòcrata-cristià sis vegades més intervencionista, més expansiu, més car,

més burocratitzat que l'Administració de la presidència de l'Estat, en les mans pecadores del Partit Socialista. Estem davant d'un misteri inefable, que jo proposo a les senyores i als senyors diputats com a element de meditació per a aquests dies de recolliment nadalenc que tenim al davant.

A més a més, hem d'assenyalar, com a element que dona una marca de manca de qualitat i rigor en aquest pressupost, el fet que les despeses institucionals de tot el Departament de Presidència i organismes autònoms, impliquen una quantitat de més de 7 milions diaris en estudis, exposicions, publicitat, atencions protocol·làries, regals, promocions i altres manifestacions de la *grandeur* del líder invicte de la majoria.

I, per últim, tampoc voldria deixar d'assenyalar un aspecte del pressupost de Presidència que al nostre Grup li sembla particularment inquietant. Aquest pressupost del Departament de Presidència atempta contra la identitat nacional de Catalunya. Un dels avantatges de la nostra tradició política és el fet que la manca d'un estat propi ens ha estalviat les desviacions patològiques del creixement progressiu i incontrolat de despeses lligades a les activitats públiques. La millor catalanitat, al llarg de la nostra història, s'ha expressat amb una malfiança instintiva envers el sector públic, des de l'edat mitjana fins als nostres dies, concretada en el vell i entranyable principi del pactisme, tan ben descrit pels professors Sobrequès sènior i Vicens Vives, on la societat civil limitava les temptacions sumptuàries dels gestors polítics. Al llarg de la nostra història, els catalans hem preferit un estat de dimensions raonables, que deixés el màxim marge possible de llibertat als ciutadans. L'actual majoria i el seu president, en nom d'una pretesa vocació —només pretesa— de recuperació de la nostra identitat, actua en sentit contradictori envers les veritables arrels de Catalunya, gens lligades a una concepció expansiva del poder públic.

I ja posats en clau històrica, per trobar un antecedent a aquests pressupostos del Departament de Presidència, no podem pensar en altre exemple que el d'Alfons el Magnànim. Amb aquesta proposta de pressupostos per a l'any 93 del Departament de Presidència de la Generalitat resta fora de qualsevol dubte raonable que la crisi és aliena al Govern i al seu president, que actuen com una elit privilegiada al marge de les misèries i dels problemes del comú dels mortals.

Hi ha xifres ofensives en moments de crisi econòmica a Catalunya que jo no voldria deixar de citar ràpidament. El total de la despesa corrent del Departament de Presidència, de 27.416 milions de pessetes, que creix —com ja he dit— un 9% respecte a l'any anterior, triplica el total del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme, duplica el total del pressupost del Departament de Medi Ambient i ultrapassa en 5, 6 o 7.000 milions de pessetes, segons el cas, el total del pressupost dels departaments d'Agricultura, Treball i Indústria; en el cas del Departament d'Indústria, en moments que el nostre teixit industrial està subjecte a un procés de ràpida i preocupant destrucció, i on s'han perdut 50.000 llocs d'ocupació industrial a Catalunya aquest any, resulta particularment ofensiu aquest contrast d'esforç entre el Departament de Presidència i departaments que realment impulsen el dinamisme social i econòmic del país.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Vidal-Quadras, quantes esmenes defensa, vostè, respecte al Departament de Presidència? Només la 366? També la 372, de la Dona?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No? Doncs llavors li haig d'advertir que ha superat el temps amb escreix.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor president. Ara acabo. *(Pausa.)*

Diuen els sociòlegs que, en temps de crisi, s'incrementen les despeses sumptuàries, en moda, perfumeria i joieria, i a la vista d'aquest pressupost del Departament de Presidència semblaria com si el president volgués emetre el cant del cigne abans de la catàstrofe final, arrossegant el país amb ell. A nosaltres, després de dotze anys de pressupostos expansius, inflacionaris, de predomini desgavellat de la despesa corrent sobre la inversió productiva i d'utilització dels recursos públics al servei dels interessos de partit i no dels interessos generals del país, poca cosa ja ens sorprèn. Però, realment, aquest pressupost del Departament de Presidència, en aquests moments en què el petit i mitjà empresari català, el professional, el treballador autònom, passen per greus dificultats, els funcionaris han vist congelats els seus sous..., aquest pressupost, que representa cremar en una foguera inútil de vanitats grandiloqüents els diners de tots, no és, des de la nostra percepció, presentable.

Nosaltres hem complert la nostra obligació de denunciar-ho i de presentar aquesta esmena de devolució, de retorn, davant la cambra. Nosaltres hem exercit la nostra responsabilitat i complert la nostra obligació. Però la majoria són vostès, i són vostès els que tindran la responsabilitat de sostenir aquesta postura absolutament incongruent amb la realitat del país en aquests moments. Vostès ja ho veuran.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Esmena 367, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, si m'ho permet la presidència, jo, amb aquesta esmena 367, defensaré també la 376, defensaré també la 384, la 385 i la 386, i queden d'aquest Departament, la 373, de l'Institut Català de la Dona, queden també aquells aspectes relacionats amb la joventut i l'esmena 380, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que defensarà després la senyora Mayol.

El Sr. PRESIDENT: La 385, la defensa també ara?

El Sr. FUENTES: La 385 també.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat aquesta esmena de devolució del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya perquè tenim discrepàncies profundes quant a l'estructura del Departament, quant a les funcions del Departament, les que compleix i les que no compleix, les que nosaltres pensem que hauria de complir; tenim discrepàncies molt importants quant a l'assignació de recursos i quant a la quantia, també, d'aquests recursos.

Començaré assenyalant quins són, des del nostre punt de vista, aquells aspectes que ha de complir el Departament de Presidència, que són propis de la màxima direcció política i responsabilitat dintre del Consell Executiu. És evident que, des del Departament de Presidència, s'ha de portar a terme aquesta primera funció de direcció política i de responsabilitat màxima. Per tant, calen funcions i mitjans per a la coordinació; nosaltres entenem que, per les seves característiques, la política comunicacional ha d'estar adscrita també al Departament de Presidència,

hi ha d'haver uns serveis jurídics generals; pensem que per les seves característiques, per les seves característiques —que van molt més enllà dels problemes propis d'un departament, malgrat que tots els departaments afecten la joventut—, pensem que el Departament de Joventut, que els aspectes relacionats amb la joventut han de formar part d'aquest departament, també els esports, la política d'igualtat home-dona, perquè té també en aquest cas un component horitzontal que fa que s'hagi d'impulsar a diferents àmbits, a tots els àmbits, per tant, a tots els departaments.

Nosaltres pensem també, ho hem defensat, fa molt pocs dies ho vàrem defensar en la comissió corresponent, nosaltres pensem —com dic— que la normalització lingüística també hauria d'estar adscrita al Departament de Presidència. Té unes característiques, la llengua catalana, de tret identificador, de tret essencial de la nostra personalitat pròpia i, alhora, té unes característiques de manca de situació normal de plena utilització a tots els àmbits que fan, des del nostre punt de vista, absolutament imprescindible que això formi part del Departament de Presidència. Per tant, nosaltres entenem, fins aquí, que hi han aspectes que han d'estar adscrits a aquest Departament, n'hi ha —com aquest— que està a Cultura i que hauria d'estar al Departament de Presidència. Però, alhora, nosaltres pensem que el Departament de Presidència té unes característiques i unes funcions que no li corresponen.

Nosaltres pensem que el Departament de Presidència entre les coses que no pot ser, que no ha de ser, és ser el primer, el principal instrument propagandístic de la Generalitat de Catalunya, és ser el primer instrument de distribució clientelar dels recursos i les subvencions. Potser és agosarat dir que és el primer, possiblement hi han altres instruments que es poden situar al mateix nivell, però nosaltres pensem que això no pot fer-ho, no ho ha de fer el Departament de Presidència i, naturalment, això va estretament lligat amb la concepció relativa a la subvenció, a l'ajut, a la participació de la Generalitat en les tasques que porta a terme la societat civil, de la qual nosaltres discrepam pel seu caràcter discrecional, pel seu caràcter —des del nostre punt de vista— arbitrari i que s'ha plasmat clarament a l'hora de debatre l'articulat dels pressupostos quan no han estat admeses esmenes a l'article 12, que pretenia introduir criteris, elements de publicitat, de transparència, de control, d'objectivitat, sense arribar, com nosaltres voldríem, a una normativa pròpia i específica que reguli tota la política de subvencions, tota la política d'ajuts de la Generalitat a la societat civil, que, vull dir-ho amb tota claredat, nosaltres no únicament no rebutgem, sinó que pensem que s'ha de portar a terme, però s'ha de portar a terme amb uns criteris molt diferents dels —com deia, fins ara— criteris arbitraris, dels criteris no objectius, dels criteris no transparents que avui dia aplica el Consell Executiu.

Tampoc pensem nosaltres, tampoc pensem nosaltres —i en això, ens hi estendrem amb més profunditat quan parlem del Departament de Cultura— que des de Presidència s'hagin de portar a terme actuacions en l'àmbit de cultura que tenen, malauradament, aquesta marca, aquesta empremta d'actuacions propagandístiques. Nosaltres pensem que les actuacions purament culturals s'han de portar a terme des del Departament de Cultura, i posaré exemples evidents: hi ha partides des de Presidència, però hi ha, fins i tot, institucions, com l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, les funcions del qual jo no entraré ara a

discutir en concret, però sí la seva ubicació i la seva utilització des del Departament de Presidència. Nosaltres pensem que totes aquestes funcions han d'estar adscrites al departament corresponent.

Per tant, aquestes són les discrepàncies quant a l'estructura, quant al funcionament, quant a l'estructuració del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya.

Ara vull entrar, encara que sigui breument, en algunes consideracions amb relació als pressupostos en concret. Els pressupostos de Presidència globalment, en conjunt, que pugen 37.982 milions de pessetes, representen un 2,6% del total del pressupost i comporten un increment del 5,6% sobre els pressupostos de l'any passat. Podem dir, per tant, que el Departament de Presidència, globalment considerat, es manté en uns paràmetres equivalents a l'exercici anterior, es manté sobretot si tenim en compte el diferencial de la inflació. Però, si analitzem, aleshores, cada un dels apartats dintre del Departament, veurem que la Secretaria General i el Consell Executiu continuen essent, des del nostre punt de vista, un instrument propagandístic confonent la informació i la coordinació amb la publicitat. A vegades, ens dóna la sensació que es té la impressió, des del Consell Executiu, que la millor manera de valorar el nostre autogovern, la nostra capacitat de gestionar les nostres pròpies coses depèn més del contingut, dels elements propagandístics dels nostres fulletons, de les publicacions de la Generalitat de Catalunya i que sembla que com més luxoses són aquestes publicacions més important és el seu contingut i, òbviament, això el que fa moltes vegades és amagar, precisament, el seu pobre contingut.

És cert i s'ha de dir que aquest any s'han reduït algunes partides relatives a atencions protocol·làries, a despeses diverses, a publicitat, a reunions, a conferències de la Secretaria General i del Consell Executiu. Però no oblidem que encara pugen 1.343 milions de pessetes, sense comptar els treballs realitzats per altres empreses, estudis i treballs tècnics, tots dependents d'aquesta Secretaria General i que altres centres relacionats amb la Presidència també pugen 140 milions més, tot això ens dóna a la vora de 500 milions de pessetes més en aquest àmbit. I, evidentment, les comparacions són odioses, però a vegades no hi ha més remei que fer-les, que són inevitables i si nosaltres comparem aquestes partides amb els 600 milions de pessetes, per exemple, que es destinen a l'ajut per a l'habitatge dels joves, veurem la desproporció que existeix entre una cosa i l'altra, però encara més greu i més «frapant» —entenc jo— si ho comparem amb els 240 milions de pessetes que el Departament d'Ensenyament destinarà a la formació bàsica del professorat en l'any de l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya.

Per tant, no podem acceptar de cap manera el contingut d'aquests pressupostos, i molt més si aleshores passem —com dic— a altres seccions, a direccions generals, a apartats concrets dintre del Departament —encara que, com he dit, els relatius a les qüestions de la igualtat home-dona i de la joventut seran defensats, seran defensades les nostres posicions per la senyora Mayol—, però sí que em volia referir molt especialment i específicament a un apartat, que és el relatiu als esports. He de començar dient que nosaltres hem retirat, com ja he dit, dues esmenes que havíem presentat, precisament perquè no s'interpretés, no es pogués interpretar que nosaltres considerem que determinats apartats tenen una dotació insuficient, pot anar en detriment d'altres apartats que pensem que tenen una dotació

superior, però que en qualsevol cas, segurament, és la que correspon. Ho dic perquè quan nosaltres comparem, per exemple, el que té el Centre d'Alt Rendiment Esportiu, no vol dir pas que ens sembli excessiu sinó que ens sembla, per exemple, que les transferències als ajuntaments, que l'ajut a l'esport bàsic, que l'ajut a l'esport escolar és absolutament insuficient. Per tant, la comparació té aquest sentit, no pas anar a reduir un centre que considerem nosaltres que té unes dotacions adients, sinó, en tot cas, assenyalar les mancances en altres àmbits.

Com deia, vull referir-me específicament a l'apartat d'esports per diverses raons. La primera, perquè jo crec que ens trobem en un any que va despertar unes grans expectatives de tot ordre, moltes d'elles sortosament s'han complert i, evidentment, em refereixo als Jocs Olímpics de Barcelona. Els Jocs Olímpics de Barcelona han servit per a moltes coses, han servit per millorar les infraestructures de Barcelona i, més enllà de Catalunya, de moltes ciutats, indrets de Catalunya. Els Jocs Olímpics han servit per trametre una imatge de Catalunya al món que es correspon, entenem nosaltres, amb la nostra realitat econòmica, social, política, cultural; han servit també com a èxit específic del nostre esport, els resultats esportius dels Jocs Olímpics han estat importants, però els Jocs Olímpics no han servit, per ara, per a una cosa que, per nosaltres, també té extraordinària importància i que ho hem assenyalat sempre i és per a l'extensió de l'esport, l'expansió de l'esport bàsic, l'expansió de l'esport escolar, l'extensió de l'esport afecionat, l'extensió de l'esport com a lleure... No han servit, almenys en el grau que nosaltres considerem adient, tampoc per a una altra qüestió, que és per a la descentralització de la gestió de molts àmbits relacionats amb l'esport.

Aquí, en aquests pressupostos, com deia, hi ha xifres paradigmàtiques, significatives, tossudes; deia, per exemple, que «Tecnificació i alt rendiment» —i em sembla bé— ha passat a 611 milions de pessetes, però les «Transferències corrents a les corporacions locals» només estan a 205 milions de pessetes. El total de transferències a particulars, transferències corrents i instal·lacions ha passat de 3.223 milions a 4.019 milions; en canvi, les mateixes partides als ajuntaments han passat de 4.526 milions a 3.018. És cert que ja no hi ha en perspectiva els Jocs Olímpics de Barcelona, però és cert també que una vegada més no s'accepta la política de transferència de competències i recursos als ajuntaments. Jo vull assenyalar que en parlar de competències i recursos als ajuntaments no necessàriament, no forçosament això vol dir esmerçar més recursos, que no hi ha dubte que en molts casos sí que se n'hi han d'esmerçar més, però en molts casos del que estem parlant és d'una altra utilització d'aquests recursos, d'un altre paper de les institucions públiques, perquè no podem oblidar que en tots els àmbits l'ajuntament està molt més proper a l'usuari, està molt més proper al ciutadà, està molt més proper a l'entitat i, fins i tot, en la política de subvencions, en la política d'ajuts, els ajuntaments poden i han de jugar un paper molt més directe, precisament, per aquesta capacitat de relació, de control, d'establiment de mecanismes amb els ciutadans, molt més propers que els que pot fer el Consell Executiu de la Generalitat. Per tant, moltes d'aquestes funcions podrien ser portades a terme, caldria que fossin portades a terme pels ajuntaments.

Nosaltres hem acumulat també aquí les esmenes corresponents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i als ens

públics corresponents, i vull explicar una mica quina és la nostra posició a l'entorn d'aquestes entitats, d'aquestes institucions, el paper que entenem que hi pot jugar i que hi ha de jugar el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, sense entrar, com és obvi, en el contingut de la programació o de les actuacions d'aquestes entitats, que em sembla que són matèries pròpies d'un altre debat. Però sí que crec que des del punt de vista estrictament pressupostari cal fer i es poden fer diverses consideracions: des del moment que aquestes institucions tenen una aportació important de diner públic, cal, cal, per tant, que existeixin uns mecanismes de control dels ingressos i de la despesa d'aquestes entitats que nosaltres pensem que no es porten adequadament. Avui ens trobem amb un dèficit —ho va dir el senyor director general fa pocs dies—, amb un dèficit de 13.000 milions de pessetes, que pot passar aquest proper any a 20.000 milions de pessetes. Vull recordar que nosaltres ja vam plantejar una esmena en la qual intentàvem reduir la capacitat d'endeutament d'aquestes entitats de 1.500 milions de pessetes, i no plantejàvem pas la supressió d'aquesta capacitat d'endeutament perquè pensem, certament, que no es pot pensar que aquestes institucions puguin ser estrangulades en la seva economia, però sí que pensem, en primer lloc, que cal un sanejament de les seves finances, que cal unes auditories imparcials —jo sé que es porten a terme auditories, però calen unes auditories portades a terme amb el màxim de garanties possibles, per controlar les fonts d'ingressos, com es produeixen aquests ingressos, naturalment, els que nosaltres aportem i els ingressos derivats de la publicitat, de la gestió d'aquestes institucions i les despeses. I vull dir les despeses, perquè també és molt important que es controli —per tal com nosaltres fem aportacions de gran importància—, que nosaltres controlem les despeses, que nosaltres controlem els mecanismes de despesa d'aquestes institucions, perquè, si més no, en molts casos tenen característiques atípiques en altres àmbits.

Jo sé que són corrents en aquests àmbits, però que requereixen un control, i m'estic referint, per exemple, als mecanismes de producció de programes, que comporten a vegades situacions peculiars de persones directament lligades amb aquestes entitats que, alhora, són productors de programes que són adquirits per aquestes entitats. Insisteixo, aquesta és una pràctica habitual en aquest sector, a Catalunya i fora de Catalunya, i no estic pas dient que aquesta pràctica potser no s'hagi de portar a terme, el que sí que dic és que cal un control d'aquesta pràctica i, per tant, cal un control, en general, molt més estricte de la despesa. Cal un control —com he dit abans—, també, dels ingressos, però en qualsevol cas és absolutament imprescindible, des del nostre punt de vista, reduir —reduir— aquestes despeses. Per tant, nosaltres demanàvem i volíem que se'ns acceptés aquesta esmena de reduir la capacitat d'endeutament d'aquestes entitats i —com dic— pensem i desitgem que el resultat del debat de pressupostos d'aquestes entitats porti aquest control més important sobre les finances d'aquestes institucions i, en definitiva, porti a una millor gestió d'aquestes entitats, perquè en definitiva això és el que farà que puguin complir molt millor aquesta funció pública, aquest servei públic, que tenen les emissores de ràdio i la televisió pública a Catalunya, depenent en aquesta mesura de la Generalitat de Catalunya.

Per tot això, nosaltres hem presentat aquestes esmenes de totalitat, de devolució d'aquest Departament, d'aquestes entitats,

al Consell Executiu de la Generalitat, expressant els nostres desacords en profunditat, tal com jo ho he intentat fer, i naturalment, aquí sí que no m'atreveixo, encara que seria desitjable, però no m'atreveixo a demanar el vot de devolució de la majoria, però sí que m'atreveixo a demanar a la majoria la seva reflexió a l'entorn de tots els problemes que jo he intentat plantejar perquè, en definitiva, el que nosaltres pretenem, el que nosaltres desitgem, des de la nostra oposició frontal a aquest Departament, és que es millori, que es clarifiqui la gestió de la Presidència de la Generalitat, que serveixi molt millor per defensar els interessos de tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Senyories, a títol merament orientador, orientador de la cronologia d'aquest debat, els haig de dir que el ritme actual amb què s'estan defensant les esmenes de la totalitat dels departaments..., doncs, si seguim el mateix ritme en tenim per cinquanta hores de debat. És només a títol orientador. No ha dit res més, la presidència, que aquesta dada numèrica. Moltes gràcies per la seva atenció.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya vol defensar la resta d'esmenes que té en aquest grup, en aquest Departament?

El senyor Clotas demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Per una qüestió estrictament d'ordre, senyor president. Queda encara una esmena a la totalitat d'aquest Departament de Presidència, que és del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí, Sí, sí, sí.

No, no i que en falten. I en falten encara del Grup d'Iniciativa també, perquè no s'han defensat totes.

El Sr. CLOTAS: Senyor president. En nom del Grup Socialista, voldríem sol·licitar, i crec que amb això tindria l'acord de tots els altres grups de la cambra, que després del debat de totalitat del Departament de Presidència i abans que es defensessin les esmenes de totalitat presentades als organismes autònoms de Presidència, poguéssim fer la defensa del Departament de Governació, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, això és quelcom —com el senyor portaveu no ignora— absolutament insòlit. De manera que ja hi donaré lloc si tots i cada un dels portaveus hi accedeixen. Perquè serà, evidentment, a títol excepcional.

Sí, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. M'associo a la petició del senyor Clotas, amb el benentès que és exclusivament la intervenció que ha de fer el senyor Siurana, i que les altres esmenes del Departament de Governació es veuran al seu moment i, lògicament, el torn en contra que al senyor Siurana li farà el meu company senyor Campuzano —perdó, el senyor Gavín— serà en el seu moment acumulat a la resta. Amb aquestes condicions no tenim cap inconvenient a facilitar el calendari i el programa del senyor Siurana. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular hi accedeix?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor president. Hi estem d'acord, hi accedim.

El Sr. PRESIDENT: Esquerra Republicana, senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, per contribuir al caràcter insòlit de la proposta, hi accedim.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I el Grup d'Iniciativa, també? (Pausa.)

Molt bé, doncs, així es farà.

El Sr. CLOTAS: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista, per defensar l'esmena?

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per agrair la benevolència de la presidència i la generositat dels meus companys portaveus, davant d'una —jo crec que tampoc tant— insòlita proposta, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CLOTAS: El senyor Soto, per defensar l'esmena a la totalitat de Presidència. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar la 368.

El Sr. SOTO: Senyor president, si m'ho permet, jo defensaria conjuntament l'esmena 368, la 375 i la 378, que fan referència al Departament de Presidència, Institut Català de Serveis a la Joventut, Institut Català d'Estudis Mediterranis. I també, en aquest moment, li anuncio la retirada de les esmenes 387 i 388.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Però ja estaven retirades, aquestes.

El Sr. SOTO: Eh?

El Sr. PRESIDENT: Ja s'havia presentat l'escrit i ja figuren com a retirades.

El Sr. SOTO: Molt bé, moltes gràcies. Iniciem el debat de les esmenes a la totalitat de departaments, en la discussió del Departament de Presidència, d'un pressupost que s'ha triplicat en els darrers anys, que ha passat de 12 a 38.000 milions de pessetes. Aquest, s'ha dit, és el cinquè departament de la Generalitat, amb un pressupost superior —molt superior— als pressupostos dels departaments de Governació, de Justícia, de Cultura, de Treball, d'Agricultura, d'Indústria, de Medi Ambient o de Comerç, Consum i Turisme. Realment, estem parlant del pressupost d'un govern dintre del mateix Govern.

Quan parlem del pressupost de Presidència, estem parlant de tot això. Estem parlant del pressupost de la mateixa Presidència de la Generalitat, del pressupost de la Secretaria General de la Presidència i del Consell Executiu, de la Secretaria General de la Joventut, de l'Institut Català dels Serveis a la Joventut, de la Secretaria General de l'Esport, de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, de la Direcció General de Serveis de Telecomunicació, la Direcció General de Coordinació i Seguitment Sectorial, el Comitè Assessor d'Estudi i Organització de l'Administració de la Generalitat, del Comissionat per a Actuacions Exteriors, del Patronat de la Muntanya de Montserrat, de l'Institut Català de la Dona, de l'Institut d'Estudis Mediterranis, de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial de la Generalitat i Publicacions, del Centre Informàtic de la Generalitat, del Centre Divulgador de la Informàtica i, no cal dir, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És a dir, aquests són els divuit organismes amb el seu propi pressupost. Però, si això no és suficient, dintre del pressupost de Presidència, sense consignació pressupostària específica hi ha més organismes. Per exemple, el Patronat Català Pro Europa, la Comissió Jurídica Assessora, l'Institut d'Estudis Autònoms, la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i, fins i tot, tot un seguit de serveis que hem anat coneixent, almenys a nivell parlamen-

tari, gràcies a preguntes que ha formulat al llarg d'aquest any el senyor Carod-Rovira, i que ens han permès saber, per exemple, que hi ha un Servei d'Afers Exteriors o un Servei d'Afers Institucionals i, fins i tot, un xic pintoresc Centre d'Estudis Contemporanis dependent de la mateixa Presidència de la Generalitat.

Si tot això no fos suficient, encara en tenim més. Encara ens amenacen, en el pressupost del Departament de Presidència d'aquest any, amb més de 250 milions per a serveis de nova creació.

Crec que hem arribat ja a uns nivells..., clarament, que el Departament de Presidència està absolutament fora de control, i estem davant d'un *totum revolutum*, sense coherència, funcionament, ni eficàcia. Aquesta famosa Direcció General de Desburocratització probablement hauria de començar la seva tasca, per intentar desburocratitzar i organitzar mínimament el Departament de la Presidència.

Permetin-me que els doni un altre exemple. En el pressupost de Presidència apareix una partida pressupostària anomenada «Ajuts per al desenvolupament de l'alta tecnologia». Tothom pensaria que el lògic és que, si s'ha d'ajudar el desenvolupament de l'alta tecnologia, es faci des del Departament d'Indústria i Energia i que, per tant, és irracional la seva adscripció a Presidència. Però la irracionalitat deixa pas a l'estupefacció, quan un veu que aquesta partida pressupostària està dotada amb tretze milions de pessetes. Com comprendran, amb tretze milions de pessetes, poca ajuda al desenvolupament d'alta tecnologia farem.

En definitiva, l'actual Departament de la Presidència està fora de tot control i de tota racionalitat. Literalment, se'ls ha escapat de les mans. Hi ha un problema avui de dimensió d'aquest Departament, que està clarament sobre la taula.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, som partidaris d'una presidència de la Generalitat forta, d'una presidència de la Generalitat amb autoritat i que, alhora, pugui ser àgil i dinàmica. Però això és una concepció radicalment allunyada d'aquest *totum revolutum*, d'aquest govern dintre del Govern, que és actualment el Departament de Presidència. El seu esquema de funcionament actual dificulta, obstaculitza i, fins i tot, impossibilita, un funcionament mínimament racional d'aquest Departament.

Però, senyores i senyors diputats, per què hi ha tot aquest seguit d'organismes —quasi trenta organismes— en el Departament de Presidència? N'hi ha alguns que poden tenir una mínima explicació i una mínima racionalitat, en el sentit que es vol fer una determinada política interdepartamental, però la configuració d'aquest Departament sols s'explica per la mateixa forma de treballar del president de la Generalitat: per aquesta voluntat de dirigir i de controlar totes i cadascuna de les coses, i expressa una profunda desconfiança personal i política —si no desconfiança, almenys un recel constant i permanent— en relació amb les altres conselleries i els altres membres del Govern.

Aquest esquema és molt preocupant, sobretot si tenim en compte, també, la situació actual que es viu a la Presidència de la Generalitat. Que tots aquests organismes depenguin de la capacitat de decisió d'una sola persona és una situació extraordinàriament preocupant.

Nosaltres, ja en el passat, hem expressat la nostra preocupació per la falta de dedicació del president de la Generalitat a la feina del Govern de Catalunya. Com poden comprendre, aques-

ta situació en els darrers mesos s'ha aguditzat radicalment. Hi ha, en el darrer mes, una constatació quasi empírica i racional que el temps que ha dedicat a treballar en el despatx, el president de la Generalitat, a governar i a dirigir el país, ha estat de tot punt insuficient.

La crisi de Convergència Democràtica, la crisi de la coalició, els viatges a l'estranger i la feina...

El Sr. PRESIDENT: Atingui's al pressupost.

El Sr. SOTO: ...—ho faré, senyor president—, han impedit, reiteradament, aquest treball.

Nosaltres hem expressat la nostra preocupació al respecte, la volem reiterar avui, perquè, des del nostre punt de vista, fa que se'n senti tota l'acció de govern, que aquesta resti paralitzada i en una situació de provisionalitat, amb una falta d'eficàcia preocupant, i que afecta, sens dubte, la credibilitat i el prestigi de la...

El Sr. PRESIDENT: El torno a cridar a l'ordre, que torni al tema que és el Projecte de la Llei de pressupostos de 1993.

El Sr. SOTO: Jo crec, senyor president, que estava dintre de la qüestió, però en tot cas com que el president de la Generalitat, del Parlament, perdó, és vostè i no jo, atendre el seu criteri...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. SOTO: ... i passaré a una altra qüestió, malgrat que no hi estic d'acord, amb la seva interpretació.

El Sr. PRESIDENT: No és una altra qüestió, sinó que ha de tornar als pressupostos de 1993.

El Sr. SOTO: Molt bé. Aquest, senyores i senyors diputats, és un pressupost, també, opac i allunyat de qualsevol mena de transparència, un pressupost que deixa massa mans lliures i que és molt difícil, per no dir impossible, de controlar eficaçment.

Voldria exemplificar aquest fet. S'ha parlat també ja, al llarg d'aquest matí, de la despesa sumptuària i molt especialment de la despesa de publicitat que es fa des del Departament de Presidència. La suma de la despesa en publicitat de tots aquests organismes que he citat al començament se situa ja al voltant dels 4.000 milions de pessetes. Més del doble del que es confessa públicament que fa tota l'Administració de la Generalitat. Sols a la Secretaria General de la Presidència hi ha una partida pressupostària de 1.343 milions de pessetes per a publicitat, exposicions i atencions protocol·làries. 1.343 milions de pessetes, senyores i senyors diputats, és més de quatre vegades el que dediquem al pressupost en l'ajuda al tercer món, o més de tres vegades el que dediquem a la renda mínima d'inserció. A més a més, aquests 1.343 milions no són una xifra excepcional en el context d'aquest pressupost; hi ha 1.000 milions de pessetes en estudis i treballs tècnics, 2.000 milions de pessetes en inversions per millorar el Palau de la Generalitat i el Palau Robert i un llarg etcètera. Com s'ha dit aquí, el Departament de Presidència és, sens dubte, el primer agent propagandístic del Govern de Convergència i Unió. Però sembla que, fins i tot amb tots aquests recursos pressupostaris, el Govern de la Generalitat no en té prou; s'ha publicat en diversos mitjans de comunicacions que a mitjans d'aquest mateix any el Govern de la Generalitat i la Secretaria General de la Presidència —s'obren cometes— «van passar el "rastrillo" pel pressupost de tots els departaments per pagar determinades campanyes publicitàries». És a dir que amb els diners que ja estan consignats en el pressupost semblen no tenir-ne prou i encara han de recórrer a més recursos per fer més publicitat.

En definitiva, l'austeritat, el rigor i l'exemplaritat que sempre, però molt especialment aquest any, cal que presideixin el funcionament de l'administració pública no han arribat al Departament de Presidència, on es continua vivint en una situació de luxe asiàtic realment intolerable en la situació que vivim. Sembla, fins i tot, que el mateix president de la Generalitat n'és conscient, d'aquesta situació, i així ha fet filtrar en diversos mitjans de comunicació que volia reduir determinades despeses, que, per exemple, volia utilitzar hotels més barats en els seus desplaçaments o que volia reduir el nombre de persones que l'acompanyen en els viatges o, fins i tot, que volia reduir les atencions i els dinars de Nadal, en els quals, en menys de deu dies, es gasta una xifra superior als cinquanta milions de pessetes.

Lamentablement, aquestes declaracions o aquestes filtracions aparegudes en els mitjans de comunicació no s'han correspost després amb la realitat. I nosaltres volem lamentar que el Govern i la presidència de la Generalitat estiguin entesats a mantenir una política que és absolutament insensible a la crítica reiterada que des de diversos i amplis sectors socials s'ha fet al Govern en aquesta matèria i molt especialment en matèria de publicitat. Lamentem la seva tossuderia, i nosaltres estem convençuts que arribarà un dia en aquest país —i que serà més aviat que tard— en què tants milers de milions de pessetes en publicitat deixaran de ser rendibles, que tants milers de milions de pessetes en publicitat seran castigats enèrgicament per l'electorat i pels ciutadans de Catalunya.

Passo, ara, a la política de comunicació del Govern de la Generalitat. No m'hi estendré excessivament, perquè després un altre diputat en parlarà extensament quan parli de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; però no voldria deixar de dir, en aquest moment, que estem extraordinàriament preocupats per la situació econòmica de la Corporació, que lamentem i reiterem les nostres crítiques al sectarisme i a l'ús i abús que per part de la majoria es fa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquesta política que es dona en el si de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es dona també en el conjunt de la política de publicacions del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat té en aquests moments, ja, més de cent quinze publicacions de caràcter periòdic, i són publicacions extraordinàriament cares, sense cap voluntat informativa i que es posen, únicament, al servei dels interessos del seu propi Govern i de la seva majoria política i electoral. Tinc al davant una revista, per exemple, que parla dels Jocs Paralímpics sense citar ni per un moment l'Ajuntament de Barcelona ni Pasqual Maragall; en les pàgines que hi ha, hi ha deu o dotze fotos d'un conseller que tots vostès coneixeran: el conseller Comas. Tinc una altra publicació, que és el *Món Comarcal*, que es fa des del Departament de Presidència, que està dirigida per l'ex-cap de premsa de Convergència Democràtica de Catalunya, i un *Món Comarcal* que teòricament és plural i en el qual estan representats tots els partits de l'arc parlamentari, únicament en el seu consell de redacció estan, òbviament, persones de Convergència i Unió. Cent quinze publicacions periòdiques; es poden imaginar també les no periòdiques, es poden imaginar les despeses que això implica, i continuem en una situació semblant any rere any.

Aquest sectarisme i aquest clientelisme de la seva política informativa s'ha posat també de manifest en la concessió, per exemple, d'emissores privades de freqüència modulada, i jo els

recomanaria —volia llegir un paràgraf, però, per no allargar-me...— un article publicat per una persona tan important com el senyor Salvador Cardús, en el darrer número de la revista *Debat Nacionalista*, un article sens dubte molt interessant i que jo crec que vostès haurien de llegir.

En parlar del Departament de Presidència és el moment també de parlar de la política de cooperació al desenvolupament i d'ajuda al Tercer Món. Ahir vam parlar-ne també en el moment del debat de l'articulat. La situació és simple i senzilla; és una situació, des del nostre punt de vista, vergonyosa i una situació que ens fereix. Les xifres són ridícules i són insuficients. Hauríem de dedicar-hi, si complíssim el 0,7%, una xifra al voltant dels 10.000 milions de pessetes, i estem en una xifra al voltant dels 300 milions de pessetes. Nosaltres hem de lamentar que vostès no hagin atès en aquest sentit les peticions que va formular el president del nostre Grup Parlamentari en el darrer debat de política general.

Jo voldria contrastar aquesta falta de diners i recursos que es dedica a l'ajuda al Tercer Món amb la situació en la qual es viu a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, que té un pressupost total similar a l'ajuda al Tercer Món, i d'aquests 300 milions de pessetes es dediquen: 111 milions a personal, 51 milions al lloguer de la seu de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, 26 per adquirir premsa i revista i publicacions i 40 milions a despeses diverses; vostès, una vegada més, fan en aquest tema únicament política «de façana».

Hi ha alguns que poden pensar que un discurs eficaç en relació amb l'ajuda al Tercer Món i amb la cooperació al desenvolupament és un discurs un xic antic, poc realista i, fins i tot, passat de moda; si no ho creuen, almenys, amb la seva política i amb els pressupostos semblen dir-ho així. Nosaltres estem a les antípodes d'aquest plantejament: creiem que l'ajuda al Tercer Món és una política i un discurs nou, modern i eficaç, però sobretot intel·ligent. Nosaltres lamentem que el Govern de la Generalitat no estigui en aquest tema a l'alçada de les circumstàncies i que no estigui a l'alçada d'una societat com la societat civil catalana, que ha donat mostres reiterades de les coses que es poden fer amb voluntat, ganes i entusiasme en aquest terreny. Aquesta situació és una situació que ens fereix, i estem segurs també que fereix la consciència de molts diputats de la majoria governamental que durant molts anys han estat treballant per augmentar substancialment aquestes partides pressupostàries i el seu treball ha estat amb tan pocs resultats com el de la resta de grups parlamentaris de l'oposició.

En relació amb els pressupostos en matèria de joventut, el millor que podem dir és que presenten una única novetat. L'any passat eren els pressupostos de la Direcció General de Joventut; aquest any són els pressupostos d'una Secretaria General de la Joventut —bàsicament, suposem, que per a alegria i satisfacció del senyor Coll. Però, a part d'aquesta novetat, no hi han massa més novetats en el pressupost de la Secretaria General i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Continua una situació: el capítol 1 de l'Institut Català de Serveis a la Joventut ocupa més del 50%; una reducció en termes reals, per exemple, de les subvencions al Consell Nacional de la Joventut; un menysteniment i una política de congelació dels recursos pels ajuntaments, una absència de política interdepartamental, malgrat que per primera vegada a la memòria per a programes s'assenyala una voluntat de començar a treballar en aquesta direcció, i un

pressupost que no lluita de forma eficaç contra les desigualtats entre els joves.

Voldria anar acabant, ja. Crec que és de justícia dir que no totes les coses que es fan des del Departament de Presidència es fan malament, que hi han algunes coses que es fan bé i que es fan encertadament; per exemple, nosaltres, globalment, creiem que la política d'esports del Govern de la Generalitat és una política globalment positiva, malgrat que té errors i mancances, que hem criticat en el debat de les esmenes parcials, i que hi han alguns aspectes positius, però que, globalment, el Departament de Presidència, el pressupost del Departament de Presidència, des del nostre punt de vista, és molt insuficient i molt insatisfactori. Nosaltres hem tingut la sensació, en estudiar el pressupost del Departament de Presidència, que aquest pressupost, el president de la Generalitat no se l'havia ni mirat; seré més exacte, per no dir coses que no es puguin demostrar: que almenys no se l'havia pogut mirar amb la tranquil·litat i la profunditat necessàries.

És per això que, aprofitant que en els propers dies celebrarem les festes de Nadal, és molt probable que aquestes festes siguin utilitzades per fer una treva en els problemes interns que tenen vostès, i també són dates bastant dolentes per poder fer viatges a l'estranger. I és per això que nosaltres creiem que seria bo que el Parlament de Catalunya retornés el pressupost al Govern, que, utilitzant aquestes dies de tranquil·litat, entre festa i festa, el president de la Generalitat se'ls pugui estudiar amb la tranquil·litat i amb el rigor necessari, i que ens els tomin a enviar el gener amb modificacions i amb reformes en profunditat.

És per això, senyores i senyors diputats, que demanem la devolució al Govern del pressupost del Departament de Presidència.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar l'esmena 369, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensarem l'esmena a la totalitat del Departament, així com la relativa a l'Institut d'Estudis Mediterranis; altres diputats del Grup defensaran les esmenes que resten a la totalitat d'organismes autònoms, amb el benentès que les referències a l'àmbit d'esports seran fetes en el seu moment en una de les esmenes que defensarà el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, com cada any, ens trobem amb la presentació d'una esmena a la totalitat dels pressupostos relativa al Departament de Governació; és lògic que així ho fem, en la mesura que ens trobem amb el mateix Govern que en anteriors pressupostos, amb el mateix Grup Parlamentari que li dona suport, amb els mateixos pressupostos, i són, per tant, uns pressupostos, en certa forma i en gran majoria en la seva composició, continuïstes. Òbviament, la nostra esmena a la totalitat és també continuïsta en aquest Departament concret...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Carod-Rovira, ha parlat del Departament de Governació; ha sigut un lapsus, no?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Probablement; em referia al de Presidència.

El Sr. PRESIDENT: A Presidència; d'acord, d'acord.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ja es farà càrrec que la inseguretat que algun dels membres del nostre Grup patim aquests dies

ha pogut provocar que el subconscient m'hagi traït en aquest moment.

Dèiem que en aquests moments en què es conserven bones tradicions quan s'acosta Nadal, nosaltres conservem també la bona tradició de presentar una esmena a la totalitat al Departament de Presidència. Aquesta, com hem dit en més d'una ocasió, és una macroconselleria; això sí, sense conseller explícit; en tot cas, evidentment, implícit. Són uns pressupostos, els d'aquest Departament de la Presidència, que converteixen el Departament en si en un departament francament apassionant des de tots els punts de vista. Apassionant, d'una manera molt particular per als amants de la novel·la negra, no pel que pugui tenir, òbviament, de crim o de delictes, però sí d'ambient profundament misteriós; novel·la negra en la qual, si no anem errats de comptes, el portaveu de la majoria, senyor Escudé, és un veritable especialista en el seu coneixement, en el seu estudi, ja que fins i tot ha arribat a impartir curssets sobre aquesta matèria.

El Departament de Presidència és un departament, diguem-ne, pluridisciplinari, un departament ric i divers, tant per l'àmbit competencial que abasta com per la multitud d'organismes que l'integren com per la varietat i singularitat dels personatges que acull. És un departament amb unes funcions culturals clares, de tal manera que podem parlar, en certa forma, d'una conselleria de cultura «bis», que funciona de manera paral·lela al departament que té la titularitat de la competència, fins al punt que Presidència és un departament clau en la concessió de subvencions a entitats culturals o a organismes que passen per tenir—dic que passen per tenir— algun tipus o altre de vinculació amb la cultura. Té també unes funcions clares en l'àmbit dels mitjans de comunicació de caràcter públic, unes funcions en l'àmbit de projecció exterior, no només pel que fa referència al flamant Comissionat d'Actuacions Exteriors—amb un gabinet d'actuacions exteriors, un servei d'affers institucionals, una comissió Amèrica a Catalunya—, sinó que també s'inclouen en aquest Departament el Patronat Català Pro Europa, les partides relatives als ajuts al Tercer Món, el Consell Català del Moviment Europeu, etcètera. Una altra de les funcions és la relativa a l'activitat institucional contra el paper de discriminació que en determinats àmbits segueix sofrint la dona a Catalunya, i, per tant, l'Institut Català de la Dona, l'àmbit de l'esport i l'àmbit de la joventut. No té, en canvi—com ja ha indicat algun portaveu anteriorment i nosaltres en distintes ocasions des d'aquesta mateixa tribuna hem reivindicat—, la competència, la titularitat de l'àmbit de la política lingüística, tal com succeeix no només en el Govern de Galícia, en el Govern d'Euskadi, sinó en el Govern de l'Estat espanyol, el qual té tots els ministeris dedicats a aquesta funció.

Hi ha, en aquest Departament de la Presidència, com dèiem, una multiplicitat d'organismes, una rica varietat d'organismes de tota mena, direccions generals de nom singular i en colors i acció més aviat discreta, sovint gairebé desapercebuda. Hi ha, al costat d'aquestes direccions generals—el nom de les quals ja ha estat esmentat aquí, i, per tant, per economia de temps, ens l'estalviem—, hi ha, al costat d'aquestes direccions generals i d'altres, uns particulars centres adscrits a la Presidència que actuen sovint, si no des de la clandestinitat, sí amb mètodes, aires i estètica gairebé clandestina; centres que no tenen, doncs, personalitat jurídica, però sí que tenen dotació econòmica substancial i algun d'ells, fins i tot, piset a la Diagonal. Sabrem mai

quins són aquests centres adscrits a la Presidència? Sabrem en algun moment quins objectius es proposen, quines finalitats persegueixen, quins notables assessors assessoren la Presidència des dels centres assessors de la Presidència creats per assessorar la Presidència? A què s'han destinat, per exemple, els 23 milions d'enguany del Centre de Temes Contemporanis? On han anat a parar, ja que la mateixa partida es conserva per als pressupostos del 93, els milions restants, fins als 88 milions de pessetes? Si no fos que el mot com a tal és un clar i flagrant barbarisme lingüístic, gosaríem dir sovint que algun d'aquests centres clandestins no passa de ser de un «xiringuito» personal, però com que és un barbarisme no gosarem pas dir el mot «xiringuito».

En veure ara renovada la partida es renova també la nostra preocupació pel manteniment d'institucions d'aquestes característiques. És aquesta la cara oculta dels pressupostos; és aquesta l'obaga del diner públic; són aquelles partides sobre les quals es fa especialment difícil, per no dir impossible, d'exercir un control parlamentari clar: 270 milions d'atencions protocol·làries i representatives; 171 de publicitat i propaganda; 470 de promoció cultural; 52 d'atencions de la Presidència—i sempre és bo que en les atencions de la Presidència disposem d'una presidència atenta, amant i a l'aguait—; 181 milions de serveis de nova creació—i ja comencem a pensar quins poden ser aquests serveis de nova creació—, i 62 de despeses diverses—despeses diverses que assumim amb goig, ja que, com se sap, el suport a la diversitat és l'essència de la democràcia.

Lamentablement, però, ni en la liquidació del pressupost ni en la memòria, ni amb preguntes parlamentàries, és sovint possible d'escatir exactament la destinació de moltes d'aquestes partides a les quals fem referència. De la resposta, o millor dit, de l'ambigüitat o el silenci en la resposta a moltes preguntes escrites formulades pel nostre Grup en recollim molt clarament la temença que aquest Departament funciona sovint com a veritable «repartidora» per a aquells sectors que, sense figurar amb el seu nom en cap partida, es beneficien—em sent bé, senyor Escudé, sí? (*el Sr. Escudé respon: «Molt bé»*)—, es beneficien a la pràctica de la seva provada lleialtat a la fe i a l'única doctrina possibles.

Hi ha en aquestes diverses partides a les quals ens estem referint algunes en què en aquests darrers anys, gràcies a unes esmenes d'Esquerra Republicana, ha estat possible d'arribar a transaccions amb el Grup de la majoria. Ens volíem referir concretament a l'àmbit dels casals catalans, en els quals s'ha aconseguit de passar de 41 milions i mig a 50 milions; l'any passat també va ser acceptada una esmena transaccional conjuntament amb el nostre Grup i el Grup de Convergència i Unió. No podem estar-nos de dir que, malgrat tot, malgrat aquests 50 milions per als casals catalans, ens produeix una certa vergonya, sobretot si la comparem per una banda amb les destinacions que altres governs autònoms de l'Estat espanyol fan per a les seves comunitats a l'exterior de l'Estat—hem parlat aquí en distintes ocasions del Govern gallec i del Govern extremeny—, però també no només per greuge comparatiu, sinó sobretot per les necessitats reals d'aquests casals catalans. Ens agradaria també que en aquesta partida pressupostària, en tot allò que fa referència als casals, com també hem demanat en més d'una ocasió des d'aquí, aquells espais institucionals que s'hi han creat especialment, com és la publicació *Notícies de la Generalitat*, i com

és el vídeo que amb regularitat se'ls tramet des de Presidència, reflectissin més del que no ho ha fet fins ara la pluralitat d'opinions polítiques que hi ha presents en aquest Parlament i en la societat catalana. I en honor a la veritat cal dir que almenys en relació amb la revista, d'ençà que es va produir aquí una interpellació sobre aquest tema, el pluralisme hi és molt més present.

Ens satisfà també —perquè no es tracta només de fer crítiques negatives, sinó aportar-hi també elements positius— que el Grup de la majoria hagi acceptat en la integritat una esmena del nostre Grup —que era coincident en la xifra, també, amb una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya—, de 16 milions i mig, per aconseguir, i garantir, i assegurar, la recepció de la Televisió de Catalunya a les illes Balears, amb la qual cosa s'enforteix així el que va ser en el seu moment un acord unànim d'aquest Parlament, com era avançar en la creació d'un espai català de comunicació.

S'ha avançat també en els ajuts al Tercer Món, si bé és obvi que ens trobem encara molt lluny del sentiment i de les necessitats no només dels grups parlamentaris de l'oposició, sinó del que et comenten també en privat diputats de la majoria d'allò que hauria de ser un ajut més decidit al Tercer Món. Això no obstant, quedí constància, doncs, de l'avenç produït en aquest camp.

Dèiem en la nostra esmena a la totalitat, l'any passat, en una referència al Patronat Català Pro Europa, que hi quedaven, estranyament, dos àmbits per acabar de completar. Per una banda, una secció parlamentària sòlida en la qual fossin presents els distints grups parlamentaris: doncs, bé, enguany aquesta secció parlamentària ja abasta aquells grups parlamentaris que han decidit de participar-hi. I, en segon lloc, també, la nostra pertinaç i obsessiva petició que les comarques meridionals del Principat de Catalunya disposessin també, com ja en disposaven altres, d'una oficina oficial, d'una delegació d'aquest Patronat, de la qual avui ja podem dir que disposem.

Efectivament, com apuntava fa uns instants el senyor Soto, per una pregunta parlamentària que vaig adreçar al Govern, ens vam assabentar que la Generalitat disposa en aquests moments de tres-centes persones, exactament tres-centes persones, sumant els distints departaments, destinades a l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya. És aquesta una acció exterior tan convenient com necessària, com també llargament reivindicada per nosaltres en distintes iniciatives parlamentàries que en el seu moment, excepte algunes de molt modestes, no van rebre el suport de la majoria. Tres-centes persones enquadrades en vuit organismes institucionals diferents.

Nosaltres aplaudim i encoratgem la creació d'aquest Comissionat d'Actuacions Exteriors mentre vagi destinat a l'actuació exterior de la Generalitat i no corri el perill o el risc permanent, que es va fer públic en el moment de la seva creació per part de certs mitjans de comunicació i de certes persones que emeten diàriament opinió pública, que aquest Comissionat, les seves funcions reals poguessin acabar essent suplir el treball regular i constant que la doble presidència —en aquests moments hi ha, també, altres ocupacions que ocupen el president de la Generalitat—, la doble presidència de la Generalitat i de l'Assemblea de les Regions Europees podia comportar al president de la Generalitat i, per tant, aquesta pluriocupació institucional podia veure's en certa forma alleujada per la creació d'aquest

Comissionat. Al mateix temps, tampoc no fóra escaient, òbviament, que aquest Comissionat d'Actuacions Exteriors es convertís fonamentalment en una agència de viatges de la Generalitat de Catalunya. Com que és bo que concedim en tot moment el benefici del dubte, així ho fem, malgrat que potser en el nostre interior, més que el benefici del dubte, tenim ja en certa forma la certesa de l'error.

Parlant d'actuació exterior, ens sembla francament incomprendible —i des d'aquí ho volem d'alguna forma fer palès— la minsa..., i no només minsa, sinó pràcticament, en molts aspectes, de molt poca penetració en el context i en el teixit socio-polític de la capital del regne d'Espanya, de la delegació que té a Madrid el Govern de la Generalitat. Una delegació a la qual van destinats 6 milions per al lloguer del local, modestíssima, modestíssims 6 milions, si es té en compte els 2.000 milions —no dic pas que hàgim d'arribar a aquesta xifra—, 2.000 milions que li va costar al Govern de la Junta de Galícia de crear-hi el seu organisme institucional de representació a la capital del regne. Malgrat tot, insistim que aquesta delegació hauria de tenir unes funcions molt diferents de les que té ara i, sobretot, plural, oberta i efectiva al servei de tots els estaments institucionals que passessin per Madrid.

I, finalment, una referència obligada, una referència obligada a aquest component que acostuma a ser habitual en les nostres esmenes a la totalitat del Departament de la Presidència, i és la que fa referència a l'Institut d'Estudis Mediterranis. La posició d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre aquest tema és una posició coneguda, una posició que el senyor Escudé anomenaria clàssica. Òbviament, és evident que preferim certs classicismes a determinades contemporaneïtats i, per tant, per aquest motiu no repetirem ara uns arguments que podrien cansar ja l'audiència, perquè acostumen a ser els mateixos, justament perquè determinades actuacions no acostumen a variar.

Volíem fer referència, en tot cas, en aquesta esmena, a, per una banda, la dotació desproporcionada d'aquest Institut, comparant-la, sobretot, amb dos elements que poden arribar a ser claus, i que un d'ells ja ho hauria de ser, com és l'Institut d'Estudis Catalans. La desproporció, doncs, cal mirar-la des d'aquest punt de vista, i cal mirar-la, també, des de la modèstia pressupostària d'un centre que per a nosaltres fa una activitat important, com és el centre el Centre d'Història Contemporània de la Generalitat, amb una dotació irrisòria. Si es té en compte, per exemple, segons va dir en aquest mateix Parlament el senyor Granados, que aquell reportatge, excel·lent per tants conceptes, de l'operació Nikolai sobre Andreu Nin, va costar a l'erari públic 11 milions de pessetes, doncs, bé, aquest centre de temes contemporanis, pràcticament, amb un parell de reportatges com el de l'Andreu Nin —i òbviament estarien ben invertits, hi insisteixo— ja hauria acabat la seva activitat. És evident, doncs, que es tracta d'una dotació francament irrisòria, i en tot cas ja hi tornarem quan fem referència al Departament de Cultura.

I, finalment, i per acabar, voldríem que aquest Institut, ja que hi és, tingués i aprofundís la línia d'utilitat pública que sembla haver encetat en aquests darrers temps, sobretot amb l'estudi d'un element que hauria d'anar més enllà de certs lluíments personals i de certes pretensions esteticistes, és a dir, el treball concret sobre el paper de la immigració mediterrània a Catalunya: estimular la divulgació de la realitat catalana al Magrib,

però al mateix temps promoure el coneixement real d'aquests països, de la seva cultura, dels seus hàbits de vida quotidiana, de la seva situació econòmica, fins i tot en molts casos de la seva localització geogràfica en el mapa. Aquesta línia s'ha encetat i és per a nosaltres, en aquest punt concret, si s'estimula i s'eixampla, una línia positiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, aquest any, de la forma que s'ha plantejat aquest debat, no serà el que era habitual, que des del Grup de la majoria esperàvem que es fessin totes les esmenes al Departament de Presidència i a partir d'aquí intentàvem respondre-ho tot. Hi ha hagut, com ha pogut observar el senyor president, i els altres membres de la Cambra, hi ha hagut una certa incoherència, en la línia que hi ha hagut grups que han defensat al Departament i a alguna institució més; alguns altres, doncs, ho han deixat per a un altre moment.

Jo, en aquest moment, senyor president, si m'ho permet, faré una intervenció referida a l'esmena a la totalitat al Departament, que aquesta ha estat comuna per a tots els grups, i a l'Institut d'Estudis Mediterranis, que també ho ha estat, encara que el Grup d'Iniciativa, per exemple, doncs, ha fet esmena a temes de televisió, però hi ha altres grups —Esquerra Republicana i el Grup Socialista—, doncs, que ho faran d'una forma especial i, per tant, em semblaria il·lògic que anés fent contestacions una mica trossegades. Per tant, en aquest moment, com els he dit, faré una defensa, o un comentari, explicaré quin és el posicionament del nostre Grup pel que fa al Departament i a l'Institut d'Estudis Mediterranis.

Jo no..., perquè no puc fer-ho d'una altra manera, tampoc, segurament, i també perquè no és el meu estil, puc tenir la sort que tenen els grups de l'oposició en aquest cas de fer un discurs preparat, escrit, perquè saben exactament què és el que volen dir. Si jo fes el mateix, fóra possible que de la meua intervenció no se'n pogués treure cap conclusió, en la línia que és possible també que cadascú parléssim de coses diferents. I, per tant, la meua voluntat de donar resposta a les inquietuds que han presentat els grups de l'oposició em fa de ben segur no poder tenir, doncs, una intervenció tan brillant com la que han tingut els meus contradictors, però, en canvi, intentaré que sigui pràctica en la línia d'anar donant resposta a aquelles opinions que —respectables evidentment— des dels grups de l'oposició s'han donat com a qualificatius al Departament de Presidència, etcètera.

Em permetran, doncs, que ho faci així? Després que pugui explicar una mica què és el Departament de Presidència, perquè el senyor Soto, per exemple —després hi tornaré—, però el senyor Soto, em permet la seva intervenció iniciar aquesta reflexió quan diu «aquest és un departament que està absolutament..., és un govern dintre del Govern, és un departament que té multitud d'entitats, d'empreses, i...» Jo li diria: «Si tantes coses hi ha» —que hi són, i ara les comentarem—, «potser és barat». És a dir, de veritat, és un departament que respon a una política determinada, que consisteix bàsicament en poder, des de..., bé, en aquest cas, des de Presidència, doncs, ordenar i coordinar multitud d'accions que fa el Govern de la Generalitat i que podrien haver estat repartides en altres departaments: això

seria una opció absolutament lògica, lícita, podria ser així, però al llarg d'aquests anys de govern de la Generalitat ens ha semblat, i ens continua semblant, que la forma en què està plantejat i la forma amb què assumim, doncs, tots aquests problemes, derivats de totes les accions del Departament de Presidència, és millor fer-ho d'aquesta manera que no pas de l'altra. En qualsevol cas, és una opinió respectable per part de tothom. Vostès podrien fer-ho d'una altra manera; nosaltres continuarem fent-ho així, perquè ens sembla que aquesta capacitat de coordinació que té el Departament, si això estigués repartit entre altres departaments, doncs, no seria tan profitosa.

Passem, encara que sigui molt breument, i abans d'entrar en les contestes concretes als grups, a dir algunes coses que s'han dit per part d'alguns grups, però que en canvi no s'han xifrat. El Departament de Presidència, exactament, és el cinquè departament en el rànquing de tots els departaments de la Generalitat: Sanitat, Ensenyament, Política Territorial, Benestar Social estan per davant i, finalment, en cinquè lloc, Presidència, fins arribar a Economia i Finances, que des del punt de vista de despesa del mateix Departament és, evidentment —com no podria ser d'altra manera—, la més minsa.

I, és clar, no voler conèixer o no voler xifrar —conèixer-ho, segur que ho coneixen— què és el que aquest pressupost de 37.000.981.000 pessetes dona de si és fer una intervenció —lícita, per altra banda, com reconeixia fa uns moments—, però és no voler aclarir suficientment on van aquests diners.

Presidència dintre... —ja s'ha comentat breument—, el Consell Català del Moviment Europeu, el Patronat Català Pro Europa, monestir de Poblet, vall de Núria, Assemblea de la Creu Roja, Cidob, UNESCO, ajuts al Tercer Món, amics de TVV, amics de TV3 —comentari que l'any passat va ser motiu d'esmena per part d'Esquerra Republicana i transaccionada, també, com aquest any han estat—, Pro televisió Balear, i dintre d'aquest mateix paquet, dels 37.000 milions, hi ha Joventut —com s'ha dit—, Esports, Afers Interdepartamentals, Televisió, etcètera.

És a dir, jo com que sé que vostès, que són diputats que el tema el coneixen, perquè s'han estudiat el pressupost acuradament..., no vull entrar a passar llista de cada una d'aquestes partides, perquè les coneixen, però és que no hi ha cap mena de dubte que entre la seva apreciació, pel que fa a l'import total del Departament, ha de ser la que és; és a dir, vostès tenen l'obligació com a oposició —i aquesta és una feina que jo em conec força bé, en fi, per altres raons de la meua vida política—, si en algun moment tenen l'obligació de fer una carregada important a tot el que sigui l'acció del Govern, doncs és en el moment dels pressupostos, això és evident, i dels pressupostos —si em permeten— el Departament de Presidència, lògicament, és el que té una càrrega política més important, i vostès han de fer els «atacs» —entre cometes— que estimin oportuns i d'una manera més consistent —segur— al Departament de Presidència.

Però si vostès, que coneixen el pressupost, volen ser sincers i si no estiguéssim en un ambient polític com el que estem, segur que reconeixerien que l'import que es destina al Departament de Presidència, per totes aquestes raons i per totes aquestes empreses i instituts que hi ha dintre el mateix Departament, no els semblaria excessiu. I jo diria més, si un dia vostès o algun de vostès, sols o amb coalició, té l'oportunitat de governar aquest país, és molt probable que justament al Departament de Presidència no és justament al que rebaixin competències i diners. Jo

estic segur que no; perquè aquí està per veure, però en altres institucions sol ser així i això forma part de la realitat, i ja està, no ens hem pas d'enganyar.

Qüestions objectives: l'any 92 el pressupost va ser de 36.000 i aquest any —com deia fa un moment— 37.000; l'import, és a dir la diferència, l'increment ha estat d'un 5,2. Un 5,2% d'increment en el Departament de Presidència, amb tot el —que no els ho vull repetir— que suposa d'organismes, etcètera, no és ni està de molt a la part alta de l'increment, i vostès, alguns deien que es podia haver anat a una reducció superior; els vull recordar que aquest any les previsions d'increment estan al voltant de l'IPC del 5%, estem parlant d'un 5,2 i pràcticament estem gairebé només per mantenir allò que hi ha fet.

Jo tinc interès a respondre algunes de les intervencions que s'han fet per part dels grups de l'oposició i en aquest cas voldria començar, per ordre cronològic, amb el representant del Grup Popular, que en aquest moment em sap greu que no sigui aquí, perquè si no estigués d'acord amb els meus comentaris —com segurament no hi estarà—, el que no voldria és que pel fet de no ser-hi, doncs, s'interpretés malament el que vaig a dir, que no és res més que anar donant resposta a aquelles qüestions que ell ha plantejat.

Ha parlat d'«estupor», ha dit que era un pressupost d'estupor, que era un pressupost que li produïa angúnia en la forma com s'havia plantejat, que era un pressupost que no tenia..., era una mena de calaix de sastre, ha dit que tenia uns costos burocràtics importants i que tenia organismes insòlits —deia— com algunes de les direccions generals —la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, per exemple. Ha fet comentaris en aquesta línia i ha fet també un comentari respecte a l'Institut Català de la Dona, que aquest m'interessa de subratllar-lo, perquè si alguna cosa es pot distingir en un debat com aquest, segurament són les diferències polítiques en la forma d'interpretar com s'han de tractar els problemes. I comentava, deia el senyor Vidal-Quadras, que l'Institut Català de la Dona seria..., posava com a exemple que hauria d'estar en el Departament de Benestar Social.

Nosaltres, evidentment, entenem que l'Institut Català de la Dona, que és el que pretén treballar en la línia de l'equilibri, de la igualtat del home-dona, de la dona-home, justament ha de tenir..., si «m'apuren» aquest no és el moment segurament encara, però si calgués o si es pogués un rang superior per la seva pròpia entitat i per la seva pròpia problemàtica i no, en canvi, estar diluït dintre de Benestar Social que, per altra banda, és un Departament que lògicament, com saben perfectament, té unes competències molt i molt grans —és el quart en pressupost—, però veure com Esports, Joventut i concretament l'Institut Català de la Dona, convindran amb mi que com a mínim és, si més no, una diferenciació política de tractament respecte l'un i l'altre.

També en aquesta línia de veure confrontacions —dialèctiques, si es vol, i també ideològiques—, qui demanava que hi haguessin més organismes —i ho deia el senyor Roc Fuentes—, alguns més, en algun cas, cap a Presidència i altres que, al revés, anessin cap a departaments, hi ha contradiccions en la forma d'entendre el problema, que totes són respectuoses, i en cada cas nosaltres ens podem posicionar. En el cas concret —hi insisteixo— de l'Institut Català de la Dona, està molt bé, dins la nostra perspectiva, a Presidència; no tindria massa sentit que estigués al Departament de Benestar Social, no perquè el problema de la igualtat dona-home no tingui unes característiques

d'un millor arrelament social, però ens sembla que amb la connotació que té una cosa i l'altra està bé on està.

Perquè a continuació, deia el senyor Vidal-Quadras, que el que s'hauria de fer era suprimir el Departament de Benestar Social i convertir-lo en una secretaria general. És clar, aquí a vegades quan es llegeix un discurs es té l'avantatge que jo deia d'estar ben estructurat i tenir un fil conductor, però també es poden denotar unes certes contradiccions, com ha estat aquest el cas. És a dir, ens diu: «l'Institut Català de la Dona, Benestar Social», i el següent punt ens diu: «Benestar Social no hauria de ser un Departament, podria ser una secretaria general». Bé, jo estaria d'acord que no sempre els qualificatius que es donen a cada cosa corresponen al valor que se'ls vulgui donar; jo voldria, breument, també recordar l'esforç que durant molts anys ens va costar a la gent que hem treballat en el món dels Serveis Socials, primer, i avui de Benestar Social, d'aconseguir que la Direcció General de Serveis Socials es convertís en un departament. I això ens va costar molt i va ser difícil, i al final —ja fa en aquest moment pràcticament cinc anys—, tenim un departament. Per tant, mai renunciarem, en aquest cas, a aquest avenç que va ser tenir un departament. Per tant, «sí» al Departament de Benestar Social, «no» a la supressió, «no» a la rebaixa del seu plantejament.

Pel que fa referència als comentaris econòmics que ha fet el senyor Vidal-Quadras, amb la seva crítica de si era molt o si era poc el que hi havia, no hi tornaré a insistir, perquè en aquest moment el senyor Vidal-Quadras no hi era, però la relació de multiplicitat d'institucions que hi ha dintre del mateix Departament, des de la nostra perspectiva, ens justifica sobradament quina és la quantitat que en aquest moment es destina: hi insisteixo, un 5,2% per damunt del que va ser l'any passat.

I deia el senyor Vidal-Quadras que «el Departament de Presidència té una política que atempta» —ho he procurat prendre literalment— «contra la identitat nacional de Catalunya». Segur que si la percepció del que és la identitat nacional de Catalunya del senyor Vidal-Quadras i del seu Grup fos la que tenim nosaltres, aquest atemptat no el veuria absolutament enlloc. És possible que sota el mateix nom tinguem perspectives diferents, que entenguem la identitat nacional de manera diferent, és possible, m'atreveria a dir que segur, però la meua manera de ser, en aquest cas curiosa, de no ferir mai ningú, em sembla que deixant-ho a la seva absoluta llibertat interpretaran si és o no és igual; jo crec que no ho és i que, per tant, en aquesta percepció que «és un atemptat contra la identitat nacional de Catalunya», potser se'ns podria acusar per l'altra banda, però no justament en aquesta; no és així.

I deia el senyor Vidal-Quadras que «aquest pressupost sembla com un cant del cigne que s'endurà», —deia— «el president Pujol, el país», gairebé, el pressupost, amb el que això representa d'acció sobre el país. Aquest és un cant del cigne que no se li escaparà que nosaltres no només no desitgem, sinó que estem convençuts que no seria bo i que encara que sigui dit d'una manera, i utilitzant-ho —segur— només com a expressió dialèctica, voldria creure que el senyor Vidal-Quadras tampoc el desitja, aquest cant del cigne. Pot no estar d'acord amb el pressupost, però la seva intel·ligència no li pot permetre veure el que és una crua realitat, una excel·lent realitat per nosaltres i potser una crua realitat per vostès.

Pel que fa a Iniciativa per Catalunya, hi ha hagut..., dels diferents comentaris que ha fet el senyor Fuentes, n'hi ha un que també ha sigut comú amb el Grup Socialista i m'agradaria que quedés clar ja en aquest moment, que fa referència a l'ajut al Tercer Món. L'ajut al Tercer Món dèiem que és una de les accions importants que es pot fer des del Parlament i jo els vull recordar que aquest any l'increment ha estat dels 200 milions que hi havia, 210 milions, a 350, i que segur que encara estem lluny de cobrir les necessitats que calen i que ens vàrem comprometre tots —tots— a arribar al 7%. El que no està tan clar —però això no és motiu de discussió— és si el 7% ens referíem al PIB o ens referíem al pressupost, a les quantitats de lliure designació; dic que és igual perquè en qualsevol cas estariem lluny de qualsevol punt de referència, però el que no es pot negar és aquest avenç important d'haver passat dels 210 als 350 amb diners, perquè amb espècies —com vostès saben perfectament també— des dels diferents departaments hi ha accions complementàries, que no són traduïdes directament en pessetes, però sí en accions. Per tant, que quedi clar: estem lluny del que volem, estem lluny de cobrir les necessitats, però hem fet un pas molt important i que em sembla que va ser motiu de comentari en el debat de Comissió —com també s'ha fet per part del Grup d'Esquerra Republicana— doncs realment com un pas endavant.

I deia el senyor Roc Fuentes, un dels seus comentaris, en la línia que «Home! Vostès gasten molts diners» —i ara jo hi entraré una mica més— «en el capítol de publicitat i en canvi han descuidat molt i molt tot el que fa referència a l'ajut per a l'habitatge de la gent jove». Ha sigut un comentari puntual que feia el senyor Fuentes. Segurament que tampoc es pot arribar a tot el que es necessita, però també li vull dir que aquest any hi ha hagut no un increment..., un increment del 100,3%, és a dir un increment molt important, que lluny de donar resposta al cent per cent dels problemes que tenim plantejats de l'habitatge per a la gent jove, però la capacitat de reacció, en aquest cas del Govern i del Grup Parlamentari que hi ha donat suport, de passar a un 100,3% d'increment ens sembla que s'ha de voler reconèixer-ho.

Pel que fa a l'esport, encara que comentava el senyor Roc Fuentes que en els temes d'esport les dues esmenes concretament que tenia les retirava, però vostès han fet una intervenció i jo tinc l'obligació i vull donar-li resposta a aquest tema, també, perquè conegui exactament quina és la nostra preocupació en el món de l'esport. Nosaltres no podem, ni ho farem —i vostè ha dit que tampoc seria bo fer-ho—, renunciar una mica al que és la conseqüència de l'esport d'elit, és a dir el Centre d'Alt Rendiment... En això hi estem absolutament d'acord, perquè nosaltres entenem que l'esport s'ha de practicar des de la base, que l'important és això; no hem de descuidar quin és l'esport d'elit, perquè si més no és un reflex, és un mirall que a la gent jove que està practicant l'esport li serveix d'estímul. I deia que després dels Jocs Olímpics semblava que s'havia caigut en una certa laxitud en el tema esportiu i jo només, en fi, com a punt de referència, jo crec que això és bo. Diu —l'Avui, en aquest cas—: «Catalunya fa més esport des dels Jocs», perquè és lògic que sigui així, perquè la reacció en el camp esportiu que hi ha hagut des dels Jocs Olímpics és natural que la societat hagi trobat un motiu no per l'èxit objectiu que han tingut els Jocs, sinó per tot el que ha representat destinar al món de l'esport.

I en aquest cas, la resposta que dona el Govern de la Generalitat en el món de l'esport, em sembla que en aquest cas em per-

metrà que utilitzi l'expressió del diputat Soto quan deia que precisament en política de l'esport, tot i que es poden fer les coses millor, tot i que hi ha coses criticables, segur, però que era dels temes que el Grup Socialista hi podria fer menys crítica. Molt bé. Entenem, doncs, que en el conjunt de la política esportiva de la Generalitat, tot i que, com sempre, es pot millorar i es poden fer les coses millor, però que està el Govern de la Generalitat en una línia de resposta important de les demandes de la nostra societat. Li podria llegir increments de partides enfront de les que vostè ha esmentat a la baixa, però com que jo sé que vostè les coneix no vull cansar la cambra; els dos sabem exactament el que estem dient i, per tant, no cal. Em sembla, vaja, que no cal. En tot cas, si tingués interès en alguna cosa més, amb molt de gust, en un altre moment sap que ho podem comentar i que podem parlar-ne.

El Grup Socialista, el senyor Soto, amb la seva primera expressió, que era «un govern dintre d'un altre govern», doncs, és una percepció que vostè té i que nosaltres, evidentment, no compartim. Ha parlat que era un departament fora de control, que era un *totum revolutum*, que això reflectia una forma de treball del president, que era un esquema preocupant, que hi havia una capacitat de decisió només en una sola línia i que tothom depenia del que deia el president... Això, ho ha barrejat amb la crisi de Convergència i de la coalició. A mi em sembla, de veritat, que no toca en aquest moment, i més des d'una altra posició política: cadascú tenim els problemes que tenim i cadascú se'ls arregla com pot i, per tant, doncs, això és de respectar i jo crec que no hi hem d'entrar, sincerament.

I ha parlat que el Departament de Presidència era una mena de luxe asiàtic. Segur, senyor Soto, segur que vostè deu fer molt de temps que no ha anat —mai— al Departament de Presidència, però li asseguro que, de luxe asiàtic, vaja, res de res. Estem en aquella línia de discussió que segur que si, com li deia abans, en un altre moment canviéssim els papers, jo li estaria fent la crítica a vostè que vostè està fent en aquest moment al Grup de Convergència i Unió, ben segur. De luxe asiàtic, res de res. En el Departament de Presidència, un tema que ha sortit sovint és la crítica per les despeses cap a la publicitat i la propaganda. Jo els vull recordar que publicitat i propaganda enteses..., si es referissin només al que es pot entendre, al que és la propaganda en si, vostès tindrien raó, perquè realment, doncs, si es confongués... Jo crec que aquest no és el cas ni la situació de vostès, però deixi'm que ho digui, perquè si a algú li hagués quedat aquest dubte, doncs, m'interessa que quedi clar: quan parlem de publicitat i parlem de propaganda, no parlem de publicitat estrictament, com es vol entendre al món comercial. És informació. Totes les campanyes d'informació que no es fan directament per un departament concret passen per Presidència, perquè s'entén que moltes d'aquestes campanyes tenen l'absoluta necessitat d'estar coordinades per un organisme —en aquest cas, per nosaltres, Presidència— que doni resposta no només a aquella qüestió puntual, a aquell missatge, a aquella informació que es vol donar, d'un sol departament, sinó que dona resposta a una política general del Govern.

Jo sé que el recurs és fàcil —ho entenc perfectament—, que quan es veuen les xifres, i escoltin, i llavors voler ficar-hi la banya: «publicitat i propaganda». Vostè ho sap, que quan es parla de publicitat i propaganda no és només això, sinó que són perfectament conegudes per vostè totes les campanyes que es

fan d'informació, que han estat moltes i que han estat molt importants, que han permès conscienciar el país en una línia gens partidista, sinó ben al contrari, de consciència nacional, que en això podem estar-hi d'acord o podem no estar-hi d'acord, però no ens ho fiquin tot en el mateix paquet, perquè saben perfectament que això no és cert.

I finalment, el Grup d'Esquerra Republicana, el meu company i amic senyor Carod-Rovira ha fet referència que aquesta era una mica una esmena tradicional, en la línia que cada any el Grup d'Esquerra i tots els grups l'han presentada. Jo no he sabut veure diferències importants entre els arguments que ha utilitzat el senyor Carod-Rovira o qualsevol dels altres grups de l'oposició, perquè és un pressupost..., és un departament que és fàcil per a l'oposició, sigui quin sigui el color, de voler-hi entrar a discutir. Per tant, els arguments no són excessivament diferenciats.

Sí, en un tema parlava que era una mena de conselleria de cultura bis; no és que sigui una mena de conselleria de cultura bis: la Conselleria de Cultura té el pes que té, fa la feina que fa, però hi ha qüestions que, des del Departament de Presidència, que abasten no només solament el departament aquell en qüestió —en aquest cas, el de Cultura—, sinó que hi ha d'haver, doncs, una visió molt més àmplia i segur que hi hauria d'haver..., si no fos pel Departament de Presidència, hauríem de crear una conselleria de Presidència, per entendre'ns —com ja hi havia hagut en un primer Govern de la Generalitat—, on hi ha temes que han d'estar forçosament, com deia, coordinats per a tothom, per una sola persona, i que abasten més d'un departament, i que en no existir aquest departament, lògicament, el de Presidència és qui ho ha de fer.

A l'Institut d'Estudis Mediterranis, que ha estat l'altre paquet d'esmenes que han presentat els grups d'una forma comuna, perquè sí que ho han fet tots... —tots els que ho han fet, en aquest cas, doncs, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana. Jo vull agrair molt sincerament el to de discurs d'aquest any del Grup d'Esquerra —en aquest cas, del senyor Carod-Rovira—, que ha variat, perquè hi ha hagut un reconeixement d'una feina que s'està fent en aquest moment a l'Institut d'Estudis Mediterranis, que jo sé que ell la coneix i que li dóna el valor que té, que és tot el problema migratori, que és tot el problema dels estudis que fan referència a quina situació ens trobarem a Catalunya dintre d'uns anys, quan d'una forma indefectible rebem allaus, possiblement, d'immigració, no només, en aquest cas, de països mediterranis i, en aquest cas, magrebins, sinó segurament d'altres contrades, possiblement també d'Europa, i que aquest és un treball que ha costat tres anys de fer, que en aquest moment ja s'ha presentat i que crec que és el que ha donat peu que el senyor Carod-Rovira pogués fer una intervenció, no sense renunciar —lícit, per altra banda—, no sense renunciar a l'esmena a la totalitat, però sí que ha permès, doncs, que fos una intervenció d'un cert reconeixement del que s'està fent, encara que en altres aspectes continuï mantenint la crítica.

L'increment que hi ha hagut aquest any de pressupost a l'Institut d'Estudis Mediterranis ha estat al voltant del 3% —és bastant per sota de la mitjana—, i la feina que s'ha fet..., jo venia preparat... No ho faré, perquè em sembla que, de la manera com va el debat, no cal, però sí que els ofereixo..., els ho ofereixo perquè, a més, és públic, però els invito que repassin, mirin i coneguin què és el que s'està fent des de l'Institut d'Estudis

Mediterranis. Només que ara poguessin perdre una estoneta, un dia d'aquests, i veure l'exposició «Roma a Catalunya», que es va fer en el seu moment a Tarragona i que en aquests moments s'està fent a Barcelona, doncs, dóna mostra de la qualitat del treball que s'està fent a l'Institut. És lògic que no es pot pas jutjar la feina de l'Institut per una exposició —és obvi, això no hauria de ser així—, però valdria la pena que coneguessin no només aquesta exposició, sinó la feina que fa l'Institut.

L'Institut d'Estudis Mediterranis és el gran desconegut, el gran desconegut no del poble només sinó de la classe política. Jo crec que hi ha hagut..., així com vostès ens critiquen tant i sovint les operacions de màrqueting que fan diversos departaments, possiblement en el cas de l'Institut d'Estudis Mediterranis això no s'hagi fet prou bé, perquè no es coneix. Jo els garanteixo que, si vostès volen tenir una estona per perdre, per conèixer no només la seu, sinó què és el que es fa, els treballs que s'estan fent, les exposicions i, sobretot, el treball d'anàlisi aprofundida del que ha de ser la perspectiva de futur de Catalunya i les repercussions que pot tenir, estic segur que aquestes esmenes a la totalitat —que aquest any m'agrada poder recordar que han estat en un to molt més distès—, és possible que ni les presentessin. De veritat, és bo que el coneguin, perquè la feina que està fent l'Institut és molt i molt important, i la quantitat de diners que costa —com vostès coneixen, 300 milions de pessetes—, evidentment, és una xifra important, però els asseguro que és absolutament rendible. I en la línia que deia el senyor Carod-Rovira, s'ha entrat en una dinàmica, des de la seva perspectiva —i des de la meua no ha canviat mai, però des de la seva—, en aquest moment, s'entra en una dinàmica que exclou qualsevol protagonisme personal a favor de treballs de rigor i seriosos. Jo crec que això sempre ha estat així però, en tot cas, si hagués tingut raó ell, amb aquesta nova dinàmica val la pena que la classe política, sobretot, doncs, ho pugui conèixer.

Aquestes raons, i els asseguro que moltes altres que aquest moment jo crec que no és l'adequat per anar-me estenent, em permeten anunciar, com també apuntava el senyor Roc Fuentes, en aquest cas, que si hi ha un moment polític important és el debat de pressupostos, com dèiem, i d'una forma que mai podrem votar a favor de les seves propostes, que és quan es debaten les esmenes a la totalitat, pel que això representa, però, des de la meua absoluta convicció, nosaltres, en aquest cas, votarem en contra de les seves propostes.

Senyor president, moltes gràcies. Això és tot.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Fem un petit salt, ara, i intervindrà el senyor Siurana per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista al Departament de Governació.

El Sr. SIURANA: Moltes gràcies, senyor president, i moltes gràcies a tots els diputats i diputades.

El Sr. PRESIDENT: Defensarà només la 390?

El Sr. SIURANA: La 390, la 393 i la 396.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. SIURANA: Gràcies, president. Em toca avui presentar una esmena a la totalitat i dues esmenes a l'Escola d'Administració Pública i a l'Escola de Policia de Catalunya, dintre d'aquesta discussió del Projecte de pressupostos de la Generalitat per al 93, i ho faig amb el convenciment que aquest Departament és el que materialitza d'una forma més singular la situació que l'altre dia denunciàvem diversos companys d'aquest hemi-

cicle, i a més col·legues municipals, d'una situació de dificultat de relacions entre el que és el món municipal i el Govern de la Generalitat.

Per això el nostre Grup constata una vegada més que el Govern de la Generalitat ha optat per un pressupost continuista, també per a aquest Departament de Governació, que vol dir continuar amb les insuficiències i amb els errors d'exercicis anteriors. En oferir-nos més del mateix, hom experimenta la temptació de reproduir enguany, fil per randa, la intervenció que el diputat per Girona senyor Joaquim Nadal va realitzar en aquesta cambra amb ocasió del debat del Projecte de Llei de pressupostos de l'any anterior. En efecte, ens trobem davant la mateixa política pressupostària, coherent —cal dir-ho— amb una invariable política del Departament. De fet, els debats d'aquesta cambra resulten superflus per a un govern que no escolta i que la utilitza estrictament com una màquina administrativa, per passar el tràmit d'aprovació de les lleis fent ús de la seva majoria, però eludint el debat polític sobre les qüestions de fons que deriven de la proposta pressupostària que s'ha fet. Una vegada més, es segresta la funció parlamentària i es desvirtua en convertir la cambra en una corretja de transmissió de la voluntat unilateral del Govern.

Però el que encara és més greu, es vol fer ús de la Llei de pressupostos per incomplir totalment o de forma parcial el contingut d'altres lleis aprovades per aquesta mateixa cambra: el Projecte de pressupostos del Departament de Governació n'és un bon exemple. En efecte, pel que fa a les competències d'aquest Departament, les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya obliguen el Govern de la Generalitat, entre altres mandats, a promoure la descentralització administrativa, a donar suport econòmic als municipis, a articular el territori amb les administracions comarcals, a donar suport logístic a les corporacions locals en la formació del seu personal, a la millora de la seguretat ciutadana i al respecte de l'autonomia local. És que el Projecte de pressupost del Departament de Governació contribueix a assegurar el compliment d'aquests mandats?

Una administració eficient és una administració descentralitzada. Doncs bé, sempre a contracorrent, no hi ha administració més centralitzada que el Departament de Governació: únicament cal donar un cop d'ull a la proposta pressupostària per veure l'absència d'autonomia de les delegacions territorials. Aleshores és lícit demanar-se: les delegacions territorials, per a fer què? Per a col·laborar en la solució dels problemes de les administracions locals o més aviat per a fer-ne el comissariat polític? Per a coordinar esforços en la millora de la seguretat ciutadana o, més segur, per a confondre coordinació amb tutela, i tutela amb subordinació? Per a relligar sobre el territori l'acció dels diferents departaments o, com resulta palès, per a relligar en cada circumscripció les diferents tendències del partit? És eficient una administració que, lluny de connectar amb les necessitats immediates dels ciutadans, oblida l'atenció als municipis, que sí que se n'ocupen?

L'absència en el pressupost d'un veritable fons de cooperació local és, d'ençà del 1987, la resposta del Govern, i no val a dir que el Departament de Governació mena una política de suport a les corporacions locals mitjançant el Pla únic d'obres i serveis, perquè es tracta d'un pla amb recursos insuficients, que margina sistemàticament els municipis de major població de Catalunya, que ignora les necessitats generades pels costos ad-

icionals de la capital de Catalunya i que, per la seva característica de subvenció finalista, passa per sobre del principi d'autonomia municipal.

I tampoc és resposta alludir al suport que es dona als consells comarcals, que, mercès al ridícul finançament que reben dels pressupostos, han esdevingut una paròdia d'administració, i, el que és encara més greu, amb voluntat de nodrir-se dels ja migrats recursos municipals. Què és avui un consell comarcal?: un edifici —preferentment històric i de costosa restauració o, alternativament, acabat de fer i pagat a uns preus superiors als del mercat—, un gerent, uns quants funcionaris que s'encarreguen d'estudis i uns consellers i un president que assisteixen a actes protocol·laris. Amb aquestes administracions no s'articula el territori; ja fa massa anys que existeixen els consells comarcals, els mateixos que vegeten sense possibilitat d'acomplir les funcions que la llei, votada per aquesta mateixa cambra, els encomana; es tracta, doncs, d'un pur i simple malbaratament de recursos públics.

El Departament de Governació, doncs, no promou la descentralització administrativa, ni en els municipis ni en les comarques ni tampoc en la seva mateixa administració. El Departament de Governació s'oblida igualment de les necessitats municipals, i, quan se'n recorda, ho fa amb els criteris dirigistes que menyspreen l'autonomia municipal. El Departament de Governació no sols no articula el territori, sinó que contribueix a la seva confusió, amb el manteniment, en el nivell de subsistència administrativa, dels consells comarcals.

Hem sentit repetides vegades en aquesta cambra manifestacions a favor d'unes administracions públiques, modernes i eficients; per a aconseguir-ho, la formació dels funcionaris al seu servei és cabdal. Aquí, el Departament de Governació té dues assignatures pendents: l'Escola d'Administració Pública i l'Escola de Policia de Catalunya. La Llei de 24 de març de 1987, que regula l'Escola d'Administració Pública, recorda en el seu preàmbul la seva creació per la Mancomunitat de Prat de Riba i el seu restabliment poc abans de la proclamació de la Generalitat, l'any 1930. Aquella Escola, la primera de l'Estat i la segona existent aleshores a Europa, va fer de les administracions públiques de Catalunya les més eficaces de l'Estat. Amb una participació entusiasta del funcionariat i amb el reconeixement dels ciutadans davant la feina ben feta, van ser un exemple a seguir. La necessitat de la seva existència i la importància de les seves funcions van motivar el seu restabliment l'any 1979, per Decret del president Tarradellas. La Llei reguladora de 1985 reconeix aquests antecedents com a model a seguir. Lamentablement, però, no ha estat així; si més no, pel que fa a les necessitats de les administracions locals.

En efecte, pocs són, encara, els ajuntaments de Catalunya que empren els serveis de l'Escola per a realitzar la selecció del seu personal. És igualment escassa la demanda dels ens locals de cursos de perfeccionament i reciclatge fets per l'Escola; són els mateixos ajuntaments, en solitari o amb la col·laboració dels centres universitaris, qui es fan càrrec d'aquestes necessitats. Aleshores, cal preguntar-se —i el conseller de Governació és el primer que ho ha de fer— el perquè d'aquesta relació mínima entre administracions locals i Escola d'Administració Pública.

L'Escola de Policia de Catalunya, d'altra banda, segueix capficada en la formació de les noves promocions de mossos d'esquadra, mentre que la formació de policies locals esdevé

una ocupació marginal. També aquí cal demanar-se el perquè; la resposta, en la nostra opinió, es troba en una qüestió de fons: no es tracta tant que els serveis oferts per aquestes escoles siguin inadequats a les veritables necessitats de les administracions municipals —que ho són, en part—, sinó com de la política global de relació entre Administració autonòmica i administracions locals; aquesta és no únicament inadequada, sinó fonamentalment contrària al lliure desenvolupament de les capacitats administratives municipals.

El Grup parlamentari Socialista entén que aquestes dues escoles han estat creades per donar servei a les administracions públiques de Catalunya; no per uniformar, tutelar i dirigir el seu funcionament o el seu funcionariat. És per això que únicament aconseguirem una correcta aplicació pressupostària si es modifiquen aquestes actituds negatives, si el Govern substitueix dirigisme per col·laboració, si les dotacions pressupostàries que afecten les corporacions locals són consensuades amb les institucions interessades.

Finalment, no puc deixar de fer esment a l'escassa atenció pressupostària que mereixen serveis tan rellevants del Departament de Governació com són els de Protecció Civil i els de Seguretat Viària. Es tracta de dos serveis de suport a les funcions pràctiques del Departament que, juntament amb el Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Seguretat Ciutadana, constitueixen la base de l'actuació del Govern en aquesta àrea del benestar públic. És simptomàtic que ni la Gerència de Protecció Civil ni l'Institut Català de Seguretat Viària tinguin un pressupost superior, per exemple, al de l'Institut d'Estudis Mediterranis. Què és més important: la seguretat dels ciutadans en cas de catàstrofe i la dels conductors o vianants en carreteres i vies públiques o la promoció d'aquests estudis i del seus acòlits a expenses del pressupost? És, en efecte, simptomàtic que també el pressupost del Departament de Governació prioritzi la publicitat —per no dir propaganda— a l'acció efectiva de Govern.

Per això, el Grup parlamentari Socialista proposa, en la majoria de les meves esmenes, la modificació de crèdits pressupostaris en benefici de l'atenció directa als ens locals. Per això, proposem la desaparició o disminució substancials dels pressupostos adreçats a atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda, premsa, revistes i publicacions, dietes, locomocions i trasllats i reunions i conferències; proposta que en realitat hauria de venir del mateix Departament de Governació, en coherència amb les manifestacions al respecte del president del Consell Executiu. Perquè la imatge que ha de donar el Govern no ha d'ésser la de la publicitat, les publicacions o el protocol, sinó la de l'acció de Govern; no la d'anar per feina, sinó la de fer-la i fer-la bé.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Siurana. Ara suspendrem durant dos minuts la sessió, i prego als senyors portaveus que s'atansin a la Mesa.

(La sessió se suspèn a les dotze del migdia i set minuts i es reprèn a un quart d'una i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Silenci. *(Pausa.)* Senyor Escudé, vol fer ús de la paraula per exposar la posició del Grup de la majoria respecte a les votacions?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El Grup de Convergència i Unió, en aquesta reunió oficiosa, o especial que s'ha fet...

El Sr. PRESIDENT: Molt oficial, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Doncs, molt oficial, senyor president. No té res més a fer que referendar el que ja ha explicat en aquesta reunió, que és la retirada de l'escrit de petició de votació secreta esmena per esmena, que un conjunt de diputats del nostre Grup va presentar en el seu moment, pels motius que ja he explicat i que són del domini públic. I, per tant, l'única cosa que demanàrem, senyor president, és votació ordinària i, per part nostra, fer una agrupació, en tot cas, com a mínim, de votacions, d'una banda, d'un conjunt d'esmenes la numeració de les quals li he fet arribar, que són aquelles esmenes acceptades directament o transaccionades, que el nostre Grup al llarg del debat ha manifestat la seva posició positiva. I, quant a la resta d'esmenes, per nosaltres es podria fer una votació global, però com sempre estem a l'espera de les decisions dels altres grups i del que vostè decideixi. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Saura es vol... *(Remor de veus.)* Bé, el senyor Clotas... No, jo donava la paraula al senyor Saura perquè és el primer que va demanar votació secreta de determinades esmenes.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Nosaltres mantindrem la votació secreta només a les esmenes números 76, 155 i 353, que les tres agrupades fan referència al Fons de Cooperació Municipal, i, per tant, reiterem el que va ser la nostra petició en el debat d'abans-d'ahir. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Vol repetir les esmenes? 76...

El Sr. SAURA: 76, 155 i 353.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista, que s'havia sumat a la petició de votació secreta, vol pronunciar-se? *(Pausa.)* Senyor Clotas, té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president. Més que sumar-nos a aquesta petició, havíem sol·licitat també aquesta mateixa fórmula per a tres esmenes del Grup Socialista, que en aquests moments, i vista la renúncia que fa el Grup de Convergència de la seva sol·licitud, i, per tant, deixant ben clar que no hi ha cap mena d'interpretació que es fa sota cap fórmula de pressió, el Grup Socialista retira la sol·licitud de votació secreta per a aquelles tres esmenes. Repeteixo: vista la rectificació del Grup de Convergència, també atenent la sol·licitud del president del Parlament, per tal d'agilitar el debat sobre els pressupostos i les fórmules de votació, i també havent escoltat els altres dos grups d'aquesta cambra, un d'ells s'ha manifestat en contra que es produís aquesta votació de fórmula secreta, i l'altre grup m'ha semblat entendre, també —però, en tot cas, no voldria parlar en nom d'aquest grup—, que acceptaven millor la fórmula de votació pública.

Per tant, per tots aquests tres elements, nosaltres reconsiderem la nostra posició i votarem..., i demanem la retirada d'aquesta sol·licitud de votació secreta.

El Sr. PRESIDENT: Inclosa la d'adherir-se a la petició secreta del Grup...?

El Sr. CLOTAS: Senyor president, la votació secreta de les tres esmenes que el Grup Socialista presentava sobre el Fons de Cooperació Local.

(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Nosaltres no vam demanar, en cap moment, un procediment de votació distint a l'habitual i, per tant, ens seguim mantenint en la posició que sempre hem mantingut en aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Popular.

La Sra. MONTSERRAT: Nosaltres, igualment, senyor president, ahir no vam manifestar res en contra, sinó que, doncs, recolzem el que sempre s'ha fet habitualment.

Per tant, res més a dir, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, atesa la posició dels diferents grups, no s'accedeix a la petició de votació secreta, perquè només la manté un sol grup i no..., falten els requisits reglamentaris de dos grups i la votació es farà de la següent manera: en primer lloc, es votaran les esmenes que accepta..., que ha manifestat la seva acceptació el Grup de la majoria, serà una votació; en segon lloc, es farà votació de les esmenes transaccionals; després es votaran per separat, però globalment, les esmenes de cada grup i, finalment, es votarà l'articulat del projecte. Cada grup pot demanar votació separada d'algun d'aquests, ja ho indicaran a la presidència en el moment oportú.

En aquest moment se sotmeten a votació les esmenes... (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, la primera votació és la de les esmenes acceptades...

El Sr. PRESIDENT: Acceptades.

El Sr. CARNICER: Aquí no tindríem cap dificultat. En les esmenes transaccionades demanaríem que l'esmena feta sobre les tarifes de l'aigua es votés per separat, la transacció sobre el tema...

El Sr. PRESIDENT: Les seves?

El Sr. CARNICER: No, no, la transacció que es va efectuar sobre els articles 35 i 36, o 36 i 37, que anés per separat, una crec que amb el Grup Popular i l'altra amb el Grup d'Iniciativa i Popular; les dues transaccions aquelles: per separat. I l'esmena que portava per número 159, del Grup d'Iniciativa, també que anés per separat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 159. (*Pausa. El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, el que sí, per mantenir l'esperit del que en el seu moment es va proposar, demanaríem votació separada de les esmenes nostres, 8, del nostre Grup; el nostre Grup, sí senyor: 8, 29, 154, 157, que formen el paquet del Fons de Cooperació Local. Poden anar juntes, evidentment.

El Sr. PRESIDENT: De totes maneres, jo li prego al senyor portaveu que en el moment en què es formulin les votacions ja em diran quines són les que volen separades.

Votem ara les esmenes que accepta el Grup de la majoria, que són: 121, que és del Grup Popular; 126, 127, tenen una mateixa acceptació; 160, 164, 223, 356 i 324. D'acord?

Doncs, es voten aquestes esmenes.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Ara votem les esmenes transaccionals. Ara quines votacions separades volen?

El Sr. CARNICER: Les transaccionals efectuades pel Grup de Convergència a la 205, 206, 207 i 209.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament.

El Sr. CARNICER: Sí, però són les transaccionals a aquestes, que són les dues transaccionals sobre el tema de les tarifes de l'aigua.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, són a l'article 36.

El Sr. CARNICER: 36 i 37, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No, és que la 37 no tenia esmenes.

El Sr. CARNICER: Doncs, 35 i 36, eren dos articles seguits.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

(*Pausa. El Sr. Escudé demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, se'm fa observar que, de l'esmena 322, també n'havíem manifestat la nostra acceptació; el diputat afectat em diu que no ha sentit que hagi estat llegida; si de cas serà un error meu. Hi és, hi figura en la relació, la número 322?

El Sr. PRESIDENT: 322?

El Sr. ESCUDÉ: Número 338 de la numeració...

El Sr. PRESIDENT: No, jo no l'he sotmés a votació, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Ah!, doncs, aquesta 322 és de les que el nostre Grup, i el senyor Clofent m'ho ha fet observar, efectivament, la votàvem favorablement i almenys en la relació meva la tenia; ha sigut un oblit meu: que no hi hagi hagut algun error en alguna xifra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, votem aquesta 322.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

(*El Sr. Saura demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Saura.

El Sr. SAURA: El nostre Grup demanaria votació separada de la transaccional que fa referència al cànon d'infraestructures hidràuliques, que no sé exactament quina esmena és, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Són, les infraestructures hidràuliques és una transaccional a la 212, 213, 214, 215, 216 i 217, del Grup Popular.

El Sr. SAURA: Bé, aleshores, senyor president, demanem votació separada de les esmenes de la 212 a la 217, les transaccionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, ara per aclarir-nos, les transaccionals amb excepció d'aquestes que ha demanat... (*Remor de veus.*) Les votarem cada una per separat, perquè, si no, no hi ha manera!

El Sr. CARNICER: Senyor president, senyor president, hi ha dues transaccionals que són les que desitgem votar diferentment: una la que li acaba de dir el senyor Saura i una altra la que fa referència a l'article anterior, que és sobre el cànon de sanejament. Si aquestes dues les deixa per separat i les votem individualitzadament les dues, és suficient.

El Sr. PRESIDENT: Es voten les transaccionals a les esmenes 186, 237 i 242, que fan referència a l'article 33; aquestes transaccionals es voten ara.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Es vota ara la transaccional a l'article 36, que són les esmenes 205, 206 i 207, del Grup Popular, i 209, del Grup d'Iniciativa.

Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per 77 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Es vota a continuació l'esmena transaccional a les 212, 213, 214, 215, 216 i 217, del Grup Popular, a l'article 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 6 en contra i 37 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmetem a votació les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

(*El Sr. Carnicer demana per parlar.*)

El Sr. CARNICER: No, la 159 per separat.

El Sr. PRESIDENT: La 159 per separat, molt bé.

(*El Sr. Saura demana per parlar.*)

El Sr. SAURA: Demanariem agrupar la 76, 155 i 353, que han estat les esmenes que demanàvem votació secreta i que tinguessin una votació singularitzada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, digui'm quines són aquestes.

El Sr. SAURA: 76, 155 i 353, senyor president.

(*El Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per demanar també, per singularització de la matèria que toquen aquestes esmenes, que aquestes tres esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya puguin ser acumulades i de manera especial en un bloc amb les esmenes 8, 29, 154 i 157, del Grup Socialista. Unes i altres formen part del Fons de Cooperació Local.

El Sr. PRESIDENT: 8, 29...

El Sr. CLOTAS: 154 i 157.

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, per afegir en aquesta singularització gairebé col·lectiva, si més no de tres grups, l'esmena que en l'antiga numeració era la 377, que fa referència al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La número 15, que se n'ha demanat votació separada, es pot acumular amb la resta? No. 15...

El Sr. CARNICER: Hem demanat la 159, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 159, vull dir, sí.

El Sr. CARNICER: I no es pot acumular amb la resta...

El Sr. PRESIDENT: No es pot acumular. Votem primer la 159.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 66 en contra i 28 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació, en una sola votació, les esmenes 76, 155, 353, del Grup d'Iniciativa, més la 8, 29, 154 i 157, del Grup Socialista, i la 361, d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 48 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista, exceptuant naturalment les que ja s'han votat.

Vots a favor?

(*La Sra. Montserrat demana per parlar.*)

Sí, la senyora Montserrat?

La Sra. MONTSERRAT: Jo demanaria la votació separada, senyor president, de l'esmena 208, 210 i 211.

El Sr. PRESIDENT: Es poden votar conjuntament?

La Sra. MONTSERRAT: Sí, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, aquestes, 208, 210 i 211.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 43 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

Se sotmeten a votació la resta de les esmenes socialistes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 47 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten tots els articles de l'articulat menys el 37.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si em permet. Exactament del que el nostre Grup demana votació separada, per atendre una petició indirecta que hi havia en una esmena que hem rebutjat del Grup Socialista, consistia exactament a desglossar de l'article 37, i la resta de l'article 37 per part nostra pot votar-se globalment amb la totalitat restant de...

El Sr. PRESIDENT: Els punts 4 i 5.

El Sr. ESCUDÉ: L'apartat cinquè íntegrament i l'apartat quart en el fragment següent, les frases: «en els àmbits territorials que s'indiquen», «àmbit de les demarcacions de Ponent i de les terres de l'Ebre, article 8.2, decret legislatiu/88 0,28», «resta de Catalunya». Vol dir que, en definitiva, el que pretenem —després, òbviament, de l'harmonització de text que s'hauria de fer si ho estima bé la Mesa, perquè hi ha un plural i hauria de ser un singular—, l'apartat quart quedaria: «durant l'exercici de 1993 el tipus de...», en cas de reeixir la votació negativa que nosaltres ja assenyallem que farem: «durant l'exercici de 1993 el tipus de gravamen bàsic establert per l'article 12.1 de la Llei 5/90 queda afectat del coeficient multiplicador següent: 0,85.» I això és la resta que quedaria, que aquest, si vol, es pot votar en relació amb la resta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. De manera que sotmetem a votació. (*El Sr. Saura demana la paraula.*) Sí?

El Sr. SAURA: Senyor president, podria tornar a explicar els termes de la votació que no ho he entès, si us plau?

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Escudé ho farà amb molt de gust.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor Saura. En certa manera ho vam comentar ahir en el debat amb el Grup Socialista sobre aquest tema, que el Grup Socialista tenia una esmena, la 211, que hem rebutjat que hi havia una part que acceptàvem però el Grup Socialista, per la seva argumentació que va donar la senyora Martí, no estava en condicions de retirar-la i, per tant, vam fer una transacció amb el Grup Popular, al qual agraïm que s'hagi vingut a solucionar aquest problema de les famílies nombroses, però per altra banda el Grup Socialista, en el text alternatiu total d'aquest article, eliminava una part del text de l'article 37, amb el qual nosaltres estàvem d'acord, i explicava que ens era impossible, com vostè pot veure, transaccionar-ho.

Aleshores, la fórmula que vam trobar és aquesta de dir: «Eliminem tota referència, en definitiva, a l'aplicació immediata d'un cànon reduït o no reduït» i, per tant, el que fem és, l'apartat cinquè, que fa referència en aquest tema íntegre votació separada per nosaltres, almenys, votar-hi negativament, i en l'apartat quart, que contempla el general de Catalunya, que és el 0,85, i l'específic, doncs, fer la supressió d'aquests afegitons, que quedaria que només es mantindria el coeficient del 0,85 general com ara era i no afectaria de cap manera les terres de Ponent i de l'Ebre, que inicialment es pretenia afectar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per tant, sotmetem a votació en primer lloc l'apartat cinquè de l'article 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Aquest apartat ha quedat rebutjat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació el fragment que ha expressat el senyor Escudé de l'apartat quart d'aquest article 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Aquest fragment del punt quart ha quedat rebutjat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació tot el text de l'articulat, exceptuant l'article primer, que com saben les senyores diputades i els senyors diputats està aparcat a les resultes del debat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'articulat ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions.

Continuem amb el debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Presidència. Al Grup Socialista li quedaven les esmenes de determinades entitats autònomes. Senyor Martí Carnicer, m'indicarà qui defensarà l'esmena 371.

El Sr. CARNICER: És a l'Institut Català de la Dona, no, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: La senyora Rosa Vandellós.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, la senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena que em toca defensar en aquests moments no presenta cap mena de novetat, està plantejada de forma semblant a les que, any rere any, hem presentat per aquest mateix motiu. El pressupost d'enguany de l'Institut Català de la Dona segueix la línia de continuïtat que han marcat els seus predecessors i, en conseqüència, manté també el mateix

seguir de mancances. Aquestes mancances ampliades des de la perspectiva de la minva que representa la realitat, la seva dotació pressupostària respecte als anys anteriors.

Es podria pensar que la Generalitat ha aplicat els principis de rigor, d'estalvi, que generen situacions econòmiques com la que estem travessant en aquests moments. Però l'encantament decau quan es compara i es comprova que aquesta estreta de cinturó no arriba amb la mateixa intensitat a tots els departaments de la Generalitat; fins i tot dintre de les diferents partides del pressupost de l'Institut existeixen també desequilibris força preocupants. L'increment real que té en números absoluts és de 44 milions i mig de pessetes enfront dels 69 que va suposar l'augment de l'any passat, i un cop més aquest increment no repercuteix directament sobre aquelles partides que ho necessiten veritablement i que constitueixen la finalitat de l'Institut. Així tenim, per exemple, que el capítol que fa referència al material, subministrament i altres gaudeix d'un increment ràpid i directe de quasi 32 milions i mig de pessetes i el capítol d'indemnitzacions per raó del servei passa de 3 milions i mig l'any 92 a 5 milions i mig enguany, mentre els capítols i partides als quals feia referència abans no han vist augmentades les seves dotacions.

Seria bo pensar, i fins i tot imaginar, que aquest darrer fet respongués a l'assoliment de totes les necessitats que actualment tenim plantejades les dones catalanes, però tots som prou sabedors que aquest estat és malauradament utòpic. Bé, tots potser no, perquè el Govern o no té constància d'aquestes necessitats o bé hem de tornar a posar sobre la taula que aquesta situació és motivada a partir del nul interès que tenen vers el funcionament d'aquest Institut, que un cop més han creat un ens només de cara a la galeria, però buit de contingut operatiu, un buit que comença a fer-se patent a partir del pressupost que vostès li adjudiquin cada any.

Aquests dies, preparant aquesta intervenció, he tingut ocasió d'anar llegint les anteriors intervencions que el meu Grup ha vingut fent sobre el mateix tema, i fins i tot, he estat temptada de repetir el contingut de la defensa que va fer l'any passat la meua companya i diputada senyora Barenys, donat que —i aprofitant les seves paraules— vostès segueixen tenint congelat aquest Institut. Bé, congelat a mitges, congelat en la seva acció externa però prou dinàmic pel que fa referència a tot el treball burocràtic intern que genera i al qual va adreçat la major part del seu pressupost. Si més no, com es pot explicar l'augment de les partides de publicitat i propaganda, reunions i conferències, estudis i treballs tècnics o dietes, locomoció i trasllats? Totes elles han tingut un increment de més del 50% amb referència a l'any 92; a la llarga ben segur que gaudirem d'un fons documental informatiu i de publicacions prou interessants. Però també hauran atemptat de forma premeditada contra els principis bàsics de la seva creació; és a dir, contra la voluntat veritable d'impulsar una política a favor de la dona a Catalunya. Aquest desequilibri només suggereix un greu defecte en la seva gestió, una gestió que propicia només el treball de portes endins i un lluïment personal que res no té a veure amb l'esperit social que, vertaderament, hauria de tenir. El principi d'igualtat d'oportunitats resta oblidat i absorbit per unes despeses sumptuàries que només li posen pals a les rodes.

I vull evitar conscientment parlar del pla de mesures elaborat per aquest Institut, del seu desenvolupament i del seus resultats,

perquè crec sincerament que seria entrar a parlar del que passa quan plou sobre mullat. Però, sí que vull fer esment, encara que només com..., de les partides pressupostàries interdepartamentals perquè sé que aquest tema el trauran vostès. Jo l'únic que he de dir és que tampoc enguany hem trobat enlloc dotacions que facin expressa referència a la dona, amb la qual cosa l'argument que sempre esgrimeixen en aquest sentit segueix sense ser seriós i molt menys raonable. La idea que suggereix és el d'un gran barret de mag del qual en treuen un conill quan convé.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, seguim sense veure clara ni realista aquesta política; per això presentem un cop més aquesta esmena a la totalitat, tot i sabent ja d'entrada que no l'acceptaran, però ho seguirem fent perquè estem convençuts que és la nostra obligació, mentre aquesta situació denunciada no adreci el seu rumb i l'Institut Català de la Dona pugui fer la seva tasca, la mateixa que li va ser encomanada en la seva creació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Esmena del Grup Popular a l'Institut Català de la Dona, 372. Per a la seva defensa té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularia la 372 i la 381, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La de la joventut.

La Sra. MONTSERRAT: Exacte. Bé, el Grup Parlamentari Popular presenta esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona per la flagrant ineficàcia en el seu funcionament i pel malbaratament de fons públic que es fa en les assignacions pressupostàries previstes per al 1993.

Ja en la tramitació de la Llei de creació d'aquest Institut, la Llei 11/89, del 10 de juliol, es va posar de manifest la voluntat del Govern i del Grup de la majoria de crear una superestructura inoperativa com a instrument per alimentar una multiplicitat de càrrecs i organismes inoperants, en lloc de portar a terme una veritable política de lluita contra la discriminació.

En la tramitació d'aquesta Llei es mantenia la Comissió Interdepartamental de la Dona, fixant, però, la disposició transitòria segona que la Comissió Interdepartamental mantindria les seves funcions mentre no siguin assumides per l'Institut Català de la Dona. Des de 1989, i encara segueix mantenint la següent estructura: Institut Català de la Dona, Comissió Interdepartamental de la Dona, Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental, Consell Nacional de Dones de Catalunya; i el Govern de la Generalitat i el Grup que li dona suport manté la seva voluntat de complir el que disposa una llei aprovada per aquesta cambra, perquè en la reunió de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del proppassat dia 15 la manifestaren clarament en votar en contra una proposició no de llei del nostre Grup Parlamentari que pretenia que es complís la disposició transitòria segona de la Llei esmentada, 11/89.

El pressupost per a enguany de l'Institut Català de la Dona puja a 443 milions de pessetes; creix 44 milions i mig de pessetes, és a dir un 11% respecte a l'any anterior.

El Grup Parlamentari Popular creu que és imprescindible portar a terme una política activa en contra de qualsevol mena de discriminació, i en lloc de mantenir aquesta faraònica administració el que cal —creiem nosaltres, el Grup Popular— és el següent: garantir, mitjançant les corresponents inspeccions, la

discriminació directa que pateix, encara a hores d'ara, en el món laboral —igualtat de salari per la igualtat de treball—, i la discriminació indirecta que fa que els empresaris no inverteixin en formació de dones, perquè se suposa que el seu pas pel món laboral és transitori o per les obligacions familiars, que aquestes —ben al contrari— són una generació de béns i serveis susceptibles de ser adquirits en el mercat que poden ser valorades econòmicament o que és conegut com l'«economia domèstica».

Cal garantir l'assistència a les dones maltractades mitjançant la creació de cases d'acollida. Cal fer desaparèixer qualsevol flaire de discriminació de la nostra Compilació. Cal prendre mesures per garantir el pagament de les pensions en els supòsits de separació i divorci. Cal, mitjançant una multiplicitat d'accions, tant punitives com de formació, lluitar contra les violacions i les agressions sexuals. Cal endegar campanyes en els mitjans de comunicació social, especialment les televisions públiques, per la seva gran incidència social, perquè tenen el deure no només d'informar i distreure, sinó també de formar, que facin desaparèixer d'aquestes els continguts sexistes que avui hi contenen, així com portar a terme campanyes per crear opinió en aquest tema. Cal actuar decisivament per aconseguir una educació no sexista, no només de la seva manifestació immediata del contingut dels llibres de text, sinó també en les orientacions que suposen als alumnes, segons siguin nens o nenes, estar millor dotats per a una o altra orientació acadèmica i professional; el que es perpetua amb aquestes actuacions són rols sexistes. Cal, en definitiva, garantir la igualtat de drets i la no-discriminació entre homes i dones i la plena integració en la vida econòmica, cultural, política i social de les dones.

I això no es fa gastant 70.755.000 pessetes en «publicitat i propaganda», «reunions i conferències» i «atencions protocol·làries i representatives»; ni amb 124 milions de pessetes en «despeses de personal»; ni amb 48 milions de pessetes en «lloguers»; ni tampoc es fa amb el que vostès es gasten en «premsa, revistes i publicacions», 24 milions de pessetes; ni en «transports», que han augmentat més del doble, 3 milions. Ara bé, potser sí que entendríem el que vostès es gasten en missatgers i transports si tinguessin en compte que aquesta senzilla diputada va rebre la felicitació de Nadal..., aquest calendari de plàstic transparent, doncs, la Dolors Montserrat en rep cinc; per això crec que vostès augmenten aquesta dotació pressupostària. Mentre les «transferències d'ajut directe a la dona» es mantenen en la ridícula xifra de 50 milions de pessetes —que no recull ni l'increment general d'aquest pressupost—, el pressupost global de la Generalitat de Catalunya és sobre un 10%, i, com he esmentat abans, solament per al capítol de l'Institut Català de la Dona està en un 11%. I, curiosament, una altra xifra que no s'incrementa és la de «transferència als consells comarcals per a actuacions directes», sinó que, curiosament, es mantenen els 55 milions de pessetes pressupostats per a l'any anterior.

Crec que el pressupost i la mateixa gestió de l'Institut Català de la Dona, al que correspon, és més a una oficina publicitària o bé a una oficina de relacions públiques. Vostè, senyor Codina, ha fet esment, quan el senyor Vidal-Quadras ha parlat de l'Institut Català de la Dona, que l'Institut Català de la Dona, el que requeria, és un rang superior. Díficilment vostès li podran donar un rang superior quan vostès mateixos —i per les xifres que els acabo de donar—, amb 443 milions, vostès només es preocupen per donar publicitat.

Vostè ha dit al senyor Vidal-Quadras que ell volia englobar l'Institut Català de la Dona a Serveis Socials. Evidentment, ell deia que era millor treure'l de Presidència, conjuntament amb el de Joventut, i, perquè no fos tan ampli amb els temes de diners, passar-lo a Benestar Social. En cap moment ell deia de retirar l'Institut Català de la Dona, sinó de passar-lo a un altre departament.

Senyors del Govern, els diners de tots s'han de gastar portant endavant plans d'actuacions seriosos i efectius, i això no es fa amb luxoses publicacions, com vostès vénen fent, que recullen plans d'actuació per a la lluita per la igualtat entre homes i dones i que mai no es porten a terme, atès que els diners que s'hi assignen es malgasten o es malbaraten —com vostè vulgui— en el manteniment d'una burocràcia ineficaç i clientelista. Acaçar amb la discriminació que avui en dia encara pateixen les dones a Catalunya és quelcom més important que dotar determinades senyores de Convergència Democràtica de Catalunya d'una joguina per distreure's i poder repartir càrrecs i favors entre els membres del seu partit.

Tot seguit, senyor president, passo a defensar l'esmena de retorn del tema de joventut. *(Pausa.)*

Amb aquesta esmena de retorn al Consell Executiu del presupost per al 1993 de l'Institut Català de Serveis a la Joventut volem plantejar la necessitat de transferir aquest organisme del Departament de Presidència al Departament de Benestar Social, per tal d'aconseguir una millor implantació de les actuacions socials de la Generalitat de Catalunya en els àmbits d'infància i adolescència, especialment pel que fa a donar prioritat a les actuacions dirigides als col·lectius amb alt risc social.

D'acord amb allò que disposa la Llei catalana 10 del 81, del 2 de desembre, de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, aquest organisme autònom amb personalitat pròpia assumia els serveis i les instal·lacions a Catalunya de l'Institut de la Joventut, transferits a la Generalitat pel Reial decret 1667 del 80, del 21 d'octubre. Aquest organisme tenia com a àmbit material de competència la planificació i execució de la gestió de la xarxa d'instal·lacions autonòmiques al servei de la joventut i el desenvolupament de convenis i concerts amb institucions públiques i privades per a la creació, promoció i coordinació dels serveis a la joventut, amb la vocació explícita d'exercir una funció regida pels criteris de suplència de la iniciativa social on aquesta és insuficient.

Entenem que, després d'una dècada de funcionament, les circumstàncies socials a Catalunya han viscut un important canvi, que no justifica el manteniment d'unes activitats que, en bona mesura, poden perfectament ésser assumides per les entitats i associacions juvenils o vinculades a la problemàtica del jovent català.

El Grup Parlamentari Popular considera que hem de plantejar —i el canvi d'adscripció departamental seria el camí per avançar-hi— la necessitat de centrar la política de joventut autonòmica a favor dels sectors de població juvenil amb un major índex de risc. Per això demanem la subordinació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut als criteris establerts al segon pla de serveis socials de Catalunya i la seva adscripció orgànica dins de l'estructura del Departament de Benestar Social.

Entenem que aquesta transferència permetria assolir una interpretació òptima dels recursos pressupostaris destinats a joventut i infància i, sobretot, a establir un veritable pla integral

d'actuació en política de joventut. Aquesta reconversió permetria, sense un increment de la despesa, una millor coordinació dels recursos i els criteris de programació, gestió i avaluació dins del mateix aparell administratiu de la Generalitat en aquesta matèria. El Grup Parlamentari Popular considera que aquesta integració permetria «prioritzar» els programes destinats a l'atenció dels infants i adolescents amb un major nivell de risc i coordinar les activitats i prestacions ordinàries de l'Institut Català de Serveis a la Joventut amb les activitats i prestacions sectorials dels equips d'atenció a la infància i adolescència de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

En un moment de greu recessió econòmica, el poder públic ha d'assumir la responsabilitat de donar prioritat als serveis destinats als ciutadans amb un major nivell de necessitat de protecció, i en l'àmbit de la política de joventut això implica especialitzar més l'Institut Català de Serveis a la Joventut en atendre el jovent amb problemàtiques especials. Hem de donar prioritat, a l'entendre del Grup Parlamentari Popular, al jovent que té més dificultats per assolir una perfecta integració a la nostra societat, i deixar en mans de la iniciativa social l'oferiment de serveis dirigits al jovent que no viu sota la pressió d'aquestes situacions.

A aquests criteris hem d'afegir l'efecte complementari de reduir la complexitat administrativa, gens funcional, del Departament de Presidència, més propi de l'Administració de la Casa Blanca que no pas de la gestió interna del màxim responsable del poder executiu a Catalunya.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Esmena 373, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la primera cosa que voldria constatar és que la pràctica totalitat de dones, de diputades del grup de la majoria, exceptuant la Roser Capell, han marxat de l'hemicicle —perdó, i la Flora—, estic pràcticament convençuda que per no haver de passar el tràngol de discutir el tema de l'Institut Català de la Dona, que estic segura també que la major part d'elles no comparteixen tal com s'està desenvolupant la seva política i els pressupostos que s'hi destinen.

En aquest sentit, jo voldria començar la meua crítica dient que un dels grans eixos que definien l'esmena a la totalitat que el nostre Grup va presentar a tot el pressupost de la Generalitat era dir que, davant d'una situació social de discriminació de les dones, de no-igualtat real d'oportunitats, de perpetuació d'una estèril divisió sexual del treball que ens limita i parcialitza a tots —homes i dones—, el Govern no fa un pressupost en la seva globalitat —ara no m'estic referint només a l'Institut Català de la Dona—, no fa un pressupost en la seva globalitat que realment tingui voluntat política d'incidir per modificar aquesta realitat.

En aquells moments el nostre portaveu donava dades generals; jo els donaré unes altres dades. Ahir jo parlava de dades del món del treball; avui parlaré d'altres dades que evidencien aquesta situació de divisió sexual del treball, encara molt presents a la nostra realitat, perquè de mica en mica totes plegades anem agafant consciència d'en quina situació estem.

En aquests moments, senyores diputades, senyors diputats, pel que fa a les tasques domèstiques a Catalunya, al treball a la cuina i cuinar, a la compra d'aliments i a la neteja i la cura de la

roba, la responsabilitat total recau gairebé sempre sobre les dones, en uns percentatges al voltant del 80%, que baixen al 70% si es tracta de la compra d'aliments. La mare és, un 63% dels casos, la principal responsable de tenir cura dels fills, i en una quarta part dels casos aquesta responsabilitat és compartida pel pare i la mare; sols un 1% dels pares són els principals responsables de tenir cura dels fills. El temps dedicat al temari domèstic s'ha vist en general reduït, com vostès saben, per la presència d'electrodomèstics, etcètera, però la dona continua essent la que hi dedica, amb diferència, major nombre d'hores: 4,4 hores de mitjana diària, per 0,7 dels homes; 4,04 per 0,4 per als homes; d'aquests, dels homes, un 47% no dediquen cap, cap minut del seu dia a fer treball domèstic.

La comparació amb l'enquesta del 85 no introdueix grans diferències, del la qual cosa es desprèn que en aquests cinc anys no hi ha hagut un efecte igualador a les dades globals, encara que sí que s'aprecia un cert canvi en les parelles joves que treballen els dos; un lleuger canvi.

Pel que fa a l'ensenyament, només unes dades molt senzilles per explicar la situació que vivim: sembla constatar-se la tendència a un canvi en els nivells educatius de les dones; mentre que en les edats elevades el nivell educatiu femení és netament inferior al masculí, a les darreres generacions les dones semblen tenir un nivell educatiu més alt. S'ha de tenir en compte, però, que són generacions que no han sortit completament del cicle educatiu i que s'haurà de continuar observant per veure'n l'evolució. També aquí s'ha de tenir en compte una dada molt important, que és sobre la qual els voldria cridar l'atenció, i és que en les carreres tècniques, aquelles que tenen major sortida professional, les dones representen només un 17% del total.

Només volia fer una breu descripció d'aspectes col·laterals als que ja plantejava ahir, quan feia referència al plantejament d'unes esmenes addicionals sobre la situació laboral, per dir que, com vostès veuen –i això, em sembla que aquest diagnòstic el podem compartir, encara que uns i uns hi posem més èmfasi–, la situació de discriminació és molt i molt present. En aquest sentit, la nostra lectura de l'actuació del Govern és que vostès no tenen una prioritat clara en aquest tema; vostès no fan una acció clara per dir: «Volem jugar un paper decisiu per a canviar aquesta situació»; no forma part de les seves principals preocupacions.

A nivell organitzatiu han fet una opció contradictòria, si em permeten que els ho expliqui: per un cantó, la possibilitat seria fer una opció organitzativa absolutament específica, que seria, en el cas més extrem –per entendre'ns–, dedicar una conselleria al tema de les dones; això seria una opció, una opció possible, donar-li importància i dedicar una opció específica, diguem-ne, de política sobre dones ubicada en una conselleria; o una altra opció, segurament la que nosaltres preferim, que és que realment tots els departaments de la Generalitat assumeixin amb força aquesta qüestió –aquesta seria l'altra opció extrema. Vostès no fan ni una cosa ni l'altra. Hi ha una comissió interdepartamental que no té un reflex clar a nivell pressupostari, i jo em pregunto: quants diners es gastaran des de Treball en programes de formació ocupacional per a dones, segons aquest pressupost? Pregunto: quants diners es gastaran per a fomentar una orientació no sexista en l'ensenyament, segons aquest pressupost? Jo no ho he sabut trobar. Quants diners es gastaran en el Programa d'atenció a la dona, des del Departament de Sanitat? No ho sa-

bem. Pensa aquest Govern invertir alguns recursos més dels que feia fins ara per acollir les dones maltractades? Pensa el Departament de Benestar Social fer quelcom en això, o continuarà la mateixa política que fa des que existeix l'Institut Català de la Dona, vist que, d'aquest tema, no se'n preocupa? A tot això, l'estudi d'aquest pressupost no aporta resposta –no aporta resposta.

Per altra banda... Això deia: vostès han fet aquesta política interdepartamental i no li veiem un reflex pressupostari; i per altra banda tenen un organisme executiu del Programa, que té un pressupost de 443 milions. Estaran d'acord amb mi que si l'Institut Català de la Dona ha de ser, segons diu la seva definició, l'organisme que executi tota la política de la Generalitat..., és a dir, la seva definició és: «Aquest Institut té la finalitat d'elaborar i executar tots els projectes i les propostes relatives a la promoció de la dona, per tal de fer efectiu el principi d'igualtat dins l'àmbit de les competències de la Generalitat.» Jo pregunto: i els departaments què han de fer, llavors? I si realment aquesta és la funció de l'Institut Català de la Dona, és coherent que tingui un pressupost de 443 milions de pessetes? Expliqui'ns-ho, això.

En aquest sentit entraré breument en els números perquè crec que són enormement significatius, també, d'una crítica que nosaltres volem fer globalment a l'Institut Català de la Dona. Jo no entraré partida per partida; l'únic que vull posar de manifest clarament és que, mentre –com han dit les meves companyes que m'han precedit en l'ús de la paraula– el pressupost s'incrementa un 11%, aquest increment va destinat fonamentalment al capítol 2, despeses diverses, 36% d'increment. O sigui, dels 44 milions de pessetes que s'incrementa el pressupost –44 milions–, l'increment vol dir: 2 en transports, 1 en protocol, 10 en publicitat, 10 en reunions i conferències i 12 en estudis. O sigui, els 44 milions d'increment van destinats a això. Ni una pesseta més per a temes de suport a associacions de dones; ni una pesseta més per a suport als consells comarcals. No s'introdueix ni una pesseta –ja no n'hi havia abans– per als ajuntaments. És clar, aquesta sola raó seria suficient per demanar el retorn al Govern: com és possible que un pressupost que s'incrementa poc, que s'incrementa 44 milions, tot l'increment sigui per al capítol 2 i faci referència fonamentalment a publicitat i conferències, etcètera, i no hi hagi ni una pesseta d'increment per a consells comarcals, ni una pesseta d'increment per a associacions de dones?

Hi insisteixo: ni una pesseta destinada als ajuntaments, quan els ajuntaments també estan fent –i jo crec que ho fan poc– un treball de promoció de la igualtat. Crec que els ajuntaments també haurien d'invertir més recursos a fer programes per al tema aquest. Però, escoltin, com pot ser que el Govern no doni ni una pesseta d'ajut als ajuntaments perquè inverteixin en aquest tema? Com és possible que el Govern no exerceixi veritablement una funció dinamitzadora d'aquest tema, impulsant també l'actuació dels ajuntaments amb alguns diners destinats a això? Vostès creuen, de debò, que amb aquest pressupost es pot impulsar el segon Pla d'igualtat? És clar, em diran: «Vista la situació actual, d'incompliment del primer Pla d'igualtat, és possible que sigui possible continuar en la mateixa línia.» Però vostès creuen, de debò, que amb aquests diners i amb aquesta política es pot continuar, que es pot realment impulsar el segon Pla d'igualtat?

Mirin, senyors i senyores de la majoria, nosaltres demanem el retorn d'aquest pressupost, perquè cal canviar el pressupost, perquè cal canviar la política.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena 374, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb el permís de la Presidència acumularíem en aquesta intervenció l'esmena del nostre Grup relativa també al Departament de Governació, a l'Escola d'Administració Pública i a l'Escola de Policia, si la presidència s'hi avé, tot i que les referències més explícites sobre el primer dels temes esmentats el faria, en acabar la meua intervenció, el diputat del mateix Grup, òbviament, senyor Jaume Rodri.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, la 395 i la 398?

El Sr. CAROD-ROVIRA: El Departament de Governació com a tal, en el seu conjunt, l'Escola d'Administració Pública i l'Escola de Policia.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Més, òbviament, la primera, a l'Institut Català de la Dona, que ja hem precisat que la faria en darrer terme un altre diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Com en anys anteriors, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat d'aquests pressupostos relatius al Departament de Governació. En primer lloc, voldríem agrair el gest de la presència del responsable, del titular de la cartera de Governació en qüestió, en el Parlament, en el moment que el nostre Grup sosté, manté i explica el perquè de la conveniència d'aquesta esmena a la totalitat, en la mesura que, al nostre entendre, el Departament de Governació no ha reeixit —no pas, òbviament, com a responsabilitat de qui en sigui personalment el titular avui o ho pugui ser en altres èpoques, sinó com a resultat de l'obra política col·lectiva d'un govern i d'unes sigles en particular—, no ha reeixit a vertebrar a Catalunya una veritable política d'interior en determinats àmbits.

En primer lloc, pel que fa referència a la institucionalització del territori, malgrat els anys passats d'ençà de l'aprovació i de l'entrada en vigència de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, no s'ha reeixit a institucionalitzar el territori de Catalunya. Es mantenen, malgrat trair en això el que era la tradició més explícita del catalanisme polític, l'estructura provincial i les diputacions. Malgrat el que diuen les mateixes lleis aprovades per aquest Parlament, persisteix l'estructura de província única en el conjunt de Catalunya i, malgrat el que no diuen les lleis d'aquest Parlament, s'han institucionalitzat unes noves figures, com són les de delegats territorials de la Generalitat, delegats territorials que, en les seves funcions, no han aconseguit, això no obstant, de situar els òrgans de govern de la Generalitat fora de la capital de Barcelona, no han aconseguit de situar aquests òrgans com a veritables òrgans de gestió, de decisió i d'agilitació del que han de ser els tràmits normals i regulars de l'acció de Govern de la Generalitat.

S'ha enriquit, en tot aquest temps, amb una nova figura de l'Administració local, el panorama institucional de Catalunya, com és el cas dels consells comarcals de Catalunya; hem de dir

que un dels elements positius que pot haver comportat aquesta institucionalització és, si més no, la recuperació, com a seus d'aquests consells comarcals, d'alguns edificis històrics —ho hem repetit en diverses ocasions—, però, òbviament, del que no s'ha estat capaç és de superar una certa indigència institucional pel que fa referència explícita a aquest nivell. Ni s'ha superat tampoc allò que en ocasions hem apuntat també des d'aquí, que són aquells, com a mínim, recels tradicionals que ha mantingut l'Administració de la Generalitat cap als òrgans de govern municipals, vistos més sovint com a elements de competència que no pas com un aliat institucional, com un aliat a favor directe del ciutadà.

Per aquests motius, queda evident per a nosaltres que la no-dotació del fons de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments amb unes quantitats definides, sinó només amb destinació als consells comarcals, no són aquests els pressupostos que aquesta àrea determinada necessita. Com tampoc la inexistència d'una dotació precisa de recursos incondicionats per al conjunt dels ajuntaments de Catalunya, ja que la Generalitat només transfereix subvencions condicionades i, òbviament, aquesta circumstància provoca entrar en un cercle viciós que origina disfuncions, clientelisme polític i, a més a més, pot deixar sense virtualitat —deixa, de fet, sense virtualitat— el principi d'autonomia local.

Per altra banda, l'existència —aquesta sí— d'ajuts extraordinaris per a municipis, en moltes ocasions, més que no pas ser utilitzats per a fets extraordinaris que poden exigir determinades circumstàncies negatives per a auxiliar els ajuntaments, sovint fa tot l'efecte que han estat utilitzats per —diguem-ne— arrodonir estèticament les visites del president de Catalunya a alguns d'aquests municipis. També, des d'aquest punt de vista, ens sembla francament modestíssima la dotació —si es vol modernitzar l'estructura municipal de Catalunya—, la dotació destinada, a tots els efectes, per a la fusió de municipis.

No s'ha aconseguit en aquests anys ni, per tant, en el pressupost que novament se sotmet a la nostra consideració i al qual Esquerra Republicana presenta esmena a la totalitat pel que fa referència al Departament de Governació, no s'ha aconseguit un dels que podia haver estat un dels èxits notables en l'Administració de la Generalitat, com era la seva mateixa estructura administrativa; és a dir, superar els vicis, els defectes d'una llarga i dolenta tradició administrativa espanyola i, en aquest cas, no tan sols no s'han superat, sinó, com també tantes vegades ha estat apuntat, s'han afegit a aquests vicis vicis autòctons, i aquest element no ha pogut ser corregit ni des del Departament ni des de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, on, per cert, cada vegades més sectors demanen —almenys en alguns aspectes determinats— una descentralització més efectiva de les seves activitats concretes.

Des del punt de vista, òbviament, policial, nosaltres hem demanat repetidament des d'aquesta tribuna la presentació d'una llei de policia, que el conseller ens ha dit que, efectivament, avui mateix ja tots els grups en podrem disposar. En les properes setmanes tindrem, doncs, l'oportunitat de veure fins a quin punt aquesta és la llei de policia que requereix la nostra societat. Perquè fa un any, justament per aquestes dates, el Parlament aprovava una concreció molt definida del model policial, model policial que no hem vist reflectit en els pressupostos previstos per al 1993, un model policial d'una policia integral i de substi-

tució, un desplegament territorial progressiu per al conjunt de comarques de Catalunya en substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, en definitiva, una assumpció plena de la integritat de les funcions policials o, com a mínim, assumir ja directament una de les funcions precises policials que es deia en aquella Moció que va ser aprovada sense cap vot en contra —aprovada sense cap vot en contra en aquest Parlament—, com eren les competències de trànsit.

Òbviament que si comparem aquestes competències i comparem aquests pressupostos, per exemple, amb els pressupostos del Departament d'Interior del País Basc, hem vist com aquí no s'ha estat capaç, per renúncia política d'entrada, fonamentalment, de vertebrar una veritable política d'interior, una política de policia, una política preventiva, una política de protecció civil.

En altres aspectes, potser, més empesos per una urgència ètica, com podia ser —i així convenia a la Llei de coordinació de policies locals— una imatge física, el canvi, la uniformització, l'harmonització de la imatge física dels policies locals de Catalunya, hi ha hagut una precipitació notable en l'adopció de l'uniforme que s'ha adoptat. En tot cas, el que cal ara, tant en l'uniforme com més endavant, quan hi hagi també una harmonització dels vehicles del conjunt de les policies locals, que hi hagi un acord efectiu entre la Generalitat i els municipis perquè no hi hagi aquesta disfunció que hi ha entre els ajuts que destina la Generalitat, amb un retard considerable, i el que prèviament han de desprendre els departaments dels distints ajuntaments.

I finalment, en relació amb l'Escola de Policia de Catalunya, fa poc hem tingut aquí l'oportunitat de tenir aquí el director d'aquesta Escola de Policia. Cal dir que, en relació amb l'activitat de l'escola, són molts els elements que nosaltres hem valorat positivament. Òbviament, el manteniment d'una esmena a la totalitat vol dir que n'hi ha d'altres, d'elements negatius, que en justifiquen el manteniment. Per una part, sembla ser —i, en tot cas, ja en el moment adequat se'ns respondrà si anem equivocats o no—, sembla ser que tot i haver començat el curs el 5 d'octubre encara el professorat d'enguany no ha percebut els diners que li corresponen en l'exercici de la seva tasca professional i, en tot cas, el que sí que voldríem és que els pressupostos de l'escola tinguessin partides explícites que permetessin de pensar que s'avança cap a una descentralització territorial dels cursos més bàsics i comuns, que s'avança en la necessitat d'organitzar un sistema de convenis per fer possible l'adequació dels cursos a les necessitats reals de cada municipi, d'acord amb les seves característiques, i també que hi ha una inclusió de partides sòlides destinades a l'augment del suport als ajuntaments i als agents, per fer front a les despeses de manutenció i de trasllat.

S'hi troben a faltar cursos de funció policial al medi rural, sobretot, en uns moments on legalment ja és possible que es pugui parlar de policia mancomunada i, per tant, queda clar que la policia al medi rural hauria de ser un dels cursos a impartir en aquesta escola, com en aquest cas s'hi troba a faltar, també, un reconeixement explícit de l'activitat sindical tal com reconeix, si més no, l'article 14 de la creació de la Llei de policia de l'any 85, i potser s'hi troben a sobrar certs tics autoritaris i en ocasions, estèticament, podríem dir, fins i tot, una mica militaristes i tot, en determinades actuacions de l'Escola.

És per això que creiem que el Govern de la Generalitat no ha reeixit, en el seu conjunt, a marcar per a Catalunya una política real d'interior, de relació amb l'Administració local de Catalunya i d'agilitar —agilitar— una administració descentralitzada i òbviament dinàmica. Es tracta, potser, d'unes línies que funcionen, que avancen paral·lelament: les necessitats reals de Catalunya, per una banda, i l'acció de Govern, per l'altra. I com diu la dita, ja se sap que les línies paral·leles mai no són convergents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rodri, sí.

El Sr. RODRI: Sí, senyor president, i breument...

El Sr. PRESIDENT: Per continuar la defensa de l'esmena sobre l'Institut de la Dona.

El Sr. RODRI: Exactament. Reconeixent les aportacions importants que han fet abans les companyes diputades. Globalment, nosaltres, doncs, presentem esmena a la totalitat perquè aquests pressupostos —aquests pressupostos—, com tots —com tots—, detecten una filosofia de fons. I és en aquesta filosofia que nosaltres, si haguéssim de presentar un pressupost per a això, es veurien les grans diferències. Nosaltres no compartim ni la quantitat, ni la distribució, per una cosa tan important com aquesta. Són 443 milions. Aquesta xifra sempre fóra discutible d'acord amb el muntant global, cert; el que no és discutible és, al meu entendre, al nostre entendre, que d'aquests 443 milions només el 13% es destini a allò per al qual fou creat aquest Institut. La resta, la resta és estructura, la resta és farciment per al gall, la resta és com si, en un cava, senyora Montserrat, destinéssim el 74% al vidre i només el 13% al contingut de l'interior; malament, mal cava seria aquest, o mal xampany.

Tres coses només apuntant aquest Institut. Repassant diverses despeses protocol·làries i dietes ens n'anem a 82 milions, com deia; només dels 443 milions n'hi ha 50 expressament destinats a l'objectiu pel qual es va crear aquest Institut. Segona qüestió que els altres..., és a dir, no reitero coses que ja s'han dit, n'apunto potser alguna de nova. Si repassem les contractacions del personal, per a personal de contractació temporal s'hi destinen 40 milions de pessetes; en canvi al personal de contractació fixa, 5,7 milions; jo voldria saber si contracten dones o contracten homes a l'Institut Català de la Dona. En general —i amb això acabo— el tercer punt és que, fent comparança de l'any passat amb aquest, hi ha una cosa que es manté clara i que veiem també en altres partides pressupostàries, és a dir, augmenten els sous del funcionariat i l'aparell orgànic i disminueix la quantitat destinada a serveis.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri... No, esperi encara no s'han acabat les esmenes, perquè Esquerra Republicana té encara l'esmena de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i, a més, té la de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... *(Pausa.)* Com?

El Sr. CODINA: Perdoni, però de la Corporació n'hi han algunes més. És a dir...

El Sr. PRESIDENT: I la socialista.

El Sr. CODINA: No i...

El Sr. PRESIDENT: Han estat defensades ja.

El Sr. CODINA: Bé.

El Sr. PRESIDENT: La 380, sí senyor. Que és que vol fer ara un torn en contra i després...

El Sr. CODINA: No, jo, quan el senyor president ho ordeni, faré un torn en contra de l'Institut Català de la Dona, que em sembla que ha estat el nucli d'aquestes intervencions, al marge de la de Governació.

El Sr. PRESIDENT: La presidència s'emmotlla perfectament a les conveniències.

El Sr. CODINA: No, no, senyor president, si li sembla d'acumular, fins i tot, després, la de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió també m'és absolutament igual.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que guanyem temps. 379, Esquerra Republicana, el senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Efectivament, jo faria l'esmena a la totalitat de l'Institut Català del Servei a la Joventut, però acabaria també la qüestió d'esports que ha quedat pendent en l'anterior intervenció, en l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència.

Pel que fa a l'esmena a la totalitat a la Secretaria General de l'Esport, hi ha una reflexió prèvia, i més tenint en compte que enguany s'acaba l'any 92, l'any en què l'esport ha tingut un protagonisme especial i diferent, no només perquè el Barça ha guanyat la Lliga i la Copa d'Europa —cosa important— sinó per tot el que han representat els Jocs Olímpics al nostre país, tot el que han representat, evidentment, a nivell de projecció, però també pel que han representat de sotrac, de plantejar les estructures esportives del país.

I és aquí, aquesta primera reflexió. Des del nostre punt de vista un país normal hauria de tenir una estructura esportiva coherent amb la seva realitat; és a dir en funció del nombre d'habitants que té, en funció dels practicants de l'esport, en funció d'aquelles instal·lacions que pot tenir o que ha de tenir, i més si un país, doncs, com és el cas del nostre, ha acollit uns jocs olímpics, un esdeveniment esportiu important.

Bé, els pressupostos que se'ns presenten des de la Secretaria General de l'Esport no responen, en tot cas, al que per nosaltres havia de ser una visió normal d'un país normal, evidentment, des del punt de vista esportiu. Estructurar l'esport des de la base fins a l'elit és i ha de ser l'objectiu d'un país que —com he dit abans— es pretén amb uns visos de normalitat mínimament acceptables...

(Pausa.)

No, és que semblava que hi havia algun problema. Continuaré.

La política de la Secretaria General d'Esports no està pensada com una estructura esportiva d'un país. Podríem entrar en força detalls, però entenem que no és el cas. Per exemple, qüestionar la política de medicina esportiva seria francament senzill, per exemple, doncs, perquè quan demanes hora, no, evidentment, a les grans instal·lacions que pot haver-hi als voltants de Barcelona sinó a comarques, demanes hora per visitar-te en una unitat de medicina de l'esport, doncs, és fàcil que et donin hora per al cap de set o vuit mesos, amb la qual cosa, evidentment, l'objectiu de la medicina de l'esport ja deixa de tenir tot el seu sentit.

Qüestionar la política d'inversions a les instal·lacions esportives també seria senzill. I amb això posaré un exemple molt simple. Jo recordo fa pocs mesos que un pagès del Priorat em deia: «No, si està molt bé, ens han fet moltes piscines al Priorat, el problema és que no hi queda gent per banyar-s'hi». És a dir, hi ha d'haver una relació amb les inversions esportives que es

fan i una racionalització d'aquestes inversions esportives, que moltes vegades no s'ha fet.

I aquí ve, evidentment, la reflexió important pel que fa a la política pressupostària d'aquest Departament, i en el cas concret d'esports i de joventut que parlarem després. I no és altra que el fet que no hi ha, des d'aquestes secretaries generals, col·laboració amb els ajuntaments. No hi ha una política comuna amb els ajuntaments, no hi ha una fixació d'objectius comuns amb els ajuntaments.

Per acabar la qüestió de l'esport, diríem que es qüestiona tot, des de dalt fins a baix. Fixem-nos-hi: a nivell de base; a nivell de base és evident que és importantíssim l'esport escolar. En aquest país l'esport escolar no funciona de cap manera, l'esport a les escoles, a part de ser una assignatura d'aquelles que en diuen «màries», a part d'això, és que en aquests moments no té un plantejament clar de quins són els professionals, quins programes pedagògics han de tenir, etcètera, etcètera. Per tant, l'esport de base està fallant d'una manera important.

I, evidentment, si parlem d'elit, és obligat en aquests moments parlar del Comitè Olímpic de Catalunya, tema que, desgraciadament, ha tornat a la llum pública d'una manera important, sobretot —sobretot— perquè sembla que cada cop és més difícil tenir o poder disposar en aquest país d'un comitè olímpic propi.

Poso l'exemple del Comitè Olímpic en el terreny de l'esport d'elit i, en aquest sentit, recordo que vam fer alguna esmena puntual en els pressupostos que no va ser acceptada perquè, precisament, això és el que acaba de demostrar si un país té estructura esportiva o no en té. El que és evident és que la negació del Comitè Olímpic permanentment, sigui pel senyor Samaranch, que a més a més aprofita per donar-nos lliçó de com hem de fer l'esport a casa nostra, curiosament, i encara no he sentit ningú que li contesti per part del Govern; sigui per la política que està portant a la pràctica el Govern de Convergència i Unió; el que és evident és que les possibilitats del Comitè Olímpic de Catalunya són més aviat escasses de reeixir. Per tenir estructures esportives és important tenir esport a les escoles, és important tenir-lo bé, és important tenir instal·lacions i és important, evidentment, tenir comitè olímpic propi. Tot això no es reflecteix ni a baix ni a dalt, diríem que res funciona en el món de l'esport a Catalunya, i la política esportiva és totalment qüestionable.

Pel que fa a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, a la política de joventut per part del Govern, a la Secretaria General de Joventut hi ha una qüestió prèvia, una qüestió prèvia important, diria jo, que és la que ens situa una mica en tota aquesta qüestió. D'una banda, probablement caldria plantejar si els joves, avui dia, en la societat de final del segle XX, són una classe social, és a dir, ja han esdevingut, s'han convertit en una classe social. En tot cas, el que és evident és que es tracta d'un període de la vida de les persones que determina unes problemàtiques molt específiques i, en la societat que estem vivint, algunes d'aquestes problemàtiques s'aguditzen d'una manera important. És evident també que la Generalitat de Catalunya, dintre de les competències exclusives de què disposa, joventut és una d'elles; joventut i alguns temes que hi van molt relacionats i que esmentarem ràpidament, però que van molt relacionats amb el que ha de ser una política de joventut, com pot ser habitatge, com pot ser cultura, com pot ser esports i lleure, com pot ser

promoció de la dona, etcètera, etcètera. En tot cas, el que queda clar és que aquesta és una competència exclusiva del Govern, i això, evidentment, hauria de condicionar tota la política i, evidentment, la seva reflexió en els pressupostos.

Fins ara —i els pressupostos d'enguany són un fidel reflex del que s'ha anat fent en aquests darrers anys—, l'acció del Govern ha estat preocupada, bàsicament, per dotar els joves dels clàssics mecanismes de lleure, i en això tenim els dos exemples que són les partides, probablement, més importants del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut que serien el manteniment de la xarxa d'albergs de joventut amb l'ampliació enguany, sembla, d'un alberg a la comarca d'Osona, i el programa de vacances —l'estiu jove o el programa específic per a la gent jove, per a les seves vacances. I això, compaginat amb tota la qüestió de turisme juvenil, fa una mica el gruix de la política del Govern de Convergència i Unió en matèria de joventut.

Evidentment, això ens condiciona absolutament a l'hora de discutir aquests pressupostos. Entenem que caldria una revisió profunda dels conceptes, en tant que en aquests moments, en aquests moments, probablement la política de lleure sigui important, però cal entrar també en altres aspectes. És evident, per exemple, que caldria una política de joventut que respongués a les grans necessitats dels joves; el lleure és una necessitat, però n'hi ha d'altres: l'accés a la formació, l'accés a la cultura, la lluita contra l'atur, la consecució d'habitatges dignes; evidentment el Pla d'habitatges és un aspecte que cal revisar, i la participació dels joves en el teixit associatiu. Evidentment, aquest és un aspecte important, no només pel fet que els joves participin, sinó perquè aquest és un aspecte formatiu en la vida dels joves.

Per tot això, hi hauria tot un seguit de mesures que, evidentment, no és el moment ara de plantejar, però sí que en els pressupostos caldria haver fet un esforç important per canviar algunes coses. Em referiré —per acabar— a dues qüestions molt concretes: carnet jove, que és una de les estrelles també de la Secretaria General de la Joventut, i Pla d'habitatge. Pla d'habitatge que, evidentment, és, en tot cas, del tot qüestionable. Pel que fa al carnet jove, en aquests moments, és considerat per un 60% de la població juvenil de Catalunya com a altament insatisfactori; hi ha d'haver una reforma estructural del carnet jove, hi ha un increment en el pressupost de 25 milions de pessetes de despeses —no així d'ingressos— amb el carnet jove, no sabem a què respon exactament, no hem pogut descobrir-ho, però en tot cas el que és evident és que hi ha tot un seguit d'aspectes en política de joventut i relacionats amb el carnet jove que, evidentment, caldria revisar; per exemple, les tarifes de descompte en mitjans de comunicació públics, entrada gratuïta en aspectes de tipus cultural, consultes mèdiques gratuïtes a àrees bàsiques de salut, etcètera, etcètera, etcètera.

Finalment, pel que fa al Pla d'habitatge, s'ha oblidat un aspecte importantíssim, que és l'habitatge de lloguer. Al Govern sembla que li faci por entrar en aquest aspecte, i aquest seria un aspecte molt més just que l'actual Pla d'habitatge. No oblidem que menys d'un 15% dels joves avui dia tenen salaris superiors a les 100.000 pessetes, menys d'un 15%, i això condiciona, evidentment, el fet que un jove pugui tenir accés a un habitatge digne o no. Si no es posen mesures i, evidentment, el pressupost no recull en absolut mesures concretes, perquè els joves puguin tenir accés a un habitatge digne, evidentment estem coartant un dels aspectes importants de la seva independència.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Benach.

El Sr. BENACH: Acabo, senyor president, dient que, també com en el tema d'esports, una major coordinació amb els ajuntaments, amb la política de joventut dels ajuntaments, evidentment, faria molt de bé a la política juvenil global d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Sí, el senyor Codina?

El Sr. CODINA: Senyor president, jo li demanaria autorització per fer la defensa de l'Institut Català de la Dona.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la té... *(Pausa.)*

La Sra. MAYOL: No, no; no estan totes defensades.

El Sr. PRESIDENT: Les de l'Institut Català de la Dona?

La Sra. MAYOL: Sí, perdó. És que jo no sabia si era més fàcil que jo fes la defensa de joventut, però vostès mateixos. *(Pausa.)*

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Jo demano de fer aquest torn justament en aquest moment perquè, de fet, quan m'he aixecat l'anterior vegada per fer-lo i se m'ha recomanat, doncs, que ho fes conjuntament amb televisió, després de la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana, em sembla que hem perdut absolutament el fil de tot. I el tema de l'Institut Català de la Dona, malgrat que no se'ls escaparà que, per part del Grup que dona suport al Govern, sempre és difícil dir que no, és un tema prou important, precisament perquè les persones que han intervingut, les diputades, especialment, i el diputat, també, però les diputades que han intervingut en nom dels grups de l'oposició, doncs, han reclamat una atenció, que és òbvia i que el nostre Grup i jo personalment així ho considero, em sembla del tot necessari que en aquest moment es faci aquesta intervenció, que intentaré que sigui breu, però que a hores d'ara encara tindrà algun sentit, segurament que a mitja tarda no en tindria massa.

Dit això, el tema de l'Institut Català de la Dona aquest any jo vull significar que hi ha hagut un..., s'ha produït una modificació en el tema de les intervencions, encara que, com deia la senyora Vandellós, s'ha rellegit totes les intervencions dels anys anteriors, però s'ha produït un cert canvi, un cert gir, en les intervencions, per part dels grups i, sobretot, el que s'ha produït és que s'han incorporat algunes diputades en aquesta legislatura, en aquest cas concret la senyora Imma Mayol, i és possible, i jo d'aquí me n'excuso, tant en nom del Govern, que sé que no puc fer-ho, però sí que en nom del Grup que dona suport al Govern, del Grup de Convergència i Unió, m'excuso segurament d'una informació que hi és, però que no és fàcil de trobar, i en aquest sentit jo tinc molt d'interès de poder donar aquestes dades a la cambra, perquè es coneguin. Perquè es parla del pressupost de l'Institut Català de la Dona, i es diu que hi ha hagut un increment d'uns 40 milions de pessetes, que és cert; això suposa un 12%, està per damunt de la mitjana, però n'està molt lluny, si això fos tot el diner que es destina des del Govern, per treballar en el tema de la dona. I per això també alguna vegada, també alguna altra vegada, després del debat, hem pogut donar més informació, i en aquest moment jo no puc fer-ho, però amb molt de gust demà passat, doncs, els puc aportar exactament a quines partides, però sí que hi ha un import, una suma total d'import de diners destinats a tota la problemàtica de la dona que és bo de conèixer, i que després de coneguda que es digui que és prou, o és suficient, o és poc o és molt, és inde-

pendent; anirà al gust de cadascú o dependrà de la perspectiva amb què es miri, però que és important conèixer.

El muntant total que em surt, d'aplicació de diners d'altres departaments, més els 400 de la dona, és exactament 1.022 milions de pessetes, que els dic exactament d'on: de la Secretaria General de l'Esport, concretament, per al Pla d'alt rendiment destinat a dones, 156.726.000 pessetes; del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, cursos de capacitat agrícola i, aquest va conjuntament amb el Departament de Treball, hi ha 9.839.000, en números rodons; de Treball hi ha una quantitat molt important, que es finança a través del mateixos ingressos de Treball, més els fons europeus, que són 774.137.000 pessetes, i del Departament de Benestar Social, aproximadament, uns 35 milions, i de la Comissió Interdepartamental —ja li passaré els números, després, més concrets, però estan en aquest ordre, com els dic—, al voltant dels 1.022 milions de pessetes.

Se'ns pot dir que per part del Govern, doncs, això no és suficient. Es pot dir que això no és suficient, però és evident que s'ha de conèixer aquesta xifra per comparar-la amb la que habitualment s'ha anat treballant i se n'ha fet esment des d'aquesta tribuna, que estava al voltant dels 443, que és el que apareix com a Institut Català de la Dona. I se'ns diu: «Home, si tota la gestió que es fa des de la Generalitat és només des de l'Institut Català de la Dona, seria evident que seria molt poc», però la gestió, directament o indirectament, i traduïda en pessetes, són les que els he donat.

Malgrat això, cal conèixer també en aquests moments quines són les concrecions en temes que vostè, senyora Mayol, plantejava. Com, per exemple, tot el que fa referència a les dones maltractades, i en això hi ha un programa especial que estic segur que vostè coneix, que són les cases d'acollida, que en aquest moment al Tarragonès, al Vallès, al Segrià, a Santa Coloma i, possiblement, l'any 93 al Baix Llobregat, doncs, també es trobarà una col·laboració amb algun ajuntament del Baix, que en aquest moment s'està negociant, i que suposarà una nova casa d'acollida.

Que, a més, en el tema de les cases d'acollida és una qüestió que s'han hagut d'implicar forçosament les administracions locals, en alguns casos ajuntaments —el cas de Santa Coloma— i en algun altre cas, els consells comarcals, però que hi ha hagut una dinàmica d'atenció, una voluntat, per part del Govern, de treballar en els temes de les cases d'acollida, i que no sempre ha sigut fàcil. Per exemple, en l'Ajuntament de Santa Coloma, malgrat haver arribat a un bon acord i finalment el tema està resolt, doncs, ha costat, doncs, un parell d'anys trobar el lloc adequat on es pogués fer, i així també va passar en la zona del Vallès.

Es diu que l'any passat hi va haver un increment important, va ser —recordava la senyora Vandellós— d'un 69%. Aquest any només ha sigut d'un 12%; és possible, però si fem una mica d'història dels anys passats, doncs, l'increment ha estat bàsicament, s'ha mantingut i, en qualsevol cas, aquesta informació de les dades que els acabo de donar em sembla que els poden fer reflexionar, sempre respectant que els sembli poc o molt.

Per part del Grup Popular, m'ha estranyat una mica la intervenció que ha fet la senyora Dolors Montserrat, perquè no és, diríem, l'habitual; és a dir, ha fet una intervenció que ha llegit i ha arribat a una sèrie de conclusions que a mi em sembla, sincerament, i em dispensarà, i crec que pot fer-ho, que no s'ajusta al

que hi ha en realitat, és a dir, vostè ha fet manifestacions com «superestructura», una administració «faraònica», ens ha explicat què és el que cal fer..., miri, ni superestructura, ni estructura faraònica: l'Institut Català de la Dona és un institut creat per gestionar —creat per gestionar—, per tant, hi ha d'haver un capítol important, pel que fa referència —diríem— a personal i els mateixos serveis de l'Institut, i si és cert que vostè ha rebut cinc calendaris, i en això li dono absolutament tota la raó, és intolerable, no pel que val, sinó pel que representa el fet que hi hagi aquesta manca de control i, en aquest cas, doncs, li donaria la raó, i m'ha retret allò del rang superior: jo, quan he fet aquesta manifestació del rang superior, he dit, i ho referia, en el moment que el senyor Vidal-Quadras parlava que l'Institut Català de la Dona hauria d'haver estat un Institut englobat dintre de Benestar Social, i, a continuació, deia que el Departament de Benestar Social no hauria de ser un departament, sinó que hauria de ser una secretaria general, no el tema de la dona, és a dir, no sé si es confon o em vol confondre, però no he dit això, i està clar en el *Diari de Sessions*. El senyor Vidal-Quadras ha dit: «Institut Català de la Dona a Benestar Social», i a continuació diu: «Benestar Social, nou departament, secretaria general». I aquesta és la reflexió que jo li havia fet.

Els diners que hi ha, en definitiva, és el que ha flotat més, i amb això acabaré, perquè també m'he compromès a ser breu i acabo. La gran preocupació que hi ha hagut, en general, en tots vostès, en tots els que han intervingut, ha estat el fet que si els diners que s'esmerçaven, el pressupost que la Generalitat esmerçava, que per al tema de la igualtat era poc o era..., vaja, deien que era poc, em sembla que aquesta aportació informativa, que altres anys ho he fet, però que aquest any d'una forma especial, perquè tinc la sensació que vostè no podia conèixer aquestes dades, perquè li reconec que no estan prou explicitades en els pressupostos i, per tant, pot conduir a la confusió, per això les hi he volgut donar i, en qualsevol cas, si hi ha oportunitat, no vull fer-ho perquè hi ha tot el reguitzell d'exposicions i d'actuacions que ha fet el mateix Institut Català de la Dona, que, per altra banda, vostès en general i vostè d'una forma especial ho coneix, perquè hi ha anat i ha fet el que he fet jo amb aquest pressupost i ho faig cada any, i és no rebre informació, sinó anar-la a cercar, i conèixer la realitat quina és, per poder-ho defensar, si més no, amb més credibilitat. Doncs, com que això vostès ho coneixen sobrerament, els dono les gràcies i espero la comprensió que comprenguin i entenguin per què he volgut fer aquest posicionament en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Esmena 380, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la primera reflexió que voldria fer per defensar aquesta esmena a la totalitat a la Secretaria General de la Joventut i a l'Institut Català de Serveis a la Joventut és la mancança que significa la inexistència de pressupostos per a programes que siguin l'expressió política clara de plans interdepartamentals que permeten una intervenció global sobre la població.

Els he de dir —i ara el senyor Codina hi feia referència fa un moment, dient que és la primera vegada que ens miràvem els pressupostos—, els he de dir que en el nostre grup el meu com-

pany Toni Farrés i jo, quan ens miràvem els pressupostos, la primera cosa que vam constatar és: «Però no hi ha pressupostos de programes interdepartamentals?» Aquesta és una mancança d'aquest pressupost, també per a nosaltres va ser una sorpresa, i per a tot el nostre Grup no només és una sorpresa, sinó un desacord. És un desacord que en un pressupost de la Generalitat no hi hagi una explicació d'un pressupost de programes interdepartamentals, que serien bastant més aclaridors.

En aquest sentit, argumentar la necessitat de la globalitat de la intervenció integral suposa recordar que la majoria de necessitats i dificultats d'un ciutadà són globals i complexes, quasi mai atribuïbles a una causa única o esmenables en un sol àmbit d'intervenció. Aquest és el tema que avui ens ocupa. Joventut és un exemple típic d'aquests a què jo m'estic referint.

Una política social integrada és aquella que engloba realment les activitats i els serveis adreçats a millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes, i, en aquest sentit, entenem que la política esportiva, els serveis socials, el sistema educatiu, la promoció de la salut, l'atenció sanitària, la política d'habitatge, la formació ocupacional, la cultura, són components d'una política de Benestar Social.

Quan parlem d'una política integral, estem parlant de la necessitat d'ampliar la reflexió intel·lectual, de superar els perills de l'especialització; estem parlant de la interdisciplinarietat, de la convergència d'òptiques professionals i de disciplines històricament separades. En política de joventut, aquesta necessitat és palesa. La complexitat de la realitat juvenil, avui, ens obliga a adoptar una visió àmplia i generosa, no limitada a un sol angle de visió. La concreció de tot això només pot ser la planificació conjunta de la política de joventut. Planificació de diferents departaments que donin com a resultat una única política de la Generalitat, però planificada des de diferents sectors. Les necessitats socials, en aquest cas també de joventut, responen a casos globals i, per tant, són difícilment compartimentables. En aquest sentit, des d'Iniciativa per Catalunya, pensem que s'ha de donar prioritat a una planificació i a una programació atenent, fonamentalment, els sectors de població, com a destinataris i protagonistes, al mateix temps, de les activitats i els serveis.

Cada sector de la població —i em refereixo específicament a joventut en aquests moments— planteja potencialitats o dificultats diferents en relació amb la qualitat de vida. I, per tant, és necessari que l'organització de la Generalitat s'adeqüi a aquesta necessitat. Això vol dir potenciar una estructura organitzativa que doni prioritat als plans d'actuació dirigits a sectors de la població, també a joventut, i que en ells es dissenyin objectius globals, implicant-hi els diferents departaments.

Jo crec que la necessitat de polítiques integrals, i en el tema de joventut específicament, avui és un patrimoni de la intervenció social; per tant, per a poder fer polítiques integrals, cal que hi hagi plans d'actuació dirigits a sectors poblacionals i pressupostos específics d'aquests plans per complir els objectius. Per tant, després d'aquesta introducció que jo volia fer, i la volia fer no només referida al Departament de Joventut, l'he feta ara, però l'hauria pogut fer també quan parlava de l'Institut Català de la Dona o la podré fer demà o demà passat —no, demà passat, no: dilluns—, quan parlem de Benestar Social. Per tant, el primer motiu del nostre rebuig a aquest pressupost és que no respon a un programa d'actuació integral, que és el que cal que faci la Generalitat en política juvenil.

El segon motiu és el continuisme que suposa en relació amb els pressupostos anteriors. Continuisme que després explicitaré. Una part és continuisme, una part no, i després m'hi referiré. Però el nostre Grup parlamentari, no ho sé si ho saben, de la mateixa manera que el conjunt d'Iniciativa i, en concret Joves amb Iniciativa, hem estat crítics amb la política de joventut del Govern de la Generalitat. I en aquests moments estem a l'expectativa; estem a l'expectativa del que pot suposar de canvi la creació de la secretaria general, que ja d'entrada he de dir que valorem positivament, i de la persona que s'ha de cuidar d'aquest tema. Estem en un moment d'expectativa i estem esperançats també que aquest canvi, tant d'estructura com de persona, vulgui dir una millora en la política de joventut.

Ara per ara, per això jo només em puc referir a les dades que tinc, he de dir que és un pressupost que té alguns aspectes positius, però que en general és continuista, no suposa un gir gaire significatiu, en relació amb els anys anteriors.

Els aspectes que valorem positivament són tres. En primer lloc, l'increment del 18% del pressupost, que expressa una voluntat de donar-li més pes polític, em sembla que això s'ha de reconèixer, creiem que és insuficient, però és una voluntat de donar-li més pes a la secretaria que a la direcció general.

El segon aspecte positiu és l'augment del pressupost per habitatge. Crec que aquí s'ha de fer la reflexió que feia el senyor Benach, que jo la comparteixo: el tema del lloguer és clau i, a més, en sectors juvenils, i crec que, a més a més, caldrien més diners, però s'ha de reconèixer que incrementar 300 milions de pressupost en aquest tema és un avenç important del pressupost de joventut.

I el tercer aspecte és l'oportuna obertura d'una nova partida en el capítol 4, d'«Ajut a corporacions locals»; també hi estem d'acord, 25 milions és insignificant, però que hi hagi voluntat política del Govern de la Generalitat de donar suport a l'Administració en política juvenil és molt i molt important. I, a més, en aquest sentit, a diferència del que deia fa una estona en el tema de l'Institut Català de la Dona, he de dir que, és clar, en política juvenil els ajuntaments han fet molt. Hi ha hagut errors, jo hi he participat activament, en aquesta política, i de començar des d'una política molt sectorialitzada a cada vegada més fer una política més integral ha sigut un avenç important. I, per tant, des de la Generalitat reconèixer aquesta actuació dels ajuntaments vol dir, sens dubte, donar-los suport. Per tant, celebrem aquesta obertura, i voldríem que els anys següents aquesta obertura es pugui anar incrementant amb major quantitat, perquè respondria realment a la realitat que existeix.

Al costat d'aquests aspectes positius, persisteixen un conjunt de partides de difícil aclariment, amb un alt grau d'inconcreció que no permeten una anàlisi rigorosa: «Altres despeses diverses», 83 milions, «Participació en activitats de caràcter divers relacionades amb l'actuació del Departament», 67 milions; 22 milions en «Estudis»... És clar, és un increment gairebé del 300%, per fer què? La nostra pregunta és: quins estudis? En aquest tema no és que ens hi oposem d'entrada, entenem que en aquestes temàtiques és important fer estudis, però quins estudis? És clar, un increment de 8 milions, penso que eren, a 22 milions és un increment molt important. I també hi ha alguns aspectes negatius que volem posar sobre la taula: el descens de les inversions, un 27% menys que l'any 92.

Les «Ajudes a activitats juvenils» augmenten un 4%; és molt poc, en un pressupost que augmenta el 18%, que les partides destinades a suport de les entitats sigui un augment del 4 ens sembla molt insignificant, i més quan el conjunt de transferències corrents augmenta un 12%. Per tant, aquí creiem que hi ha una veritable limitació. I per últim, i molt negatiu –molt negatiu–, l'increment zero –increment zero– de la subvenció al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que evidentment són molt pocs recursos i si a sobre no s'incrementa ni un duro, és que no és ni l'IPC, no? A mi em permetran que en aquests moments digui que és impossible avui no relacionar aquesta congelació de la subvenció al Consell Nacional de la Joventut a Catalunya amb un càstig polític com a conseqüència de l'actitud crítica mantinguda pel Consell amb l'anterior Direcció General. Ens sembla que aquesta lectura no cal ser molt suspicax per fer-la.

En conjunt, doncs, estem davant d'un pressupost continuista, que reflecteix molt moderadament una major voluntat política de donar pes als temes de joventut en l'acció de govern del Consell Executiu. Un canvi amb major profunditat és el que des d'IC reclamem, que signifiqui uns nous continguts de la política juvenil, posant l'accent en aquells temes que avui preocupen especialment els joves: la qualitat de l'ensenyament, la incorporació en el món del treball i l'habitatge. Nosaltres llancem aquesta proposta, pensem que són tres temes clau que s'haurien de tocar, i també reclamem una cosa molt important a la nova Secretaria General de Joventut, que és un nou estil de treball; un nou estil de treball que vulgui dir diàleg, escolta i col·laboració amb les entitats juvenils, també amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, potenciar la seva existència des del Govern i mai –mai– substituir la funció social que des de fa molts anys tant entitats com Consell Nacional de la Joventut vénen realitzant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Abans de... Vol fer torn en contra? *(Pausa.)* És que passa una cosa, a les quatre tenim preguntes, la presidència sempre procura donar unes dues hores per dinar, de manera que...

El Sr. ESCUDÉ: Bé, senyor president, si no hi tingués inconvenient..., nosaltres no hi tenim inconvenient, encara que la unitat d'acte es perdria en fer el torn en contra quan es reprengué.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El que jo sí que voldria –jo sí que voldria– recordar o donar-los una dada als senyors portaveus, que en el transcurs de quatre hores llargues hem sigut capços de tramitar vint-i-quatre esmenes, faltant-hi encara alguns torns en contra, i hem d'arribar a dues-centes dues. De manera que facin números, vostès.

Fins a les quatre de la tarda... *(La senyora Mayol demana per parlar.)* Sí?

La Sra. MAYOL: Senyor president, si em permet un suggeriment.

El Sr. PRESIDENT: Digui.

La Sra. MAYOL: Seria que poguéssim fer ara el torn en contra, i les preguntes les endarreríssim mitja hora i potser tindria més coherència, no?

El Sr. PRESIDENT: Com, com?

La Sra. MAYOL: Sí, que el començament de les preguntes s'endarrerís mitja hora i que ara es pogués fer el torn en contra. Per al debat penso que és més coherent, francament.

El Sr. PRESIDENT: És que les preguntes estan assenyalades amb una hora fixa, i vull dir... *(Pausa.)*

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro, Sr. Sol i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que són les preguntes a respondre oralment en el ple.

Preguntes

La primera pregunta, sobre la previsió de dotació d'una unitat de crònics a l'Hospital Intercomarcal de Móra d'Ebre, la formularà el diputat senyor Joan Manuel Sabanza. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió de dotació d'una unitat de crònics a l'Hospital Intercomarcal de Móra d'Ebre

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'1 de maig del 88 es va inaugurar l'Hospital Intercomarcal de Móra d'Ebre, que era, doncs, l'equipament principal d'una experiència pilot per dotar d'assistència sanitària les comarques de la Terra Alta, Ribera d'Ebre i Priorat, anomenat altrament Pla Altebrat. Un hospital amb una capacitat de 120 llits, dels quals, doncs, actualment n'hi ha en funcionament 90, amb un índex d'ocupació del 70%, i que, per tant, encara en queden lliures 30, que podrien ser destinats a una unitat de crònics. Una petició que al seu dia, el novembre de l'any passat, ja vam fer arribar des del consell d'administració de l'hospital al mateix conseller de Sanitat, perquè enteníem que era l'última actuació sanitària per completar l'assistència d'aquesta àrea, donat que altres hospitals que puguin cobrir aquesta deficiència de crònics es troben allunyats del que és el programa Altebrat. Per tant, doncs, interessaria saber a aquest diputat quan el Govern preveu obrir una unitat de crònics a l'Hospital Intercomarcal de Móra d'Ebre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Sí. Senyor president, senyor diputat, és ben cert que l'hospital de Móra d'Ebre té una ocupació dels 90 llits, al voltant del 70%, i s'ha decidit, doncs, posar en funcionament una unitat de crònics. L'estada d'un 70% ve lligada amb una situació que és en mèrit de la gent que gestiona aquest

hospital, en el sentit que cada dia ens disminueix l'estada mitjana, no? Aquest és un factor absolutament favorable i que vol dir que amb la mateixa dotació de llits atenem més gent, no?

Això fa plantejar la necessitat, que no ho fem en tots els llocs, que s'obri una unitat de malalts crònics. Normalment, els hospitals d'aguts no atenen malalts crònics, però ens sembla, doncs, realment poc efectiu que les persones del programa Al-tebrat hagin d'anar, doncs, a l'Hospital de la Santa Creu de Tortosa. Per tant, la voluntat és que a finals del primer trimestre del 93, començament del segon trimestre, es posi en funcionament aquesta unitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar, el senyor Sabanza? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem, doncs, a la següent pregunta, que la formula el diputat senyor Ernest Benach, sobre les noves targetes d'assistència sanitària expedides pel Servei Català de la Salut. Té la paraula el senyor Benach.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits per a posar els noms dels usuaris en les noves targetes d'assistència sanitària expedides pel Servei Català de la Salut

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, la pregunta fa referència a aquestes noves targetes, que de ben segur el conseller coneix, del Servei Català de la Salut, i que, evidentment, doncs, se suposa que representen una millora important en la gestió.

El que passa és que hem rebut diverses queixes —i a més no han estat aïllades; probablement, si haguessin estat aïllades, no hauríem fet aquesta pregunta— de gent que té el nom en català en el seu carnet d'identitat, i que fa temps, a més a més, que l'hi té, i, en canvi, en les targetes aquestes els ha arribat amb el nom traduït a l'espanyol. Bàsicament, és una mica saber quins criteris té el Departament en aquesta qüestió lingüística.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. S'està en fase de donar aquesta tarja, que es fa totalment en català. El criteri que s'ha pres per personalitzar la tarja sanitària individual ha estat la base que han proporcionat els padrons municipals i el cens. És a dir que el que s'ha utilitzat és el padró municipal i el cens i, a part, la gent que ha trobat incorreccions en la tarja que se li ha entregat, doncs, se li canvia. És a dir, que a les persones que, quan reben la tarja, consideren que hi ha coses incorrectes, se'ls canvia.

Sí que, a més, hi havia un problema afegit, que ja el comentem, que és la «i» llatina, no? I la «i» llatina, doncs, que és opcional, la posem opcionalment a qui ho demana, no?, però no l'hem posat, en el sentit que ens creava un problema que ocupa tres dígits i això creava en molts casos, doncs, que es perdia part dels cognoms de la persona, no? I aquest ha estat el motiu, doncs, de la supressió de la «i» llatina, tret que es demani, cas en el qual també la posem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, gràcies per

l'explicació, senyor conseller. En tot cas, dir que no era un problema d'«i» llatina; el problema era la traducció del nom de pila, que és una mica..., la gent que ha vingut a reclamar-nos ha estat per això. Evidentment que els hem dit, també, que fessin la reclamació formal, i que suposàvem que no hi hauria cap més problema, la qual cosa me la confirma vostè i, per tant, continuarem dient això, però en tot cas sí que..., potser més que ja com a pregunta, seria com a prec, el fet que es vetllés una mica més pels criteris lingüístics en el Departament de Sanitat. Entre altres coses, perquè en aquesta mateixa cambra es va aprovar, en la legislatura passada, una proposició no de llei sobre les receptes, que havien de ser en català, i ara fa poc s'ha entrat una pregunta en què es demana que això es compleixi, perquè encara a hores d'ara, tot i fer temps que està aprovat, no es compleix —i, en tot cas, li puc portar les receptes, senyor conseller, sobre aquest tema, que, com vostè veurà, no són en català.

Sigui com sigui, bàsicament, atès, doncs, les queixes que havíem tingut per part de ciutadans, i atès aquestes receptes que també ens havien portat, doncs, una mica, en tot cas, acabar de perfilar aquests criteris.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Molt breument. Em sap greu que digui això, perquè hi ha hagut una voluntat clara que aquesta tarja fos tota en català, malgrat que serveix a nivell de tot l'Estat espanyol, i ha sigut una gran guerra que hem portat a terme i que, a més, l'hem guanyada amb un consens absolut, no?

I el que diu vostè de les receptes també em sap greu que ho digui, perquè les receptes, a Catalunya, en aquest moment, que jo sàpiga, només hi ha hagut tres metges a Catalunya que han demanat les receptes en castellà —que jo sàpiga, no?—, i totes les receptes que es donen als metges de Catalunya són en català. Una altra cosa és si després el metge escriu en català o en castellà. Però les receptes avui dia vigents a Catalunya només n'hi han en català —tret que sigui una recepta que vingui d'un metge de fora de Catalunya—, i a Catalunya, metges que receptin en castellà, que a mi em consti, hi ha tres metges que han exigit tenir les receptes en castellà. Els altres metges de Catalunya estan fent totes les receptes en català.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el senyor Joaquim Nadal... *(Remor de veus.)* El senyor Piella: és sobre la posició del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la línia de transport urbà entre Ripoll i Campdevànol. És això? *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Piella.

Preguntes al Consell Executiu sobre la posició del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb una línia de transport urbà entre Ripoll i Campdevànol (Ripollès), i sobre el termini de convocatòria del concurs per a establir una línia de transport urbà entre Ripoll i Campdevànol (Ripollès)

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Si li sembla bé, agruparia les preguntes 3 i 4; que, en definitiva, són sobre la mateixa temàtica.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. PIELLA: Bé, senyor conseller, actualment Ripoll i Campdevàrol s'està configurant com un continu urbà, i en el qual en certa manera s'hi estan agrupant un conjunt de serveis. En aquest aspecte, Ripoll té principalment els serveis de tipus administratiu, docent i esportiu, i a Campdevàrol s'estan concentrant els serveis de tipus sanitari, assistencial, comarcal.

Arran d'aquesta evolució d'aquestes dues poblacions, es va creure convenient plantejar la conveniència de fer un transport urbà continu entre aquestes dues poblacions, i es van iniciar les gestions l'any 88, davant de la Direcció General de Transports; posteriorment es va demanar, per aquesta Direcció General, que hi haguessin acords plenaris de l'Ajuntament de Ripoll i Campdevàrol —això es va fer. Es van continuar les gestions l'any 90 i l'any 92 i, concretament, la darrera reunió va ser l'any 92, el mes de maig, per tal de veure si era possible anar avançant en aquesta idea de fer aquest transport entre Ripoll i Campdevàrol interurbà.

En definitiva, a les preguntes el que es demana, concretament, al conseller, és quina és la postura del Departament de Política Territorial i Obres Públiques sobre aquest transport urbà Ripoll-Campdevàrol i, també, amb quin pla es pensa tirar endavant aquest concurs per establir l'esmentat servei, en cas que el Departament el vegi positiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president.

De fet a mi m'agradaria fer una certa precisió terminològica: l'il·lustre diputat ha emprat en dos moments diferents dues expressions diferents. La pregunta està feta parlant del transport urbà Ripoll-Campdevàrol i, en canvi, en l'expressió oral de la pregunta ja l'ha tractat en la forma que crec que ha de ser tractada, en el sentit que és un transport *interurbà*, perquè, d'acord amb la definició de la llei, es considera transport urbà només el que discorre íntegrament per un casc urbà, per un sòl urbà urbanitzable dins d'un mateix terme municipal. Per tant, es tracta d'un transport interurbà entre Ripoll i Campdevàrol.

En l'actualitat, l'empresa Transport Mir presta el servei entre Ripoll i Campdevàrol en el marc d'una concessió d'un servei regular entre Ripoll i Guardiola de Berguedà, en Filloles, de la qual és titular. Concretament, entre —dintre d'aquest servei— Ripoll i Guardiola, però entre Ripoll i Campdevàrol es realitzen de l'ordre d'unes vint expedicions, comptant ambdós sentits, les quals es reparteixen entre serveis que es realitzen tots els dies feiners, d'altres que tenen un caràcter específic de transport escolar i d'altres que corresponen a dissabtes i dies de mercat.

L'existència d'aquest servei regular, que comunica les dues poblacions citades, qüestiona l'hipotètic establiment d'un nou servei entre aquestes, perquè la llei diu, el Decret, concretament, 319/90, de 21 de desembre, que «no es poden atorgar noves concessions de serveis lineals quan comportin reiteració d'altres ja existents». Per tant, la solució a la mancança —si és que es creu que hi ha mancança de servei— es troba a intentar millorar el servei de transport de viatgers per carre-

tera entre Ripoll i Campdevàrol, amb el qual es treballa actualment, a base d'incrementar les expedicions que realitzen entre ambdues poblacions l'empresa Transports Mir, com a concessionària del servei regular entre Ripoll i Guardiola. Per tant, es tractaria d'incrementar els serveis d'aquestes companyies per tal de millorar el servei entre Ripoll i Campdevàrol, que forma part —hi insisteixo— d'aquesta concessió que arriba fins a Guardiola.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, evidentment, aquesta resposta del senyor conseller no va exactament, potser, en el sentit i en la filosofia del que es planteja. En definitiva, evidentment, un poble o una ciutat pot establir un servei urbà a través de tots els seus barris, però quan això es vol fer entre dos pobles és necessari, doncs, un permís de la Direcció General de Transports.

Concretament, el 24 d'abril de l'any 91 es va presentar ja un projecte a la Direcció General de Transports, en què, concretament, es deia com es pensava fer aquest transport interurbà, que començava per passar pels diferents barris de Ripoll, hi havia una parada determinada, i d'una manera contínua, concretament, s'anava fent aquest circuit entre Ripoll, Campdevàrol i durava tot el dia.

En definitiva, al que em refereixo és més a aquest transport, que si volgués l'Ajuntament de Ripoll, si només fos per Ripoll es podria fer com un transport urbà de Ripoll per tots els seus barris, però, concretament, actualment es necessita el permís de la Direcció General o de la Conselleria, i em refereixo concretament al projecte que va presentar, o l'estudi que va presentar, al seu dia, el mes d'abril de l'any 91.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pot contestar el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí. Com li deia, ja que existeix ja en aquest moment una línia regular, d'acord amb el Decret de concessió, no es pot concedir una altra línia perquè es munta sobre una línia que ja té una concessió. Per tant, es tractaria de millorar el servei o demanar al concessionari que avui la té que incrementi els serveis per tal de donar aquest servei.

Val a dir que la informació que em dona l'il·lustre senyor diputat i que ja incloïa en la seva pregunta per escrit no és coincident amb la que em donen des de la Direcció General en el sentit que em diuen, des de la Direcció General, que des del primer moment es va donar aquesta informació als alcaldes de Ripoll i Campdevàrol, que no era possible fer-ne una de nova. Com que acceptarà l'il·lustre senyor diputat que a mi em mereixen la mateixa confiança les seves expressions que les del director general, jo el que li ofereixo és fer una reunió en el Departament —i quan me la demani així ho farem— amb la Direcció General, per tal d'arribar al que és el seu objectiu —i el nostre també—, que és el de donar un millor servei als nostres conciutadans.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta, la formula la diputada Rosa Vandellós, sobre la calamarsada del dia 9 d'agost del 92; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió
d'ajuts econòmics als damnificats per la
calamarsada del dia 9 d'agost de 1992
a les terres de l'Ebre*

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president, gràcies. Senyor conseller, la calamarsada que va caure el passat dia 9 d'agost sobre bona part de les terres de l'Ebre i, en concret, en la seva acció més forta, a la comarca del Montsià, va produir pèrdues materials no només al camp, sinó que també en estructures i instal·lacions ramaderes, sobretot pel que fa a teulades tant metàl·liques com d'obra. Vostè mateix es va poder fer càrrec d'aquesta malesa personalment, ja que hi va fer una visita.

A partir d'aquí voldríem saber si aquest Consell Executiu té prevista la concessió d'ajuts econòmics als esmentats ramaders per aquest motiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyora diputada, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, com vostè molt bé ha dit, vam examinar sobre el territori els danys que havia causat i ja tenim una Ordre mitjançant la qual les persones que van ser afectades, doncs, puguin recuperar-se de les desfetes. Bàsicament, li llegiré: «S'estableix una línia d'ajut, amb càrrec al pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per als titulars d'explotacions agràries afectades pels aiguats, les ventades i les pedregades ocorregudes durant el mes d'agost i de setembre enguany a les comarques de Lleida i Tarragona. Els ajuts consistiran en una subvenció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca equivalent a cinc punts d'interès dels préstecs que atorgui l'Institut Català de Crèdit Agrari per mitjà de la seva línia permanent de préstecs per danys catastròfics soferts pels productes o riscos no assegurables. L'import d'aquesta subvenció es lliurà...», etcètera.

Paral·lelament, en el cas de productes o riscos assegurables, l'Institut Català del Crèdit Agrari podrà concedir préstecs a un tipus d'interès aplicable al 13,5%, amb una durada màxima de quatre anys. Els dos tipus d'ajuts són incompatibles o es poden acudir a un o a l'altre i cobreixen els danys que s'han fet en conreus, en bestiar, en edificis i construccions auxiliars de l'explotació i altres mitjans d'explotació.

També, a la vegada, doncs, hem examinat cas per cas, i aquí porto la llista de tots els afectats tant de Tarragona com de Lleida, per veure, independentment d'aquesta ajuda directa, altres tipus d'ajudes a què es podrien acollir. Llavors, doncs, estem aconsellant cada afectat que s'aculli a les diferents línies que hi pot haver, i a la vegada també hem fet una tasca, diguéssim, de taxació dels danys que havien ocorregut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar la senyora Vandellós, té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. No repregunto perquè m'he donat ja per satisfeta amb la contestació del senyor conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. La pregunta sisena, ha quedat posposada.

Pregunta número 7 —senyor Pueyo—, sobre la previsió de finalització de les obres de la carretera de la vall de Boí: té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió
de finalització de les obres de la carretera
de la vall de Boí*

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, quan vam plantejar aquesta pregunta —segurament és una coincidència— pocs dies després vostè tenia l'oportunitat de visitar l'estat d'aquestes obres. No cal que recordi als diputats i diputades, i molt menys al senyor conseller, quina és la importància d'aquesta carretera i, per tant, em limito a plantejar-li en els termes més estrictes possibles la pregunta, és a dir: quines són les previsions de finalització de les obres que s'estan realitzant a la carretera de la vall de Boí i també les previsions de restauració de l'impacte ambiental produït en la zona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, li contestarà el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Efectivament, aquesta és una carretera extraordinàriament important per al conjunt de la comarca, no només per a la vall de Boí.

Les obres es van adjudicar al contractista Dumez Copisa per un import de 1.120 milions de pessetes i en un termini d'execució de vint mesos; aquest termini, l'aplicació d'aquest termini finia el 18 d'agost del 93, o finirà el 18 d'agost del 93. Estem intentant escurçar aquests terminis per tal que la carretera pugui estar finalitzada quan comença la temporada estiuenca de la comarca, que és a primers d'agost, per tant, intentaríem, estem intentant avançar-ho cap al mes de juny, juliol. I tal com van les obres, probablement això serà possible. Sap l'illustre senyor diputat que, a més a més, les hem intentat programar de tal manera que també ara, per exemple, en l'època d'hivern, que també té una temporada hivernal la comarca, doncs, no estigui interromput el trànsit com ha hagut d'estar durant un temps; s'ha pogut obrir el trànsit, em penso que és..., el dia abans de Nadal s'obrirà una de les variants, probablement, i si el temps acompanya, però, en definitiva, el programa apunta a intentar tenir finalitzades les obres, com li deia, el mes de juliol, abans del termini previst.

Quant a la disminució d'impacte, s'executarà —ara s'iniciarà— un túnel artificial en el tram de la variant d'Erill la Vall; la longitud d'aquest túnel està encara per determinar, estarà entre els cinquanta i els cent metres. En funció d'aquesta longitud serà una actuació que vindrà a costar d'un ordre dels 70 milions de pessetes; després s'estan fent obres complementàries, o està previst fer obres complementàries de restauració, que es començaran fonamentalment amb plantació de talussos, etcètera, a la primavera, que és el millor moment per fer les plantacions, de tal manera que quan s'inauguri l'obra ja puguin estar replantats aquests talussos, amb una inversió de l'ordre dels 100 milions de pessetes, replantació i reforestació de talussos i replantació d'arbrat en els entorns del nou traçat i principalment a les riberes del riu.

Tot això, com li deia, es començarà a partir del febrer del 93.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Únicament per precisar les actuacions previstes amb relació al llit del riu, perquè almenys, no fa pas gaire, abans de la visita de vostè, encara era visible una gran quantitat de pedres i de volums de terra que amb motiu de les explosions cauen al riu, perquè, doncs, la carretera transcorre en un espai molt estret entre el riu i la muntanya. Fa uns mesos vam tenir ocasió de fer una pregunta escrita referida a unes voladures que havien pràcticament colgat el llit del riu i voldria saber si en aquestes previsions també hi ha la de deixar lliure el llit, no només per una qüestió també, doncs, paisatgística i ambiental, sinó fins i tot d'una certa seguretat en cas d'avingudes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pot contestar la repregunta el senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Com sap l'il·lustre diputat, ja es van prendre mesures quan aquella voladura d'efectes no volguts, diguem-ne, va causar uns despeniments no calculats en aquell moment; es va, diguem-ne, advertir la companyia constructora que posés les mesures perquè això no tornés a succeir, de fet no ha tornat a succeir, i, òbviament, entre la restauració, entre les qüestions previstes per a la restauració és, un cop sanejats els talussos, per raons de seguretat però també per raons d'impacte ambiental, es recuperaran les pedres que del sanejament dels talussos hagin pogut rodolar fins al riu per tal, com deia ell, ja no només d'incrementar la seguretat, sinó també disminuir l'impacte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La posposició de la pregunta número 6 ha estat només una posposició de cinc minuts, per consegüent la senyora Dolors Montserrat la pot formular ara en aquest moment, sobre el control dels abocaments de les aigües procedents de rentar els dipòsits dels vehicles que transporten productes inflamables. Senyora Montserrat, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el control
dels abocaments de les aigües procedents
de rentar els dipòsits dels vehicles
que transporten productes inflamables*

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la meua pregunta, doncs, va encaminada, com vostè molt bé sap, que els vehicles de transport de mercaderies perilloses, segons la seva normativa, després de descarregar productes tòxics, perillosos i inflamables, estan obligats a rentar o degasificar les seves cisternes per a la seva posterior càrrega, fins i tot per poder continuar la circulació al buit d'aquella cisterna.

Llavors, m'interessa saber quin tipus de controls es porten a terme per part de la Conselleria de tots aquests trens de rentats que, fins i tot no solament, o sigui, una gran majoria estan a l'entorn de la ciutat de Barcelona, però d'altres estan a les comarques, com pugui ser el Baix Llobregat, especialment a Martorell, i ocasionen greus transtorns a l'hora, doncs, que aquests productes vagin al clavegueram.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyora diputada, efectivament, com diu molt bé la senyora diputada, els camions, després del seu transport de càrregues perilloses, han de passar per un rentat. Els controls que es fan són dobles: a partir de la Junta de Residus amb la declaració anual de residus, per un cantó, i, per l'altre, amb la fitxa d'acceptació del transport d'aquests residus; i per altra banda del control de la Junta de Sanejament dels abocaments.

He de dir-li que —i després si de cas entrarem en detall— tenim detectades, censades com a oficials, les següents instal·lacions: Den Hartogh, Societat Anònima, a Parets; Lavaderos Europa SA, de Tarragona; Jorge Juan Corporació SA, a Tarragona; Transportes Solazo, d'Abrera; Baltransa, d'Abrera. Aquests són els que tenim detectats en els quals se'ls fan mesures i en alguns casos estan subjectes a expedient.

Gràcies, senyor president, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot fer la repregunta.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies. Vull dir..., en part he estat resposta, però, vull dir, no he quedat del tot satisfeta en un sentit, vull dir. En fi, a Catalunya hem sabut donar una bona legislació, fins i tot és la millor d'Espanya i una de les millors de la Comunitat Econòmica Europea. Però, vull dir, crec que no queda clar, suficientment, com es fa aquest control; vostè ha dit sobre la Junta de Residus pels que transporten productes de mercaderies no perilloses, si per cas, sinó dels residus que hi puguin anar.

Però jo em refereixo especialment al que va al clavegueram, perquè, doncs, vull dir, aquestes deixalles que van als claveguerams, fins i tot van, moltes vegades, a rierols o, fins i tot, doncs, en fi, influeix posteriorment en futurs pous que treuen aigua de molt proper. Vostè ha dit que aquestes quatre o cinc empreses, aquestes empreses que vostè ha anomenat són de transport, però jo fins i tot no em referia a les pròpiament de transport, sinó als rentats públics que qualsevol tipus de transport s'hi pot dirigir; fins i tot transports internacionals que vénen a Espanya a descarregar o carregar es dirigeixen a rentar.

Llavors, vull dir, quin tipus de control es fa en tots aquests trens de rentat que aboquen en molts casos directament?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El conseller Vilalta té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyora diputada, efectivament, amb el transport de mercaderies perilloses hi ha una sèrie de condicionants, la major part, doncs, subjectes a la inspecció de transports i, aleshores, el que es fa des de Medi Ambient és controlar aquestes instal·lacions oficials de rentat. Evidentment, és molt difícil i ja procurem estar-hi, i segurament els ajuntaments també hi estan, és molt difícil vigilar cada un dels transports si fa una neteja en una llera o en un terreny o en qualsevol lloc; és molt difícil.

Ara, el que sí que li vull dir és que, per exemple, doncs, Den Hartogh té una depuració físico-química amb període de millora, però ha tingut sanció. Lavaderos Europa porta les deixalles a Trisa, a Tarragona; té una depuració físico-química i biològica i té una autorització d'abocament en tràmit: de totes maneres se li ha imposat una sanció de dos milions de pessetes. Jorge Juan Corporació té unes instal·lacions físico-químiques de depuració i

té autorització d'abocament, però té també una sanció d'un milió de pessetes. Transports Solazo té físico-química, està en tràmit d'autorització d'abocament, té dues multes d'un milió de pessetes, a més tramesa a la fiscalia. Baltransa, d'Abrera, no disposa encara d'autorització d'abocament; té una sanció de dos milions i mig de pessetes; hi ha constància de diligències de policia judicial.

El que li vull dir és que, evidentment, segurament, hi ha encara moltes deficiències, estem sobre això, i ben segur que aquella norma que va sortir en el *Diari Oficial de la Generalitat* de l'autodeclaració que surt de la Llei 19/91 ens servirà de molt i molt l'any 93 per aixecar totes aquestes contravencions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Les preguntes 8, 9 i 10 han estat retirades; la número 11 posposada.

De manera que passem a la 12, que formula el diputat senyor Joan Ganyet sobre les mesures previstes per a garantir la viabilitat de l'empresa Taurus, d'Oliana. (*Pausa.*) La farà el senyor Riera...

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a garantir la viabilitat de l'empresa Taurus, d'Oliana (Alt Urgell)

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor president, està previst, si em permetés fer-la a mi mateix, del mateix Grup, en aplicació de l'article 64 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, perfectament, senyor Riera; té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies. Bé, senyor conseller d'Indústria, vostè coneix, perquè em consta que n'està informat degudament, que a Oliana hi ha una empresa, és la Taurus, que té greus dificultats; que això afecta unes comarques ja que necessiten també ajut per al tema industrial, com són l'Alt Urgell i el Solsonès, i aleshores la preocupació dels ciutadans d'aquestes contrades, lògicament, està que aquesta empresa, si va malament, pot realment generar una crisi important en aquestes comarques.

És per això que li pregunto quines actuacions i ajuts té previst el Consell Executiu per instrumentar a curt termini per tal de garantir la futura viabilitat de l'empresa Taurus, d'Oliana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula el conseller senyor Subirà per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor president. Senyor diputat, en el fons veig que vostè ha emfasitzat molt poc el tema de garantir, que la pregunta diu: «garantir la futura viabilitat»; vostè, senyor Riera, que és un especialista en temes industrials, sap que en aquests casos no hi ha cap manera de garantir res. És a dir, ni tan sols que l'empresa la comprés l'INI, perquè al final resulta que l'INI també ha de vendre empreses i tancar-ne.

De fet, nosaltres fa temps que estem preocupats per aquesta empresa; jo la venia seguint des de feia temps per raons òbvies. És a dir, el petit electrodomèstic és un mercat enormement dur, i efectivament des del mes de juliol passat, i precisament perquè es van conèixer més públicament problemes de l'empresa, el Departament d'Indústria va començar a demanar informació

i a tenir converses amb els responsables de l'empresa. De fet, nosaltres estem estudiant la possibilitat d'ajudar-la i posem a condició..., tres, en posem tres, de condicions: primera, que hi hagi un esforç, que sembla que hi pot ser i estan disposats a fer-lo, sembla, dels actuals accionistes; segona, que hi hagi un pla de viabilitat convincent —aquest pla de viabilitat requereix la primera condició, també, van lligades— i, en tercer lloc, que hi hagi les garanties, que sembla que també hi poden ser, suficients, per tal de fer una operació de suport financer. Ho estem estudiant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA: Simplement dir al senyor conseller, doncs, que en fi, l'estimulo, si pot ser, que segueixin estudiant-ho i a prendre decisions, al més ràpidament que pugui, degut a la importància que té resoldre la crisi d'aquesta empresa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Doncs, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Pot fer-ho.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, efectivament, aquesta empresa no afecta només Oliana, sinó que afecta tota la comarca i també la comarca veïna. Estem estudiant les condicions; ara, el que sí que li asseguro és que les condicions hauran de ser d'un possible suport financer, renunciant al benefici d'excussió i no donant-los segon aval, perquè és que no trobaríem ningú que els donés el primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pregunta que formula el diputat senyor Joan Saura sobre si el conseller d'Economia i Finances coneixia des del gener del 92 la possible implicació de l'ex-director general de l'Institut Català de Finances en un escàndol financer.

Pregunta al Consell Executiu sobre si el conseller d'Economia i Finances coneixia des del gener del 1992 la possible implicació de l'ex-director general de l'Institut Català de Finances en un escàndol financer

El Sr. FARRÉS: Si em permet senyor president, substituint el senyor Saura en virtut del mateix article.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Farrés té la paraula per formular la pregunta.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és molt concreta: amb motiu de la resposta al senyor Martí Carnicer al voltant de la interpellació que en el seu moment es va plantejar i també d'una pregunta del company diputat senyor Saura en el si de la Comissió d'Indústria, si nosaltres no ho vam entendre malament, el conseller va dir que havia tingut coneixement de les possibles irregularitats de la situació en què es trobava el senyor Planasdemunt al voltant del mes de maig/juny de l'any passat.

En els mitjans de comunicació del dia 28 de novembre, en diferents entrevistes que el senyor Planasdemunt va donar als mitjans de comunicació, afirma que va donar-ne compte o va posar o va tenir una conversa amb el conseller senyor Alavedra pocs dies després de Reis. La pregunta és molt concreta: no és

més cert, senyor conseller, que vostè en tenia coneixement des del mes de gener de 1992 a través d'aquesta consulta o aquesta conversa amb el senyor Planasdemunt, de la possibilitat que explotés un escàndol financer que pogués implicar el senyor Planasdemunt? Exactament és aquest punt que ens interessaria precisar als efectes de situar temporalment, amb exactitud, quin és el moment en què l'honorable conseller té coneixement d'aquests fets.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Sí, senyor president. Senyor diputat, ratifico el que vaig dir davant del Ple d'aquest Parlament contestant la interpellació del senyor Martí Carnicer, em sembla que era el 8 d'octubre, i el que vaig dir també en la Comissió d'Economia en una pregunta del senyor Saura: efectivament, jo vaig tenir coneixement per algunes persones el mes de maig/juny d'aquests fets que afectaven el senyor Planasdemunt, el vaig cridar i li vaig demanar la seva renúncia, i ell em va dir que no volia renunciar. De tot això, n'he informat en el Ple i n'he informat en la Comissió i em ratifico en aquest fet.

No recordo en absolut cap conversa del mes de gener sobre aquest tema, perquè si n'hagués tingut coneixement el mes de gener, òbviament, hauria fet el que vaig fer quan en vaig tenir coneixement. És a dir, que em ratifico en el que vaig dir davant d'aquest Ple i no recordo en absolut, de cap manera, li ho asseguro, senyor diputat, aquesta conversa —com un avís, sembla ser— del mes de gener.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Farrés per fer repregunta.

El Sr. FARRÉS: Sí, més que repreguntar, manifestar en tot cas al voltant d'això que era evident que existeix una contradicció aparent entre, lògicament, la resposta del senyor conseller i aquestes declaracions del senyor Planasdemunt que en no haver sortit una rectificació i a nosaltres ens sembla que en algun moment pot ser important, vull dir, aquest *tempus* en la informació, era per poder precisar, conèixer i, per tant, mentre no es demostrï el contrari nosaltres estem a la resposta que diu el senyor conseller, que entenem. Vull dir que, en tres ocasions —avui és la tercera—, precisa amb exactitud quin és el moment en què en té coneixement.

Simplement era per saber o per resoldre aquesta aparent contradicció entre aquesta situació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. L'honorable conseller, no vol la paraula? (Pausa.)

S'ha acabat el tràmit de preguntes i per consegüent continuem en el debat sobre...

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Continuació)

El senyor Campuzano demana la paraula. Vol fer torn en contra? Doncs, torn en contra a les esmenes de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

El Sr. CAMPUZANO: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, intentaré reprendre el fil del debat

d'aquest migdia que hem hagut d'interrompre per tal d'anar a dinar la majoria de nosaltres.

I abans de res voldria assenyalar el fet que el conjunt de les quatre esmenes que s'han presentat són esmenes a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, encara que, lògicament, els diversos portaveus dels diversos grups han fet referència a la política de joventut del Govern de la Generalitat. Jo intentaré respondre, en la mesura del que sigui possible, no només allò que fa referència a la mateixa esmena, sinó a una de les qüestions que s'han afirmat. Perquè en tot cas em sembla que les senyores i els senyors diputats saben perfectament que l'Institut Català de Serveis a la Joventut, segons disposa la Llei que el regula, té com a funcions la planificació i l'execució de la gestió, l'exploració, la creació i el manteniment dels recursos, instal·lacions, residències, albergs, etcètera, dependents de la Generalitat de Catalunya; la recerca i l'estudi sobre qüestions de serveis i d'equipaments per a la joventut; l'establiment de convenis i concerts amb institucions públiques i privades per a la creació, la promoció i la coordinació de serveis destinats a la joventut; la realització d'activitats al servei de joves programades per aquest, etcètera. Això és el que pròpiament fa l'Institut; una altra cosa, evidentment, és l'acció global del Govern de la Generalitat en aquest àmbit.

Un cop dit això, i entrant ja en matèria, jo abans que res també voldria agrair les paraules de la senyora Mayol, tant pel que fan referència de reconeixement de la importància política de la creació de la Secretaria General de la Joventut com també per la persona que n'és titular; li estem agraïts i nosaltres també creiem que el fet que el Govern de la Generalitat hagi decidit crear aquesta Secretaria General de la Joventut és la demostració més evident de la voluntat política de reforçar al màxim tots aquells aspectes que fan referència a la política de joventut del Govern.

Dir també que, del conjunt de les quatre intervencions que hi han hagut aquest matí, totes coincidien en certs aspectes. D'una banda, en afirmar que la política que es feia en el terreny de la joventut no era ni una política global, ni una política interdepartamental, ni una política integral, i en el cas concret del Partit Popular una crítica a la seva adscripció al Departament de Presidència. Nosaltres reafirmem que el Departament de Presidència és el departament que millor pot garantir que l'acció adreçada als joves no sigui una acció parcial només adreçada a un sector determinat, sinó que sigui adreçada al conjunt de joves del nostre país.

En la intervenció que aquest matí també es produïa al voltant de la política lingüística, el diputat d'Iniciativa per Catalunya deia que, home, allò que pot garantir millor el pes polític en el cas de la normalització és a Presidència. Nosaltres creiem que en el cas específic de joventut, i aquests dotze anys així ens ho avalen, creiem que això d'aquí ha estat positiu. I dir també que el fet que s'hagi creat la Secretaria General demostra que el que falta és encara més força política per aconseguir, no només treballar en alguns aspectes de la gent jove, sinó en la seva globalitat. Per anunciar també aquí que el Govern té previst elaborar un pla d'actuacions sobre la gent jove, un pla d'actuacions interdepartamentals i que el Secretari General de la Joventut té previst demanar una compareixença d'aquest Parlament per tal de presentar l'avantprojecte, per tal que es poguessin produir les aportacions dels grups parlamentaris al voltant d'aquesta ac-

tuació. Creiem que amb l'elaboració d'aquest pla d'actuacions venim a reafirmar una línia que creiem que ja s'ha produït fins ara, que és aquesta acció interdepartamental, però que mitjançant l'elaboració del pla garantirà que tots els departaments s'hi comprometin a fons.

També ha estat comú a les intervencions dels diversos diputats i diputades l'afirmació que aquesta política de joventut no té en compte el treball per superar les desigualtats que existeixin en el món de la joventut. Nosaltres creiem que això d'aquí no és cert, creiem que existeixen, al conjunt de no només de la Secretaria General de la Joventut o de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, actuacions en el conjunt de departaments que van adreçades a aquest sector, i professionals de la Generalitat de Catalunya que treballen en àmbits territorials, diferents cadascun d'ells, però en què les desigualtats entre el món jove són evidentíssimes, no?, des d'allò que es realitza en el terreny de l'ocupació, en el suport a les iniciatives de l'autoocupació, en l'orientació escolar i professional, en les actuacions en l'àmbit de les drogodependències, que realitzen tant des del Departament de Sanitat com des del Departament de Benestar Social, etcètera, etcètera, demostren que aquesta acció global de joventut, que no es realitza només des de la Secretaria General o de l'Institut, existeix i té sentit.

En aquest terreny de les desigualtats s'ha fet referència també per diversos diputats a la manca o a la crítica del que podria ser la política d'habitatge del Govern, en el terreny de la joventut. I la mateixa senyora Mayol ha destacat —si no ho recordo malament— com a positiu el fet que hagi augmentat, en concret un 103%, la dotació que destinem a aquesta qüestió a la Secretaria General de Joventut. Creiem que tot això és positiu i que s'ha d'elaborar en tota la seva dimensió, i que aquestes xifres, les xifres de 600 milions que des de Joventut es pensa destinar a la qüestió de l'habitatge, juntament amb les aportacions que es fan des de Política Territorial i Obres Públiques, garanteixen una mínima actuació important, però segurament no del tot suficient per tal de resoldre aquestes qüestions.

També es va plantejar, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la qüestió que fa referència als habitatges de lloguer. Aquí cal assenyalar que hi ha previst per part del Govern actuacions de construcció d'habitatge públic, algun dels quals es destinarà, precisament, a habitatge de lloguer per a gent jove. Aquesta és una línia, doncs, que pensem que en el futur podrà resoldre bona part d'aquesta problemàtica que el seu Grup Parlamentari havia manifestat.

Ha estat també motiu de diverses intervencions, tant del senyor Soto com de la senyora Mayol, la referència a dir que la política del Govern de la Generalitat no té en compte el món municipal. Jo crec que això tampoc no és cert, a banda d'assenyalar, doncs, que existeixen 80 milions per a instal·lacions municipals, que es crea una nova partida de 25 milions de pessetes per a ajuts a corporacions d'àmbit local, assenyalar que des de l'existència de les instal·lacions juvenils, les administracions locals tenen l'oportunitat de participar en l'obertura, inspecció i sanció de les instal·lacions i tots aquells ajuntaments que ho puguin fer. Assenyalar que el Govern té previst augmentar en un 50% els punts d'informació juvenils en tot el territori. Assenyalar que el Govern té previst avançar en el que és la posada en marxa de cursos de formació per a regidors i per a tècnics municipals en joventut. I afirmar també que el Govern té intenció

d'aprofitar el que és el desplegament dels consells comarcals per tal de donar-li joc en el terreny del desplegament de la política de joventut.

Dir també que s'han fet diverses crítiques al voltant, i això, si no ho recordo malament, ho ha assenyalat la senyora Montserrat, en el sentit de dir que la política del Govern, doncs, s'hauria de fonamentar en el treball amb el que és amb les entitats. Jo diria que allò que ha caracteritzat durant molt de temps la política de joventut del Govern i, sobretot, si la posem en relació amb altres polítiques de joventut que realitzen, doncs, en altres llocs de l'Estat, és precisament això d'aquí, és aquest treball amb les entitats i que, evidentment, tot allò que les entitats estan en condicions de fer, el Govern procura que es realitzi des de les mateixes entitats, i que, evidentment, hi han determinats aspectes alguns dels quals en anteriors debats de pressupostos de joventut havien sortit aquí en el Parlament i que avui no han sorgit, no?, per part del Grup Socialista, com era la necessitat que la gestió de determinades instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut fos gestionada per l'entitat, doncs. En la mesura que ha estat possible s'ha avançat en aquesta línia, però en la mesura que així no ho ha estat, doncs, no s'ha fet.

Nosaltres creiem que la política de suport a l'associacionisme que es fa des de Catalunya és un punt de referència per al conjunt de l'Estat, i malgrat que, evidentment, doncs, hi hagi un augment relativament baix en el que és la partida destinada a associacionisme juvenil, hem de dir que en el conjunt de l'Estat Catalunya continua sent de les comunitats autònomes capdavanteres. Ara bé, en relació amb això d'aquí, la senyora Mayol ha plantejat un tema interessant, que és el del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; segurament, no és el motiu del debat d'avui el del debat el futur i l'estat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, però podem afirmar que tant el Govern com el Grup que li dona suport aquí en el Parlament, creiem que el problema no és que es produeixi un càstig hipotètic al Consell Nacional per determinades actituds, és que en aquest moment al conjunt d'entitats juvenils de Catalunya hi ha un profund qüestionament de l'actual funcionament del Consell Nacional i seriosos dubtes que el Consell Nacional estigui en aquests moments responnent a les exigències que es deriven de la llei que el regula. Nosaltres creiem —i això en un debat en comissió, si no ho recordo malament, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana així es va manifestar— que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya mereix un tomb diferent a les seves actuacions. En aquests moments ni la majoria de les entitats juvenils de Catalunya s'hi senten implicades, i no diguem la majoria de la gent jove. En aquest sentit, segurament, haurem de trobar quines solucions tenim per fer que el Consell Nacional esdevingui allò que l'actual legislació preveu.

També s'ha fet referència, i crec que ha estat per part dels diputats d'Esquerra Republicana, de la qüestió del Carnet jove, que rep un augment. Nosaltres creiem que l'augment de la seva dotació ve destinat, precisament, per donar-li un nou impuls i poder permetre que abasti nous serveis, noves activitats i, sobretot, també va molt lligat a la posada en marxa del projecte, aquí sí, que pretén ser una eina des de la qual acostar l'acció del Govern a la gent jove del nostre país.

En definitiva, nosaltres creiem que el que són els pressupostos de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i encara que —ho repeteixo— no sigui l'element de discussió avui, aquí, els pres-

supostos també de la Secretaria General de Joventut són els pressupostos possibles en el marc dels pressupostos generals que ha fet aquest Govern, que hi ha un augment important d'un 18,61%, i això demostra aquesta voluntat política d'avançar, que en determinats aspectes creiem que, especialment en l'habitatge, es fa un esforç important, i que en tot cas cal esperar que la Secretaria General de la Joventut, doncs, presenti el seu avantprojecte de pla, que en aquest Parlament el puguem discutir i que siguem capaços d'aconseguir allò que crec que ha estat comú a totes les intervencions, doncs, que l'acció política del Govern de la Generalitat s'adreci a tota la joventut de Catalunya i que tingui en compte aquells sectors especialment desafavorits, doncs hi sigui present. Nosaltres agraïm l'envit de la senyora Mayol i esperem, doncs, que puguem avançar en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Esmena 382, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest ambient, que gairebé podríem qualificar de càlida intimitat en la tarda de la cambra, passo a argumentar l'esmena a la totalitat, l'esmena de retorn de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ha estat presentada pel meu Grup. Seré breu, no d'una manera retòrica, sinó real i efectiva.

I començaríem dient que, efectivament, com hem dit moltes altres vegades i com crec que hi estariem d'acord la major part o la totalitat dels grups d'aquesta cambra, estem segurs que si hi ha un servei públic a Catalunya que va néixer enmig d'un clima de suport unànime, per part no només de totes les forces polítiques, sinó també de les forces socials i cíviques de Catalunya, aquest ha estat, sense dubte, el de la televisió i la radiodifusió de Catalunya i en català, estructurat en aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Un servei que, com moltes vegades s'ha dit, probablement constitueix un dels èxits o de les fites més emblemàtiques de l'actual període d'autogovern, la qual cosa no significa necessàriament que sigui un èxit o una fita atribuïble, exclusivament, al Govern i a la majoria que li dona suport. Creiem que és un èxit o una fita global i col·lectiva, en la qual d'alguna manera, doncs, aquest Parlament també hi ha participat i hi participa. Entenem que es pot considerar així, especialment pel que fa a la seva contribució, innegable, a la reconstrucció de la nostra identitat nacional, terriblement malmesa després del període, del llarg període, de la llarga nit de la dictadura, i també al procés de normalització lingüística i cultural del país.

Cada any, però, en el moment del debat dels pressupostos de la Generalitat ens veiem i ens sentim obligats a presentar esmenes totals o parcials al pressupost de l'ens públic, la qual cosa també ens permet, i és lògic que així sigui, per tal com, naturalment, els grups parlamentaris esmenem argumentadament i no pas per caprici, ni per frivolitat, dic que això ens permet també d'expressar una sèrie de consideracions, una sèrie de reflexions sobre la marxa d'aquest servei públic, tot parlant, naturalment, de les previsions pressupostàries per a l'any 93, que és el que fem en aquests moments, en la mesura..., això dic que ho fem en la mesura que la tipologia de la memòria de l'avantprojecte que se'ns presenta permeti —que no sempre ho fa— de fer-se una

idea aproximada, una idea ajustada d'aquestes previsions de futur de l'ens públic.

El finançament de l'ens és mixt, això ja ho sabem, i cal advertir amb una certa preocupació que any rere any veiem com augmenta, com ha d'augmentar la contribució directa de la Generalitat. Per al 1993 creix una mica més del 10%. I veiem també com any rere any disminueix la captació de recursos propis per part de la televisió, de la radiodifusió pública de Catalunya. La previsió de disminució inicial per al 1993 és de més del 3%, de l'ordre del 3%, i això significa que, un cop completat l'exercici, la reducció pot ser, com ha passat altres vegades, superior. Simultàniament veiem incrementar-se l'endeutament, any rere any, i aquest endeutament s'afegeix, a més a més, a l'endeutament que s'arrossega d'anys anteriors i els dèficits que s'arrosseguen d'anys anteriors, malgrat que a la subvenció formal, l'explícita de la Generalitat, que comentàvem ara que creix més del 10%, cal afegir-hi l'ingrés, que ja comença a ser habitual, derivat, aquesta mena d'ingrés implícit, no dic encobert, perquè hi és, apareix, però documentat, però no deixa de ser una subvenció relativament encoberta. Dic que això és el que es deriva del conveni signat amb el Departament de Cultura, i encara cal dir que tenint en compte l'experiència d'anys anteriors i els números que ens han quedat d'exercicis anteriors, ni tan sols no ens acaba de semblar creïble que els ingressos que es preveuen, els ingressos propis que es preveuen arribin al nivell fixat en l'avantprojecte, la qual cosa, en suma, contribueix, des d'un punt de vista del finançament, a definir un futur no precisament gaire afalagador per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la qual cosa ens preocupa enormement; és una preocupació compartida, especialment a mesura —especialment a mesura— que veiem com el panorama televisiu públic i privat esdevé més i més ferotgement competitiu, i resulta més i més difícil fer-hi un forat o mantenir-se dins d'aquest panorama.

Som molt conscients que estem parlant d'un servei públic, d'un servei que, per tant, no pot ni ha de cedir sistemàticament i indiscriminadament als impulsos de la comercialització més sagnant —per dir-ho d'alguna manera—, però també d'un servei que no pot convertir-se en un mitjà foradat, que no pot convertir-se en una vidriola esquarterada, especialment perquè estem parlant de com es distribueixen i com es gasten els recursos aportats, una quantitat molt considerable de recursos aportats —ni que sigui a través del nostre desequilibrat sistema financer— pels ciutadans i ciutadanes del país. I, a més a més, perquè no es pot pas negar que sovint es recorre, amb criteris erronis, a dosis excessives o descompensades de publicitat i a determinades concessions a les pulsions i a les tendències més violentes, desigualtaries i escassament humanitaristes de les que caracteritzen aquesta mena de filosofia del triomf a qualsevol preu, que campa o que ha estat campant en els darrers anys del nostre segle.

Un any més, també, lamentem haver de criticar un incompliment massa freqüent dels principis de veracitat, objectivitat, pluralitat i imparcialitat, que trobem clarament determinats en la llei de creació. Uns principis que sovint veiem passats per alt en la programació de la ràdio i la televisió públiques. La instrumentalització freqüent de la ràdio i la televisió públiques —que afecta i indigna, naturalment de forma mancomunada, totes les forces de l'oposició i, fins i tot, de vegades determinats segments de les forces que es troben a la banda del Govern— s'es-

tén moltes vegades no únicament a la pluralitat política del país, sinó —i això encara és més, fins a cert punt, més greu, és més preocupant— també a la pluralitat cultural, social i cívica del país. Una instrumentalització que patim molt intensament —no som, naturalment, els únics, però que patim molt intensament— els qui, des del nacionalisme de progrés, constituïm o esdevenim sovint una mena de «bèstia negra» o una mena d'«enemic a silenciar», entre cometes, naturalment —si se'm permet aquesta expressió—, tant des de les estructures de l'Estat i de la seva xarxa pública, àudio-visual, com, en moltes ocasions, des de les estructures televisives i radiofòniques públiques de Catalunya.

No cal aportar noves dades, no cal aportar exemples concrets ni és el moment; només cal revisar les actes del Consell d'Administració a la Corporació, les actes de la Comissió parlamentària corresponent. Però de vegades ens resulta inevitable preguntar-nos fins a quin punt no hi ha un consens implícit en certs mitjans i en certs cenacles polítics i d'opinió, a l'hora d'incriminar l'independentisme democràtic, de tergiversar les seves actuacions, de pervertir els seus objectius i de desacreditar els seus representants.

Hi ha molts altres motius de preocupació, d'inquietud i de dubte en l'anàlisi dels pressupostos de la Corporació, però no tenim temps ni ocasió a resseguir-los tots. No voldríem, però, deixar d'esmentar l'asfíxia progressiva de les desconexions, el desànim que es viu en moltes delegacions regionals —ara que fins i tot, en alguns casos, se'ls comença a retirar personal—, el desinterès bastant evident de la Corporació pel que fa al futur i al present de les desconexions i, tanmateix, tanmateix, des d'Esquerra Republicana, del seu Grup Parlamentari, no hem volgut, en el marc de la nostra representació al Consell d'Administració a la Corporació Catalana, dreçar en el camí a la radiodifusió i televisió públiques un no absolut a les seves previsions pressupostàries per a 1993.

Acabo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi.

El Sr. PUEYO: Gràcies. L'acceptació de determinades reduccions, a proposta de la nostra representació en el Consell, l'acord sobre determinades garanties d'ampliació —ràpida a la cobertura de Catalunya Informació— i un canvi d'actitud, per part de la Corporació, en relació amb la nostra tradicional aspiració de crear una agència catalana de notícies, ens van dur, en el seu moment, en el Consell d'Administració, a no posar-nos a donar llum verda a l'avantprojecte de pressupost.

Per tant, en la tramitació parlamentària del pressupost de la Corporació Catalana, també ens veiem, com a Grup Parlamentari, doncs, per coherència i per una determinada responsabilitat, especialment en uns moments d'immens predomini de la radiodifusió i la televisió públiques i privades en espanyol i en uns moments en què l'impacte dels àudio-visuals substitueix l'impacte que podia haver tingut a finals del segle XIX i a la primera meitat del segle XX l'impacte de l'escola pública, dic, ens veiem obligats, per Coherència i per responsabilitat amb la nostra actuació en el Consell d'Administració, a retirar aquesta esmena al pressupost de la Corporació Catalana.

Senyor president, moltes gràcies; senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada, senyor Pueyo.

L'esmena 383, del Grup Socialista; el senyor Sobrequés té la paraula.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, dins d'aquest calaix de sastre, *totum revolutum* o gabinet de propaganda política partidista que és, a criteri de molts portaveus que han parlat aquest matí, el Departament de Presidència, que aplega, entre d'altres organismes, alguns de destinats a pagar fidelitats personals, toca ara parlar del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

L'arrencada de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va ser el resultat d'un procés polític, de tipus unitari, que va despertar grans il·lusions, com ha dit el senyor Pueyo, en tots els partits que tenien representació parlamentària en la primera legislatura de la recuperada democràcia. En poc temps, el Govern va emprendre una acció política de signe divergent; d'una banda, va anar posant en marxa unes instal·lacions jo diria tècnicament modèliques, a l'alçada de les més avançades del món. En aquest aspecte, els catalans podem, ben legítimament crec, sentir-nos orgullosos de la nostra ràdio i televisió públiques. Aquest procés va anar, però, acompanyat, d'altra banda, d'una acció política que anà convertint els mitjans de comunicació de la Generalitat en un instrument bàsicament al servei d'una única opció política. Malgrat això, els socialistes i d'altres partits de l'oposició hem continuat donant sempre suport a aquests mitjans, perquè constitueixen un instrument de cohesió nacional i de cohesió lingüística, que, en conjunt, valorem de manera positiva.

La nostra esmena a la totalitat, la nostra petició de retorn que ara defenso es fonamenta, doncs, només i exclusivament en el fet que, a criteri nostre, s'ha fet una mala gestió econòmica, que ha portat a un dèficit de més de 30.000 milions de pessetes i a una situació econòmica a la qual, ara com ara, no veiem, amb els números a la mà, cap sortida; ans tot al contrari: el forat es fa cada dia més i més profund.

M'explicaré, i ho faré amb la fredor que tenen les dades objectives. A 31 de desembre de 1992, l'endeutament de la Corporació és de 13 o 14.000 milions de pessetes. Bé que els directius de la Corporació s'han negat a reconèixer aquest deute, mai tampoc no ha estat desmentit. A aquest endeutament, s'hi ha de sumar l'endeutament de 7.563 milions que el Parlament aprovarà, amb el vot de CiU, per a 1993, la qual cosa suposa un endeutament aprovat, per a aquest any..., en relació amb el de l'any anterior, un augment d'un 26,49%. L'endeutament acumulat serà, doncs, de més de 20.000 milions; si hi sumem la subvenció per al 1993, una subvenció de 10.871 milions, és fàcil, només sabent sumar, arribar a la conclusió que el dèficit serà de més de 30.000 milions de pessetes. Si tenim present que el pressupost per al 1993 de la Corporació és de 46.438 milions, arribem a la conclusió que el dèficit és de més del 70% del pressupost.

Mirem-ho, si volen, d'una altra manera: 7.563 milions d'endeutament per al 93 i la subvenció de 10.871 milions representen un 50% del pressupost, sense existències, de 36.888 milions per a la Corporació, que, amb els vots de la majoria, aprovarà aquest Parlament.

Encara una altra dada preocupant: les amortitzacions per a l'any pujaran a 900 milions, i els interessos —només els interessos— a 2.600 milions. Aquestes xifres, lluny de disminuir, augmenten any rere any, i no hi ha cap previsió, en aquests

pressupostos, cap previsió raonable que permeti pensar que això no continuarà essent així, i més tenint en compte que, com ha dit el senyor Granados i ha reconegut i ha esmentat també el senyor Pueyo fa un moment, els ingressos per publicitat van disminuint progressivament.

I és aleshores quan nosaltres preguntem: què pretenen? Que el Parlament vagi augmentant, any rere any, la subvenció que aquest any ja ha pujat un 10%? Quins interessos estan disposats a pagar? Com tornaran els capitals rebuts? I, malgrat tot això, nosaltres els diem que el problema —que el problema— no és allò que costa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si existís una gestió econòmica raonable, ben explicada, no amagada, no crec que cap grup polític —en tot cas, el nostre no—, no crec que cap grup polític pogués negar el seu ple suport a la ràdio i a la televisió de Catalunya. Nosaltres, aquest suport no el neguem, ans tot al contrari: el fem viu i intens; però no pot amagar-se —no pot amagar-se—, al darrere de la gestió d'un servei públic, nacional, de primer ordre, una gestió que tendeix a fer cada dia més pregon el forat econòmic que, al capdavall, s'ha de tapar també amb recursos públics —amb recursos públics— provinents de tots els ciutadans de Catalunya.

Votem, doncs, en contra d'una mala gestió, d'una mala planificació, d'una mala administració. I en fer-ho estem votant a favor del desig que hi hagi tot el contrari: una bona gestió, una bona planificació i una bona administració.

Aquest vot negatiu va acompanyat de tres propostes positives. Primera: demanem un pla plurianual de previsions, que permeti sanejar i estabilitzar l'economia de la Corporació, i demanem també un pla d'austeritat. En segon lloc, demanem que es constitueixi un grup de treball per fer conèixer quina és realment la situació financera de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I en tercer lloc, demanem una auditoria externa dels comptes de la Corporació. Com vostès saben, la Llei de societats anònimes exigeix que es practiqui una auditoria externa a totes aquelles empreses que tenen un determinat volum, com és el cas de la Corporació. Els diem que és una illegalitat no haver fet aquesta auditoria externa; i, si s'ha fet, per què no se'ns ha mostrat?

Acabo. El nostre vot de devolució és, doncs —ho repeteixo, perquè vull que quedi ben clar—, un vot positiu perquè els mitjans de comunicació públics de Catalunya no estiguin hipotecats en la seva missió de ser un gran instrument al servei de la normalització lingüística i de la cohesió nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com deia el diputat Pueyo, gairebé des de la intimitat em dispenso a fer un torn en contra de les tres esmenes a la totalitat que s'han presentat al llarg d'aquesta sessió; una d'Iniciativa per Catalunya, que s'ha produït aquest matí, i les dues que suara, la d'Esquerra Republicana i la del Grup Socialista, s'acaben de presentar.

He de dir —i vull agrair-ho des de la solemnitat que representa aquesta tribuna— que les tres intervencions que hi han hagut, però especialment, especialment la del Grup Socialista, que per primera vegada, després de tots aquests anys que anem discutint el pressupost, ens fan una crítica que jo intentaré, doncs, de contrarestar des del punt de vista del que representa la gestió

econòmica de l'ens, de la Corporació, i que en cap cas s'ha qüestionat pràcticament, diríem, el funcionament des del punt de vista de la qualitat... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Espera, espera... (*Pausa.*) Segueixi.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Doncs, bé, deia que per primera vegada al llarg de tots aquests anys que anem discutint el pressupost de la Corporació, de la televisió, doncs, la crítica concreta i molt matisada per part del Grup Socialista està en la gestió, en el funcionament, diguem, amb la discordança econòmica dels plantejaments que s'han fet avui i des d'aquí. No s'ha qüestionat ja si el tipus de televisió que en aquests moments s'està donant des de la Corporació és el que toca, és el que cal, la qualitat, el tipus de programa; no s'ha qüestionat pràcticament res de tot això i s'ha centrat la crítica en aspectes que són molt importants i —no cal ni dir-ho— des del punt de vista de funcionament, de finançament, de gestió, tal com deia el diputat senyor Sobrequés.

I deia el senyor Sobrequés que si ens disposàvem dintre d'uns moments, o quan la presidència ho decideixi, a fer una votació que farà que amb els vots de la majoria s'aprovi un pressupost en el qual hi ha una transferència per part del Govern de la Generalitat de 10.000 milions de pessetes i un endeutament de 7.000 milions. Jo li diria que amb els vots de la majoria, amb l'abstenció d'Esquerra Republicana i encara esperant el Grup Popular què és el que farà perquè no tenia esmena a la totalitat i no hem pogut conèixer quina seria la intenció de vot. Però en tot cas, sigui quina sigui —sigui quina sigui—, el que està clar és que hi ha un vot —en aquest cas anunciat— en contra, del Grup Socialista, la retirada d'Esquerra Republicana i el manteniment de l'esmena per part d'Iniciativa per Catalunya.

Jo voldria centrar una mica, ja que s'ha portat en aquesta línia, també en l'aspecte econòmic i els arguments d'altre tipus que podria utilitzar —procuraré no fer-ho—, però sí que —l'econòmic, que és el que vostè ha centrat bàsicament, el que vostès han centrat bàsicament— posar-ho en lloc blanc sobre negre, perquè després justificaré que tot i que els arguments del senyor Sobrequés, evidentment, són vàlids, però poden ser discrepants, o per què s'arriba a aquesta situació i que és el que passa en el conjunt de les televisions públiques de tot Espanya.

Pel que fa a comentaris pressupostaris, i com que no vull enganyar a ningú, em centraré exactament en aquelles partides que són les que realment obliguen a una discussió. Pel que fa al pressupost d'explotació, de l'any 92 a l'any 93 hi ha hagut un increment de l'1,58% de diferència entre un i altre any. Pel que fa a les aportacions de la Generalitat hi ha hagut un increment del 10,13; concretament, el senyor Sobrequés parlava d'un 10%: exactament un 10,13; i hi ha una minva en la publicitat, que és un tema que també reflexionarem: de 15.955 milions, que era el que estava previst al pressupost del 92, aquest any les previsions són de 14.202 i ja m'avanço a dir que ben segur que el dia que vegem la liquidació d'aquest pressupost de l'any 93, segurament a aquestes previsions dels 14.000 milions tampoc s'hi podrà arribar. És possible, és possible que no s'hi pugui arribar. Però és igual, els problemes són els que són; parlem-ne; no defujo mai que puguem contrastar, per què i per quines raons, doncs, s'arriba a aquestes situacions.

El pressupost d'inversions, efectivament, s'incrementa dels 6.000, pràcticament, que hi havia l'any passat a 7.379, sobre els més de 7.000 a què feia referència el senyor Sobrequés, i aquí sí que li he de reconèixer un increment important d'un 22%. Per què es produeix aquesta situació? També analitzem-ho encara que sigui molt breument. Vostès recordaran —i s'ha dit a bastament en totes les intervencions— que quan es va aprovar la Llei de creació de la Corporació Catalana va ser motiu de joia —jo diria— de tots els grups de la Cambra perquè es feia un pas molt important endavant per tot el que podia representar de normalització de la nostra llengua, pel fet de tenir una televisió pròpia i una ràdio pròpia. Va ser realment, doncs, un èxit de la forma en què es va aprovar.

Quan hi van haver les primeres inversions —jo també vull deixar-ho clar, si més no perquè ens situem tots plegats i que els diputats del meu Grup també, doncs, coneguin exactament quina era la situació— hi va haver aproximadament entre 10.000 i 12.000 milions de pessetes que es van haver d'esmerçar en crèdits. Recordaran que cada vegada que he hagut de pujar a aquesta tribuna a demanar una ampliació de crèdits per a la Corporació, sempre ha estat per raons de noves construccions, de nous equipaments; equipaments, construccions, instal·lacions que, en definitiva, molt honestament el senyor Sobrequés ha reconegut que eren l'orgull de tothom. Estem a un nivell de qualitat molt i molt important, i els equipaments de qualitat requereixen molts diners, i quan aquests diners no hi són s'ha de recórrer al crèdit, i quan s'ha de recórrer al crèdit el crèdit s'ha de tornar; s'ha de tornar el capital i s'han de tornar els interessos. I per tant, en una empresa dinàmica, com no pot ser d'altra manera, una empresa de mitjans de comunicació, com és la televisió, com són les emissores de ràdio de la Corporació, exigeix forçosament una posada al dia permanent. Aquells materials que avui són el darrer crit demà han caducat, s'han de modificar, s'han d'anar canviant; és a dir, per tenir la televisió que tenim necessitem forçosament —forçosament— anar donant, és a dir, entregant diners, anar podent generar uns canvis d'equipaments que no hi ha altra solució que anar per la via del crèdit. I aquí volia arribar.

Volia arribar aquí perquè, per tenir aquesta televisió d'aquesta qualitat, necessitem molts diners. Una altra possibilitat hauria estat que des de l'inici i en aquests anys de Govern de Convergència i Unió s'hagués volgut fer una televisió d'unes altres característiques; una televisió que, doncs, des del punt de vista de qualitat fos més antropològica, que no tingués el nivell que té, que això ningú li discuteix, i per tant, doncs, segurament —segurament dic, perquè després li demostraré que tampoc sempre és així—, segurament amb menys diners també hauríem pogut tenir una marca, també hauríem pogut tenir una TV3, hauríem pogut tenir un Canal 33, hauríem pogut tenir unes emissores de la Generalitat, però el que és segur és que ni Catalunya Ràdio avui seria la primera emissora en audiència de tot Catalunya ni TV3 fos, de molt, la segona televisió que es veu a Catalunya, tenint en compte les privades i tenint en compte les altres públiques.

Per tant, aquesta és una decisió, i quan vostè, senyor Sobrequés, diu: «Aquest serà un pou sense fons; haurem d'anar enterrant diners, i fins on arribarem?», jo li he de confessar una certa part de raó i una certa part de preocupació, també, per part del nostre Grup i meva personal. Potser arribarà un moment que

haurem de fer l'opció de dir: «Doncs, aquí ens aturem; no podem fer més qualitat de televisió; no podem estar fent el que fem en aquest moment; haurem de fer un pas enrere i quedar-nos plantats.» És una opció. Serà una opció, en tot cas, molt difícil de prendre; serà una opció molt difícil de prendre perquè quan s'ha endegat una empresa com aquesta, amb la il·lusió que tots avui encara tenim per aquesta empresa, per tot el que és televisió i ràdio, serà difícil que avui nosaltres i demà passat en un altre moment, que sigui, que pugui ser d'un altre grup polític la responsabilitat de gestionar aquests ens, serà molt difícil que baixin el llistó.

I per tant, aquesta preocupació i aquesta reflexió que ens demanava el Grup d'Iniciativa aquest matí, jo la comparteixo; penso que és cert, que haurem d'anar amb compte, que ho hem de valorar i arribat el cas haurem de decidir què fem, si continuem tirant endavant o si el que fem és plantar-nos. Aquesta és una reflexió que no ens n'hem pas d'amagar; seria absurd que només cantéssim meravelles, sinó que, certament, aquesta preocupació la compartim, però pensem que aquest, encara avui, no és el moment. I encara que aquest argument que utilitzaré en aquest moment jo sé que no..., podria interpretar-se com un..., allò d'excuses de mal pagador, no és aquesta la meua voluntat, i a més serveix una mica de pauta per al que són les altres.

En aquest moment les altres televisions públiques de tot l'Estat, Televisió de Galícia, Euskal Telebista, Tele Madrid, doncs, li asseguro, li puc donar dades..., si el temps m'ho permet ho faré, si no les hi passaré després, però tinc dades suficients per demostrar-li, senyores i senyors diputats, que l'endeutament, que el cost que el ciutadà de Catalunya té, el cost que té el ciutadà de Catalunya per aquestes hores d'emissió està lluny, molt lluny encara, dels costos que avui estan generant Televisió de Galícia, Euskal Telebista i no diguem de Televisió de Madrid, que és un absolut desastre des del punt de vista econòmic. És una «quiebra» absoluta i té una..., perdó: una fallida absoluta i que, reconegut per tothom, doncs, tenen greus dificultats, moltes més que nosaltres.

Això no és cap solució; és a dir: «Com que aquell està malament, nosaltres encara no hi som i, per tant, estem bé», ja li ho dic, jo sé que vostè no m'entén en aquest sentit. Però sí que és bo, doncs, conèixer-ho, que altres administracions d'altres televisions públiques tenen unes dificultats superiors; però no tant perquè siguin més mals administradors encara que, tal com ens atorga el senyor Sobrequés, puguem ser la gent de Convergència i Unió com a responsables directes d'aquesta televisió; no és això. És que avui dia competir com s'està competint en un mercat en què, entre les televisions públiques, per una banda, les televisions privades, que en aquests moments, doncs, a vostès no se'ls escaparà que hi ha una competència molt i molt important, sobretot en algunes d'elles, en què un dels mitjans d'ingressos de les televisions, doncs, és la publicitat, que la publicitat és la que és, que aquest pastís de la publicitat s'ha hagut d'anar trossegant i anar fent a trossets i anar-ho repartint entre totes les televisions que hi han, fa que en uns moments de crisi, en què els anunciants són menys dels que eren i on es poden anunciar en més llocs dels que hi havien, és evident que aquesta possibilitat d'ingressos, doncs, baixi. I això fa que les televisions, en general, les públiques d'una forma especial, tinguin, diríem, aquesta mancança d'ingressos que els condueix a no altra solució que haver-se d'anar endeutant.

Si a més hi afegim que televisions com Euskal Telebista, poc, els gallecs també però no tant, però sobretot la nostra, el que suposa fer una televisió amb dos canals absolutament en català, per tot el que suposa de traduccions de tot el material que ve de l'exterior, és a dir, el complement de cost superior que té la nostra televisió, que això no els ho haig d'explicar perquè segur que vostès ho coneixen perfectament, és obvi que tot això afegit, doncs, dóna un resultat que no pot ser d'altre que, en uns moments de crisi, on els ingressos estan bastant per des-sota dels previstos, on hi ha més televisions, on la gent es vol anunciar i, per tant, doncs, s'ha de repartir, en aquesta situació és lògic que estiguem en moments difícils, que la televisió pública no tinguem altra sortida que recórrer a dues vies: o bé la de la subvenció de la Generalitat per la qüestió del funcionament, pel pressupost de funcionament d'explotació, o per la via de l'endeutament per qüestions de crèdit.

Com que aquest any no ens hem plantejat en cap moment, doncs, la discussió de la qualitat tant de televisió com de ràdio, jo tampoc hi entraré. Els agraeixo aquest reconeixement que en passiu ho ha fet tothom i d'una forma explícita el Grup Socialista. Amb aquestes dades que, hi insisteixo, senyor Sobrequés, ni el volen convèncer, però sí que volen situar el problema en el seu conjunt i tot el que representa, doncs, en comparació amb les altres televisions públiques, també, ens farà que d'una forma clara per part nostra avui rebutgem la seva proposta, les seves propostes, la d'Iniciativa per Catalunya, en aquest cas, i la del Grup Socialista pel que fa a la Corporació, i compartir —i dir-ho una vegada més— la seva preocupació per què és el que passarà el dia demà, i estem en aquesta línia i entre tots plegats haurem de reflexionar i veure què és el que fem, però no podem perdre de vista que el dilema només serà un: o tenir una televisió com la que tenim, amb la qualitat que tenim, amb els equipaments que tenim, o bé, a base de renunciar a això, possiblement fer un estalvi que en una primera instància, des del punt de vista econòmic, pot ser justificable, però des d'un punt de vista social, de normalització i de país, ens sembla que no seria justificat.

Per aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem en contra.

Gràcies, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem ara a la votació de les esmenes a la totalitat al Departament de Presidència. Es poden votar totes conjuntament? Totes són de devolució?

(El Sr. Pueyo demana per parlar.)

Sí, el senyor... Ja m'ho semblava... Sí? Senyor Pueyo...

El Sr. PUEYO: Senyor president, nosaltres...

El Sr. PRESIDENT: ...vol votació separada?

El Sr. PUEYO: ...desitjaríem votació separada per a...

El Sr. PRESIDENT: La Corporació Catalana...

El Sr. PUEYO: ...les esmenes de la Corporació Catalana.

El Sr. PRESIDENT: ...de Ràdio i Televisió. Molt bé. Doncs, en primer lloc votem, precisament, les esmenes a la totalitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes a la totalitat al Departament de Presidència.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta d'esmenes en el pressupost del Departament de Presidència han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament de Governació. Ja hi ha diverses esmenes defensades. La 391, del Grup d'Iniciativa: té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís defensaria l'esmena 391, de devolució, que correspon al pressupost del Departament de Governació; la 397, de l'Escola de Policia de Catalunya; la 400, de l'Institut Català de Seguretat Viària, i quedaria pendent, dintre d'aquest bloc de Governació...

El Sr. PRESIDENT: La 394.

El Sr. FARRÉS: ...la 394, de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Molt bé. Senyores i senyors diputats, permetin, com diria el nostre clàssic, que un escèptic en matèria de religió els comenci tal com va acabar l'altre dia amb una cita paulina. Els deia, els parlava d'insistir oportunament i inoportunament —no pateixin, que ho faré, i a continuació en veuran una mostra— i també els deia que l'epístola seguia amb allò del «repta, suplica, amenaça». El «repta» va ser l'altre dia, quan els vaig demanar que votessin a consciència; avui, toca el «suplica», i els vinc a demanar, en nom del Grup d'Iniciativa, que tornin a refer el pressupost del Departament de Governació, que tornin a refer el pressupost dels organismes autònoms; demà tocarà..., Déu ho sap.

Molt bé; nosaltres demanem la devolució d'aquests pressupostos jo diria perquè objectivament són dolents; perquè són uns pressupostos, entre altres coses, avorrits; són uns pressupostos sense imaginació; són uns pressupostos que, fins i tot, entren en contradicció amb allò que ha estat defensant el partit, la coalició que dóna suport al Govern de Catalunya; són uns pressupostos que nosaltres analitzem no tant des dels nostres paràmetres, sinó fent un esforç, fins i tot des dels paràmetres de la mateixa coalició —evidentment, segur que ens deurem equivocar. I per què dic això? Perquè nosaltres entenem que el Departament de Governació té un paper cabdal en un tema també cabdal per a Catalunya, que és el disseny del model polític-administratiu que volem per al nostre país. I, senyors membres del Govern i senyores diputades i diputats, en aquests moments, en temes de model, de disseny polític-administratiu, jo no ho sé, però nosaltres som incapaços de seguir-los; no sabem on som i em temo molt que vostès tampoc saben on són.

Com està l'acord d'aquest Parlament amb uns terminis peremptoris i quina traducció pressupostària té en la qüestió de la província única? Quant temps fa que es tenia de presentar una proposta concreta per a intentar encarrilar aquesta qüestió? Com està l'incompliment de la proposta per dividir Catalunya en regions? I quan l'altre dia, de cop i volta, ens trobem que presenten el Pla d'ordenació territorial de Catalunya i diem: «Calla, ara va de debò», i després, fins i tot, d'algunes reaccions d'alguns de nosaltres dient: «Home, hi estarem o no

d'acord, però això obre un camí», ens diuen: «No, atenció, aquesta proposta de divisió funcional no implica necessàriament la futura divisió en regions.» És a dir, que allò que ja ens començàvem a animar per veure fins a quin punt tenia consistència, ens diu: «No us embaleu, no, no, encara no, no fos cas que prenguessim mal.»

Bé, aquesta és la situació; hi ha un incompliment legal, hi ha una proposta d'ordenació territorial que no necessàriament ha de correspondre a una proposta d'ordenació política i mentrestant mantenim els neo-governos civils, que se'n diuen les delegacions territorials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, amb un exercici curiós que és haver aconseguit una estranya llei física que diu que l'import és el mateix i que a més despeses de personal, menys d'infraestructura i de locals, però si en algun cas hem de comprar un local, llavors gastem menys en personal. El resultat sempre són 31 o 32 milions amb un estrany equilibri.

Seguim baixant: diputacions; on som en aquests moments? Sincerament, nosaltres no ho sabem. I ho diem, fins i tot, des de la corresponsabilitat que tenim en una d'elles i ho diem amb tota la franquesa, però el tema i el procés de les diputacions *versus* consells comarcals, en aquests moments —i perdonin-me i permetin-me l'expressió—, per a nosaltres és un veritable *coitus interruptus* en el sentit que es va començar un procés que de cop i volta es para.

Quin ha estat el desenvolupament reglamentari dels consells comarcals? Els consells comarcals, no és més cert que els podríem definir com els nous ovis de l'Administració pública catalana? Com organismes administratius jo penso que voladors no identificats? Quines són les competències concretes? Fins a quin punt, a través del desenvolupament de les lleis sectorials, s'ha anat complint el mandat d'aquest Parlament de fixar competències? Quines són les competències, per exemple, en matèria de sanitat? Donar competències a un consell comarcal és que aquest pugui donar un o dos representants, a través dels diferents consells comarcals, en els organismes territorials de sanitat? Això, en tot cas, vol dir que hi hagi una presència administrativa dintre d'un organisme, això no vol dir donar competències en matèria de sanitat.

I així podríem seguir amb les altres lleis que s'han desenvolupat i, tenint present que la majoria de consells comarcals estan presidits per membres de l'equip dels partits que donen suport al Govern, millor vostès que no pas nosaltres podrien explicar-nos la contradicció i els interrogants que en aquests moments hi ha al voltant d'aquests organismes, coexistint —coexistint— amb les diputacions davant de la incapacitat política d'intentar trobar una solució a aquesta contradicció, perquè és evident que Catalunya o s'organitza en comarques o s'organitza en províncies; les dues coses a la vegada no pot ser; o diputacions o consells comarcals. I avui a Catalunya tenim l'estrany privilegi de ser el país que tenim una administració més enrevessada, que tenim la renda per càpita més alta d'organismes administratius per habitant, sense que aquests pressupostos ens indiquin un camí de clarificació, simplificació i racionalització administrativa.

I arribem als ajuntaments, en aquest repàs. I, efectivament, jo tornaré a parlar del fons de cooperació municipal de Catalunya però no en els termes que en vaig parlar l'altre dia. Permetin-me, i estic segur que nosaltres ens estem equivocant, però

permetin-me dir-los, s'ho creguin o no, lleialment la nostra opinió. Vostès s'estan equivocant, s'han equivocat aquest matí votant en contra de les propostes d'esmena que va presentar Iniciativa per Catalunya. I els ho dic des d'una franquesa total i absoluta; he tingut ocasió de parlar amb bastants de vostès.

Mirin, i parlant amb tota la cordialitat del món, vostès tenien una ocasió històrica en un moment d'especial dificultat dels ajuntaments, que el mateix honorable conseller va qualificar de dramàtica, de tenir cintura política i col·locar-se no enfront dels ajuntaments, sinó al front dels ajuntaments davant d'aquesta situació de reivindicació. Què és el que plantejava la bateria de tres propostes d'Iniciativa per Catalunya? No 16.000 milions, que jo compateixo i que hem recolzat aquest matí quan hem votat les esmenes dels companys i companyes socialistes; els proposàvem una cosa molt més simple: obrin partida, disposició addicional; diguin que és ampliable dintre de l'article sisè; integrin el concepte «Participació amb municipis» a l'article que definia què és el fons de cooperació municipal de Catalunya. I això els permetia a vostès pujar aquí i dir: «En un any de dificultats, perquè nosaltres participem que els ajuntaments també és Administració de Catalunya, a pesar d'això, pugem aquí, fem el gest, emplacem a negociar partits i organitzacions municipalistes i intentem clarificar la posició de Catalunya i anem a Madrid junts fent un front comú, únic, per demostrar davant de l'Administració central que estem d'acord en un pilot de coses i que, per tant, la lluita del 93, perquè hi haurà lluita, l'encapçala el Govern de Catalunya.»

Avui vostès han perdut aquesta oportunitat. Perquè, l'any 93, es negociarà a Madrid, i amb quina posició, el Govern de Catalunya? Representant els ajuntaments? Després de la votació d'aquest matí ho dubto perquè, d'acord amb la Llei de finançament de les hisendes locals, del 28 de desembre del 88, la *participación en los tributos del Estado* era per al quinquenni 88-93 i, per tant, vol dir que aquest any s'acaba i que aquest any 93 hi ha d'haver negociació per reformular la fórmula corresponent —i perdonin la redundància— de la *participación de los tributos del Estado*.

I vostès, amb la cosa o amb la reacció —permetin, i ho dic sense ganes d'ofendre—, una reacció primària de dir «no passaran», a vostès no els ha permès això, tenir la cintura política de col·locar-se en una posició de demostrar que vostès representen el conjunt de Catalunya, que vostès tenen una voluntat, més enllà de les discrepàncies ideològiques, programàtiques de tot tipus que hi ha avui a Catalunya, que són capaços de fer front i encapçalar el que també representa una aspiració important de molts ciutadans i moltes ciutadanes de Catalunya i de molts homes i dones que estan corresponsabilitzats a tirar endavant el benestar i la situació material dels nostres pobles i ciutats. I perdonin que els ho digui amb vehemència perquè penso, sincerament, que vostès han perdut una oportunitat. Una oportunitat, no sé si històrica, senyor Rigol, però com a mínim per a un quinquenni, com a mínim per a un quinquenni. I ara això ens obligarà que les organitzacions municipalistes ens ho tindrem de fer com sigui per intentar defensar, de veritat, el que nosaltres creiem que són legítims drets de les corporacions locals no a Catalunya, sinó de Catalunya.

I aquí nosaltres creiem que això és un error, que vostès, avui, al voltant de la broma de si eren secretes o no secretes, cosa que a nosaltres ens ha anat molt bé, perquè això ens ha permès defi-

nir-nos com a oposició claríssima, de definir el nostre perfil enfront..., encapçalant les reivindicacions municipalistes, no han vist la possibilitat política que els donaven les esmenes que nosaltres els havíem plantejant.

Però el problema no és solament això. I continuant parlant de municipis, els seus pressupostos són avorrits perquè els seus pressupostos no tenen la imaginació d'intentar traduir en acció legislativa, en acció reglamentària un mandat claríssim d'aquest Parlament a través de la Llei municipal de Catalunya, quan d'una manera claríssima propugna a través de la Llei municipal de Catalunya que s'ha de promoure l'agregació i la fusió de municipis, i avui objectivament, més enllà de les opinions polítiques estem en una dinàmica que és exactament la contrària de la llei que inspira o de l'esperit que inspira la Llei municipal de Catalunya. Els expedients de segregació estan proliferant, ho continuaran fent i els recursos que hi ha en aquests pressupostos de cap manera poden donar satisfacció o poden donar una resposta a allò que preveu la llei per intentar afavorir les agregacions i les fusions de municipis.

Vostès, a través d'aquest pressupost i de la nonada, realment, Direcció General d'Administració Local han deixat els ajuntaments que estem indefensos davant d'unes situacions que s'estan produint a nivell de l'Estat; no s'ha alçat des de la Generalitat i no hi ha possibilitat que s'alci, perquè no hi ha recursos en aquests pressupostos, una veritable defensa del municipalisme a Catalunya, i quan ens augmenten l'IVA dos punts, els ajuntaments ens ho hem de menjar nosaltres sols i quan ens posen l'ILT nosaltres ens ho hem de menjar sols altra vegada, però, a més a més, a més a més, hi ha altres ocasions en què nosaltres ens considerem orfes d'una veritable defensa del Departament o de la Direcció General d'Administració Local. Per què no s'ha produït un pronunciament i una reacció davant el que significa una greu irregularitat com és que una conselleria de la Generalitat es negui a pagar els impostos que legítimament els ajuntaments de Catalunya giren a una sèrie de béns patrimonials —i em refereixo al cas d'ADIGSA— i estem davant d'una veritable via de fets —i ho repeteixo—, i sóc conscient, fins i tot professionalment, del que significa. Estem davant d'una veritable via de fets, que, emparant-se en el caràcter inembargable, s'està negant de pagar el que és una situació d'igualtat davant de la llei, que amb independència de qui sigui el titular registral, persona física o jurídica, pública o privada, s'han de pagar uns determinats impostos. (*Remor de veus.*) I això és greu i des de la Conselleria i des de la Direcció General no s'aixequen veus per intentar regularitzar situacions com aquestes. I a sobre, com deia l'altre dia, se'ns refrega que no ens preocupem prou dels barris. Jo dic que és amb aquests diners que no se'ns paguen a nosaltres que llavors es fa la repartidora, i això és greu —i això és greu. Perquè del Govern de la Generalitat podem discrepar políticament, el que no podem estar és constatant aquí infraccions tributàries quan nosaltres estem exigint el compliment de les obligacions tributàries als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I això, més enllà de les quanties, és un problema d'exemplaritat, és un problema de criteris i és un problema de congruència i d'integritat política, i no val, no val la situació en què estem.

Mirin, continuant, i acabo amb els ajuntaments, hi ha una partida al programa 124.4, que diu «Suport administratiu dels ajuntaments»; dius: «Bé, fins ara anem malament, ara a través

d'aquest programa tindrem ajuda.» 942 municipis de Catalunya, partida de «Suport administratiu», 72 milions i mig. Els bombers, la possible contribució del 3% del pressupost; no s'aguanta, no pot ser; si això arriba o si la partida d'ingressos que figura en el pressupost d'ingressos respon a aquest criteri, no pot ser.

Deixin-me —veig que se m'encén el llum—, deixin-me acabar amb una veritable perla i, en tot cas, amb una nota d'humor. Vaig trobar al programa 124.1, que diu «Coordinació i relacions financeres amb corporacions locals»; vaig dir: «Ja està, ja el tenim solucionat, "Relacions financeres amb corporacions locals", aquí ens ve l'ajuda.» I llavors em miro els objectius i diu: «atendre les obligacions financeres contretes per finançar els danys catastròfics, riudes. 2. Atorgament d'ajuts als ajuntaments com a conseqüència dels aiguats de l'any 82, 83 i 88, total: 237 milions de pessetes». Senyors de la majoria, quan vaig dir que els ajuntaments de Catalunya estàvem amb l'aigua fins al coll, no em referia exactament a això (*rialles i remor de veus*), em referia a unes altres coses.

És per tot això que demanem la devolució dels pressupostos corresponents a aquest Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El Grup d'Iniciativa té una altra esmena a aquest Departament, que és la 394: per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. FARRÉS: Sí, molt breument. Escola d'Administració Pública, i ho he volgut singularitzar. Mirin, nosaltres entenem que hi ha persones molt capaces i ho hem volgut singularitzar perquè nosaltres entenem que aquest és un repte. En tenir, fa uns quants dies, l'honorable conseller senyor Subirà i al voltant del debat de política industrial donava unes xifres relacionades amb el ram tèxtil de la possible destrucció d'ocupació i no donava les de Catalunya, donava les de França. I va contestar, diu: «Oh, és que dels funcionaris francesos sí que me'n fio.» No va dir que dels d'aquí no se'n fiava, suposo que com a lògica conseqüència. A nosaltres ens agradaria que hi hagués una escola de formació de funcionaris que permetés als consellers pujar aquí i dir: «Jo dono aquesta xifra perquè me'n fio, dels estudis que s'han fet.»

Una altra qüestió. Mirin, no val, en temes de funcionaris, practicar el paternalisme. Que algú m'expliqui com es pot entendre, i si hi han estat d'acord les centrals sindicals, discrepo de les centrals sindicals, que avui hi hagi una partida que es digui «Acció social a favor dels funcionaris» que parli de pagar el dinar als cent cinquanta-cinc funcionaris. Jo penso que s'han de pagar sous justos i que cadascú vagi a dinar allà on vulgui. (*Veus de: «Molt bé».*)

Què creiem nosaltres de l'Escola d'Administració? Que s'ha de jugar fort, no s'ha de ser avorrit. Fem una escola amb categoria i amb caràcter universitari; anem a aconseguir que el conjunt dels funcionaris a Catalunya passin per l'escola corresponent; acabem amb l'espectacle denigrant de les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya redactades en castellà i tants exemples que nosaltres podríem dir. No n'hi ha prou de tenir una escola que organitzi magnífics i interessants seminaris, sinó que aquí el que cal és fer realment d'això una carrera, un instrument amb categoria universitària, que permeti elevar el nivell de l'Administració pública i convertir-la realment en un instrument eficaç, que ajudi a transformar la

nostra societat en aquells aspectes de servei i de prestacions de caràcter públic.

És per això que l'hem volgut singularitzar, perquè nosaltres entenem que s'ha de donar una empenta important i s'ha de donar la categoria i integrar dintre del nivell universitari perquè realment puguem confiar en els nostres funcionaris i funcionàries, que aquest és el camí, no el de pagar dinars, que és realment, jo penso, una concepció decimonònica, que jo sincerament pensava que feia molts anys, molt anys que ja havíem superat. Del neocapitalisme i del neopaternalisme, jo almenys ja ni me'n recordo, ni tan sols de les meves etapes de sindicalista, que malgrat que em pesi i a causa que un ja ha entrat a la digna categoria dels carrosses, ja constato que fa realment molts anys. De veritat que per a mi ha sigut un viatge en el túnel del temps.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Resta una sola esmena en aquest Departament, que és la socialista, la 399: senyora Rosa Martí. Parlarà de la seguretat viària, no?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena que presenta el Grup Socialista, com vostè ha dit, és la de retorn del pressupost de l'Institut Català de Seguretat Viària. Quan es va crear aquest Institut l'objectiu per al qual es va crear era el de reduir la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya i per a aquest any aquest Institut té un pressupost de 252 milions de pessetes, que es reparteixen en la següent proporció: 108 milions de pessetes, és a dir el 40%, és amb destí a costos de personal, un tant per cent bastant elevat; 74 milions, el 30%, a campanyes; 22 milions, per tant, només el 9%, a inversions, i 20 milions, és a dir el 8%, per a col·laboració i aportació als ajuntaments. De nou torna a sortir el tema dels ajuntaments, el tema municipal, també, per fer seguretat viària a Catalunya, 20 milions de pessetes per a tots els ajuntaments de Catalunya. Si són al voltant de mil els toca 20.000 pessetes a cada ajuntament, que, més o menys, podran posar un parell d'*stops* o un parell de *ceda el paso*, o alguna cosa així, perquè altra cosa amb 20.000 pessetes no es pot fer.

Fins ara ho ha sigut, i pensem, a la vista del pressupost, que aquest Institut és totalment improductiu, i només cal mirar aquesta dada que he dit abans dels ajuntaments, i també la dada d'inversions, que és 22 milions de pessetes sobre 252. Aquest Institut té, però, si han mirat vostès la seva composició, vuit subcomissions i onze grups d'experts, i hi ha, fins i tot, una d'aquestes subcomissions que es diu SISI, que és la Subcomissió d'Infraestructures i Seguretat Interurbana, i encara que pugui semblar una frase feta, haig de dir que no he vist mai que la SISI fes res: molta burocràcia, molt aparell i molt pocs resultats. (*Remor de veus.*)

Si és veritat, senyors de la majoria, que l'objectiu d'aquest Institut és evitar la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit, no veiem que es faci res concret en aquest Institut per tal d'evitar-ho. Concretament, l'any passat es va fer una campanya a l'entorn de la «Bandera blanca» de molt poca repercussió i una altra, «Respecti la seva velocitat», adreçada als avis. Mai, però, aquest Parlament ni cap comissió d'aquest Parlament ha vist cap balanç d'aquestes campanyes. Què se'n dedueix, per tant, del pressupost que ha presentat el Govern del que pensa fer l'any vinent amb aquest Institut? Ni més ni menys nosaltres

creiem, per les dades que s'aporten, que el que vol el Govern és constituir una oficina d'agitació, un punt més de la xarxa organitzada pel Govern, no per fer les feines que li han estat encomanades, sinó per, de tant en tant, fer i repetir el que ha vingut fent fins ara, que és una roda de premsa, més o menys cada tres setmanes, que —ho repeteixo— aquest Institut creiem que s'inclou dins de l'engranatge com un aparell més de premsa, publicitat, propaganda i burocràcia del Govern. La llàstima d'això és que ens costi a tots 252 milions de pessetes.

Aquestes rodes de premsa, que són les úniques o les poques manifestacions públiques de l'Institut, n'hem vist una darrera l'altra, però que no són pas en cap cas per presentar ni propostes, ni treballs, ni conclusions; moltes vegades només el que fan són pures previsions. Per exemple, una es va anunciar just abans dels Jocs, el gerent de l'Institut va dir: «Durant els Jocs hi haurà més accidents i més morts a Barcelona i a la seva rodalia.» No troben, senyors del Govern, que fins i tot és una imprudència fer aquest tipus d'afirmació o aquest tipus de previsió astrològica quan, com a govern, el que haurien de fer és adoptar, haver adoptat una postura de molta més responsabilitat. Això és un exemple d'una roda de premsa, però és que n'hi ha més. Mirin, se'n va produir una altra dient: «senyalitzarem els 500 punts negres de la xarxa viària.» Al cap de pocs dies va sortir el conseller i va dir: «No, no, això no ho farem; no els senyalitzarem», amb bon seny, evidentment, perquè els trams negres o els punts negres no s'han de senyalitzar, el que s'ha de fer és arranjar-los, s'han d'arranjar; de la mateixa manera que es va produir una correcció per part del conseller, de la mateixa manera que ahir es va produir una correcció per part d'un conseller, també, respecte a unes declaracions del president de la Generalitat. En una altra roda de premsa també es va manifestar: «farem oficines comarcals de seguretat viària.» No sé exactament què és el que han fet durant aquest any.

Què hauria de fer, al nostre entendre, i què no fa aquest Institut i què és el que s'hauria de pressupostar. Nosaltres els donarem algunes idees per ajudar-los, els donarem algunes propostes que ens agradaria veure incloses en el pressupost. Per exemple, ens haurien de dir —i en la memòria ho hem consultat i no ho hem vist— quines campanyes pensa fer, a qui s'adreçaran, quant valen, quins objectius persegueixen..., i després, quan farem d'això balanç, per exemple. Això seria una proposta que l'entendríem, dins de l'Institut ho entendríem, que això estigués escrit, ho veuríem clar.

Una segona proposta: per exemple, ens haurien de dir quins trams negres o punts —hi ha alguna discrepància— negres de la xarxa viària de Catalunya pensen arranjar durant l'any 93. Per exemple, podrien dir: «La nacional 152, a la Garriga, hi ha un punt negre...», que aquest any, senyors de la majoria, han mort nou persones; valdria la pena que a aquest punt potser s'hi destinessin uns diners, si no directament de l'Institut, sí de les facultats que té de coordinació d'algunes conselleries a arranjar aquest problema.

O per exemple, per què no hi ha una proposta concreta per senyalitzar i arranjar la carretera de Castelldefels, que té la llàstima mitjana d'un mort/quilòmetre i any? Això serien propostes concretes que entendríem incloses en l'Institut o proposades a alguna conselleria a qui correspongués que les arrangés. O per exemple, quins trams de carretera pensa senyalitzar? Això també estaria bé, perquè hi ha una manca al país de senyalització

important. Per tant, això seria una proposta concreta i no divagacions com les que hem llegit o que veiem a la Memòria.

Escolti, hi ha un apartat que diu: «Objectius de l'Institut Català de Seguretat Viària per al 93». Els en llegiré un a veure si vostès l'entenen, diu: «Actuacions en diferents camps i en totes aquelles noves tasques que se li vagin encomanant». Escolti, això no és cap objectiu; això és no dir res, és la inconcreció total. Un altre punt diu: «Previsió...» —fixin-s'hi bé, perquè és que jo crec que lingüísticament, fins i tot, no lliga— «Previsió de la xarxa de trams perillosos de les carreteres catalanes». És a dir, vostès faran com feien les àvies: «Vigila nen, vigila que t'equivocaràs!» És a dir, deuen estar posats davant d'un tram d'una carretera i diuen: «Aquí, d'aquí un quant temps hi haurà un tram negre, o hi haurà un punt negre.» Perquè això és el que diu: «Previsió de la xarxa de trams negres». Però escolti!, si la xarxa de trams perillosos de les carreteres de Catalunya ja sap tothom quins són! I vostès encara pensen que aquest Institut ha de fer previsions! O bé un altre apartat que diu: «L'Institut farà cursos de postgrau i màsters en especialitat o especialistes de seguretat viària.» Bé, això encara podria ser recollible, però jo crec que no és la prioritat, en tot cas, de l'Institut.

Una altra proposta concreta també seria que per part del Govern se'ns digués i s'informés aquesta cambra o la comissió corresponent, per exemple, de quins costos tenen avui per al país els accidents de les carreteres, quins costos sanitaris per als accidentats, perquè són molt quantiosos; perquè quan veiem cada cap de setmana o tot sovint que s'anuncia: «Aquest cap de setmana han mort a les carreteres de Catalunya» —o a les carreteres d'un altre indret— «25 persones.» Hi han guerres, hi han guerres que no donen lloc a tants morts, per una part, i no hi han guerres que no donin lloc a tants accidentats com donen avui les carreteres de Catalunya i d'Espanya i de tot Europa, perquè aquesta és una problemàtica general. Per tant, creiem que fóra bo d'estudiar i veure quant això costa al país i com s'hi poden posar solucions per tal de disminuir-los, com es poden complir els objectius que preveia l'Institut.

Cada una d'aquestes propostes que nosaltres els acabem d'apuntar jo penso que són ben concretes i aquestes o d'altres creiem que haurien d'estar recollides, explícitament, en el pressupost. Si qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya avui ens preguntés: «Per a què serveix l'Institut Català de Seguretat Viària i quan ens costa?», des del Grup Socialista els respondríem molt curt: «Ens costarà l'any que ve 265 milions de pessetes.» —«I per a què serveix?» —«Si continua fent el que va fer el 92, només per a dues coses: per fer una roda de premsa cada tres setmanes i per fer alguna campanya sense continuïtat.»

Vostès, senyors del Govern, no sé què és el que contestarien a aquesta pregunta, però permetin-me que els digui que el Grup Socialista, atesa la importància que nosaltres creiem que té el problema de la seguretat viària en el nostre país..., jo crec que, a més, aquest és un tema que en el futur n'haurem de parlar molt més del que n'estem parlant, perquè, junt amb altres, es constitueixen i es constituïran en un dels problemes més grossos que el país té i anirà tenint. Per tant, jo crec que hi hauríem d'abocar esforços tots els grups polítics i el Govern també, perquè això serà una problemàtica que anirà cada dia creixent.

Nosaltres estaríem disposats —ho repeteixo—, des del Grup Socialista, a retirar l'esmena a la totalitat que hem presentat, si en la resposta per part del Grup de la majoria se'ns expliqués i

se'ns concretés el que pensa fer durant l'any vinent aquest Institut, perquè nosaltres volem veure recollits en el pressupost més concreció, menys burocràcia, més productivitat, més educació viària per aconseguir menys morts a les carreteres catalanes. Crec..., no som gaire optimistes pel que hem vist fins ara, perquè nosaltres pensem que per governar ens hem d'escoltar —això ja ho va dir Plató—, però vostès en aquests moments crec que no governen ni escolten. En tot cas, repeteixo la proposta que he presentat abans que, si les seves explicacions, les explicacions del Grup de la majoria a la resposta d'aquesta esmena ens colpeixen, retirarem l'esmena de retorn tot seguit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra; té la paraula l'illustre diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. La meua situació davant d'aquest torn en contra és un pèl incòmoda, perquè alguns dels portaveus d'algunes esmenes a la totalitat no estan a la sala i, de fet, de molts d'aquests temes, sobretot els més importants, el tema del finançament local i algun altre tema que ha sortit de la funció pública, són temes que s'han anat parlant molt aquests dies. El tema del finançament local es va parlar en una interpellació i una moció que es va fer al conseller no fa massa; se'n va parlar a les esmenes a la totalitat; se'n va parlar en comissió i, a més a més, en un debat que sortia de la mecànica normal, en les esmenes a l'articulat es van fer debats gairebé monogràfics sobre aquest punt. A pesar de tot, i encara i tenint la temptació de, per tots aquests motius, voler fer una explicació molt breu, una defensa molt breu del Departament, sí que intentaré entrar, sobretot per deferència al senyor Farrés que és aquí present, en algun dels punts. Breument ho faré de totes formes, eh?

Abans de tot dir-li, senyor Farrés: senyor Farrés jo tots els pressupostos els trobo molt avorrits, tots, tant si pugen com si baixen, com si els trobo insuficients o no; el que sí que li puc dir és que vostè ha fet aquest debat molt més amè, la qual cosa ja és important i li ho dic amb tota la simpatia del món.

Jo voldria tocar dos o tres punts principals dels pressupostos. Si convé, al final donaré algunes xifres per justificar la nostra defensa, xifres que ja vaig donar en comissió o que el conseller Macià, fins i tot, va donar aquí al Ple. Però sobretot voldria tocar tres punts principals: un, el tema del finançament municipal; l'altre, el tema de la institucionalització del territori —n'ha parlat el senyor Carod aquest matí, el senyor Farrés també n'ha parlat—, i també una mica el tema de la policia.

Sobre el tema del finançament municipal, voldria sentar una primera qüestió: el portaveu del Grup Socialista aquest matí ha manifestat, diu: «Aquests pressupostos» —pel que feia a aquest tema— «el que denoten és la dificultat de relació entre la Generalitat i els municipis.» I després ha parlat d'una sèrie d'expressions molt dures, m'han semblat a mi: «el segrestament de la cambra»; eludir el debat polític de fons, quan entenc que aquest tema l'únic que hem fet tots aquests dies és estar debatent-lo a fons... Jo voldria assentar molt clarament que una cosa són les legítimes reivindicacions dels diputats i dels municipis, pel que fa a les xifres del pressupost, i l'altra cosa és molt diferent, perquè a veure... I la resposta que el pressupost de la Generalitat pot donar a aquestes legítimes reivindicacions, i l'altra cosa és la relació entre els municipis i la Generalitat. La relació entre els municipis i la Generalitat en general és bona; és bona per-

què l'obligació de la Generalitat és que sigui així; el conseller fa els impossibles perquè sigui així i em sembla que la seva tasca la fa amb molt d'èxit, i una altra cosa és —hi insisteixo— que es pugui donar resposta, o no, a determinades reivindicacions.

Per tant, ara sí que entraré en el tema concret. Ja ho vaig dir en comissió i avui hi tornaré a insistir. La impressió en nom del Grup Parlamentari que tinc tots aquests dies que hem estat parlant d'aquest tema és la següent —ho vaig dir en comissió—: el problema del finançament dels municipis no té el seu origen en els pressupostos de la Generalitat. Es pretén traslladar la responsabilitat política d'aquest dolent finançament —i ho afirmo: dolent—, una mala situació econòmica dels ajuntaments, es pretén traslladar aquesta responsabilitat d'alguna manera, en tot aquest debat, a la Generalitat i als seus pressupostos. I aquesta mancança de finançament, suposant que tingués aquesta responsabilitat, li asseguro que difícilment es podria pal·liar amb els pressupostos de la Generalitat. I li donaré unes xifres: quin és el pressupost del seu ajuntament per habitant, senyor Farrés? —em dirigeixo a vostè perquè, dels ponents, és l'únic que hi ha—; 80.000 pessetes per habitant?, 100.000 pessetes per habitant? 110.000? Pot anar per aquest ordre; no ens equivocaríem massa. Vostè no ha donat xifres del fons de cooperació, vostè no les ha donat; el seu Grup tampoc: n'ha volgut defugir, del debat de les xifres; però aquí s'ha parlat d'un fons de 10.000 o de 12.000 milions de pessetes. Sap què representa això? 2.000 pessetes per habitant. 2.000 pessetes per habitant no és la solució del finançament dels ajuntaments. El seu origen, i tots ho sabem, és un mal finançament amb uns endarreriments i amb uns incompliments per part del Govern central; i no és un recurs retòric. I quan jo vaig dir que no podíem assumir la responsabilitat política d'aquest problema i que no podíem tampoc desgraciadament assumir la seva solució, és perquè —i ja ho vaig dir en comissió— també la Generalitat no té el seu finançament ben solucionat; i, per tant, sentar aquests principis polítics.

Principis polítics que a la vegada per mi tenen una altra rèplica, que pot ser no satisfactòria pels seus plantejaments, jo ho admeto, però és una rèplica —hi insisteixo— amb unes xifres que ja es van donar i unes xifres que demostren que l'esforç de la Generalitat, també econòmic, sí que és important. En el Pla d'obres i serveis de Catalunya, i això s'ha dit altres vegades, en principi la proporció que li pertocava a l'Estat en aquells moments era, aproximadament, del 22,36%; ara, després que el PUOS s'hagi multiplicat més del 500%, està situada a l'11 i escaig per cent. La Generalitat ha fet un esforç econòmic suplint tot aquest buit de finançament de l'Estat. I encara n'hi ha un altre, d'esforç, que s'ha fet i que jo el vull esmentar, que el va esmentar el senyor Macià i que representa que les transferències de capital, les inversions, no només les del Departament de Governació, sinó les de tots els departaments de la Generalitat dirigides als ajuntaments, suposen 51.358 milions de pessetes, que és aproximadament el 15% de la inversió, de la transferència de capital per inversió, de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, sobre aquest tema, primera, per tots aquests motius; segona, perquè s'ha debatut moltíssim, i tercera, perquè segur que no ho faria tan bé ni com el mateix conseller, ni com el mateix conseller Macià, ni segurament com els ponents de l'oposició, nosaltres donem per bo aquest pressupost pel que fa a aquest tema, conscients que en aquest cas el problema el voldríem solucionar —tant de bo!—, però ni està a les nostres mans,

ni és un problema que el puguem solucionar, ni que l'hagi originat la mateixa Generalitat.

Després —ja ho he dit abans— jo crec que cal fer esment a un tema que se n'ha parlat: la institucionalització del territori, el desplegament de les lleis territorials. Jo tinc la satisfacció que en aquest cas el ponent d'Esquerra aquest matí ha variat bastant el discurs en relació amb els pressupostos anteriors. Jo el que podria dir en aquest sentit és que el desplegament de les lleis territorials —que no s'enganyi ningú, penso que en som coneixedors— no es fa ni amb un any, ni amb dos, ni amb tres, ni amb quatre, ni es fa segurament ni amb una legislatura ni amb dues: és un procés lent, és un procés gradual. Els consells comarcals gradualment es van constituint, es van assentant, es van organitzant, van, cada vegada més, actuant. El ponent del Grup Socialista aquest matí deia: «I què són els consells comarcals, què són els consells comarcals?» Ell fa poc es va reunir amb el president del seu consell comarcal i van acordar l'abocador municipal conjuntament, precisament al terme municipal de la ciutat de què ell és alcalde; alguna cosa deu ser, doncs, el consell comarcal que es fan aquestes coses i que ell hi participa.

El que també vull deixar clar és un aspecte que aquesta vegada no ha sortit i que jo penso que és bo que no hagi sortit ja, no? Diu: «Oh, és el que el desplegament de les lleis territorials...» Jo recordo que l'any passat, sobretot els representants d'Esquerra i també d'Iniciativa, i avui n'ha fet esment..., les diputacions. Bé, el tema de les diputacions vostès saben que no és una decisió només d'aquest Parlament; estem condicionats. Però tinc la satisfacció de dir que el panorama que tenim a hores d'ara amb aquest pressupost del 93, i per això crec que ha canviat una mica el plantejament, és diferent al de l'altre any, al de l'any passat. En aquests moments ja podem fer un balanç d'unes primeres transferències de serveis i, si bé és un procés lent, és un procés feixuc que requereix molta negociació, i si bé també és cert que per part de la Diputació de Barcelona, doncs, en molts aspectes no hi ha excessiva sintonia, jo diria massa facilitats, sí que podríem fer ja un balanç de traspassos de serveis, tant en esports com en sanitat, com en museus de la immensa majoria de diputacions, per no dir totes, en alguns casos, excepte la de Barcelona. És un procés molt lent, és un procés gradual i és un procés en què tots hem de ficar una mica les expectatives de futur polítiques que hi desitgem. Vostè diu: «Escolti'm, diputacions o consells.» Home, és evident que estem apostant pels consells, més a poc a poc. També ens agradaria a nosaltres anar més ràpid, que la cosa anés millor, però, amb el ritme que ens imposen els pressupostos i les circumstàncies, l'aposta és decidida, però tot aquest procés reportarà això: un procés gradual i lent, i que segurament políticament és bo que sigui així, que sigui gradual i que sigui lent.

No m'hi estendré perquè m'havia proposat intentar ser breu. Sí que faré esment a una altra qüestió, el tema de la policia. També se n'ha parlat; és un punt important d'aquest Departament. Vull dir, d'entrada, que la contesta de les esmenes a l'Escola d'Administració Pública, a l'Escola de Policia, etcètera, la farà el meu company Campuzano i, per tant, jo només em centraré en aquests temes generals.

La policia —el senyor Carod-Rovira també n'ha fet molt èmfasi aquest matí— és un tema molt important. De fet el creixement del Departament —això ja ho vàrem explicar també a les esmenes a la totalitat i a la Comissió—, fonamentalment, ve pro-

vocat en bona part, el capítol 1, per aquesta qüestió. Tenim 1.447 mossos, de l'escola n'hi ha 341 que, si tots aproven, s'incorporaran ja el juliol de l'any 93, més, si es dóna l'autorització per part de la Junta de Seguretat, una altra nova lleva, que s'incorporaria l'any 93. Això provoca un increment del 20%, que nosaltres creiem totalment justificat.

Però ja que parlem de la Junta de Seguretat, sí que voldria parlar d'un altre tema que ha sortit diverses vegades: el tema del desplegament. El tema del desplegament és un tema que està al damunt de la taula, i dic que en parlo en referir-me a la Junta de Seguretat perquè en aquest sentit a nosaltres també ens agradaria, seria molt positiu que la Junta de Seguretat fos un element molt més àgil, molt més positiu i que jugués més a favor del desplegament dels mossos. Jo vull dir que en aquest sentit a la Junta de Seguretat tot sovint es troben massa inconvenients i massa pegues i que, per exemple, el conseller té entregat al damunt de la taula del Ministeri de l'Interior des de fa un mes i mig una proposta de desplegament a què en principi no hi ha, tampoc, resposta. El desplegament és una aposta decidida del Departament, que evidentment es farà gradualment en funció del nombre d'efectius que es tinguin i que, per tant, també serà un procés lent i gradual, és una aposta decidida, en què tampoc podem anar al ritme que nosaltres desitjaríem, entre altres coses per això, perquè trobem, o bé en la Junta de Seguretat o bé en el mateix Ministeri —encara que poder és aviat, un mes i mig—, doncs, també, algunes dificultats o alguns retards.

Jo voldria dir, només per acabar, que aquests són els temes de política general més importants que s'han tocat en aquest Departament. Jo he donat algunes xifres pel que fa al tema municipal, les xifres genèriques, vostès les coneixen, unes xifres de contenció, unes xifres on les partides menys importants, «Publicitat i propaganda», «Estudis i dictàmens», etcètera, que precisament el ponent socialista n'ha fet esment aquest matí com l'alternativa que ells proposaven, són partides que baixen uns percentatges molt elevats i que, per tant, per a nosaltres, per totes aquestes qüestions, perquè entenem que les circumstàncies en què estem donen solució a aquests problemes plantejats i en el context en què estem, doncs, creiem que són uns bons pressupostos, votarem en contra de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Procedirem ara a la votació... (*Remor de veus.*) Ah, el senyor Campuzano ha de fer torn en contra...

El Sr. CAMPUZANO: Sí, senyor president, molt breument...

El Sr. PRESIDENT: A què fa...?

El Sr. CAMPUZANO: Faríem el torn en contra de totes les esmenes a la totalitat dels diversos organismes autònoms del Departament de Governació, no?, des de la 393 a la 400.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. CAMPUZANO: A veure, pel que fa referència a l'Escola d'Administració Pública, assenyalar-li al senyor Farrés que des del Grup de la majoria estem absolutament convençuts que el conseller Subirà té plena confiança en els funcionaris del nostre Govern, com també estem convençuts que vostè la té, no? Creiem que els funcionaris, fins i tot al marge de l'existència o no d'aquesta escola, realitzen al màxim de bé el que són les seves funcions. I, precisament, en la negociació que no només els funcionaris del Departament de Governació, si no

m'erro, o el conjunt de funcionaris de la Generalitat tenen en l'Administració, s'ha avançat en la solució de la qüestió aquesta dels dinars, que creiem nosaltres que és un avanç social important. I assenyalar-li, també, a més a més, que en l'Escola d'Administració hi ha, precisament, destinats 85 milions de pessetes als que són els cursos per a català. I això s'ha produït perquè després de la recent sentència del Tribunal Constitucional hi ha hagut un increment de la demanda de cursos B i C. Creiem que això d'aquí és positiu i que demostra aquesta voluntat d'enfortir l'Escola d'Administració, no?

I assenyalar també, i amb referència a unes afirmacions que aquest matí ha fet el senyor Siurana, que tant a l'Escola d'Administració Pública com a l'Escola de Policia en el seu consell rector participen, entre d'altres, les dues associacions municipalistes i que, per tant, els programes d'actuacions es realitzen amb el suport explícit d'aquestes dues entitats. Assenyalar que s'ha multiplicat per cinc els cursos que es realitzen i assenyalar que no existeix cap ajuntament que s'hagi adreçat a alguna d'aquestes escoles demanant la realització d'algun curs i que no s'hagi fet, i que no hi ha cap funcionari que s'hi hagi adreçat i no se li hagi pogut fer el curs. Per tant, les escoles, amb totes les seves limitacions que vostès vulguin, doncs, van en la línia de treballar per l'Administració pública de Catalunya, per tota l'Administració pública de Catalunya.

Dir també que el senyor Carod-Rovira en la intervenció que ha fet aquest matí —lamentem que no hi sigui— respecte a l'Escola de Policia assenyala una sèrie de mancances. Valdria la pena recordar-li, doncs, que són 350 mossos d'esquadra que estan a l'Escola de Policia i 300 policies locals, que el programa és el mateix i que, per tant, també es fa un esforç de treballar en la línia de ser l'Escola de Policia, no de la Generalitat, no dels Mossos d'Esquadra, sinó la veritable Escola de Policia de Catalunya, no? Per tant, creiem que si en aquest terreny no avancem més també, segurament, doncs, perquè en el desplegament del nostre model policíac depenem també d'allò que la Junta de Seguretat ens pugui permetre anar avançant. I, com vostès saben, això d'aquí no és almenys tan fàcil.

Segurament, senyor Farrés, no seré tan divertit, i segurament seré més avorrit del que som la gent de la majoria, però nosaltres creiem que l'esforç que fem en els pressupostos d'enguany és un esforç de contenció i si vostè observa, precisament, l'esforç que s'ha fet en aquelles partides que vostès critiquen tan sovint, en el Departament de Governació això d'aquí és més que evident.

I, finalment, contestant a la senyora Rosa Martí: jo li diria que considerem que són, algunes de les seves aportacions, doncs, són positives i les agraïm. Intentarem convèncer-la de la possibilitat que retiri la seva esmena i ho farem només en raó de dos arguments: un, que aquest Institut s'ha creat amb l'objectiu de sensibilitzar la societat catalana per tal de prevenir els accidents —aquest és l'objectiu de creació de l'Institut—, i que existeix un pla de seguretat viària en què hi han participat més de dues-centes persones, el coneixement del qual vostè segur que el té i que, en tot cas, són altres departaments de la Generalitat els encarregats de resoldre les qüestions que vostè ens ha plantejat. Però, evidentment, hi ha una administració, una administració central, a través de la Direcció General del Trànsit, que és molt responsable d'aquestes qüestions i que, precisament, la iniciativa de creació d'aquest Institut ve molt determi-

nada per tal de suplir les insuficiències de l'Administració central en aquest àmbit.

I dir-li, en tot cas, una cosa: vostè sap per què..., vostè feia aquesta reflexió teòrica dels ciutadans de Catalunya preguntant-se per a què serveixen aquests 200 i escaig milions, no? Jo li diria que vostè pensi que si aquests 200 i escaig milions han servit per salvar una vida o per evitar deu ferits, potser han valgut la pena. Nosaltres creiem que sí, esperem que la retiri. Les altres, les votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Passem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes al pressupost del Departament d'Economia i Finances. La primera esmena és la 401, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

(Remor de veus.)

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Acumularé en aquest torn l'esmena 401, que és la de retorn del Departament, la...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. La 407, que és la del retorn de l'Institut Català de Finances; la 404, que és la del retorn de l'Institut Català de Crèdit Agrari, i la 565, que és la de retorn de la secció del deute.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Senyores i senyors diputats, senyor president, l'esmena a la totalitat del Departament d'Economia i Finances té sempre unes característiques especials en el debat pressupostari. D'una banda, ens trobem, i cal assenyalar-ho així, que el Departament d'Economia i Finances és el que presenta un nivell de despeses més baix de tots els departaments que conformen l'actual Consell Executiu. Exactament amb 5.900 milions de pessetes, és el Departament que està a la cua del conjunt de departaments que conformen tot el pressupost de la Generalitat.

És per això que d'alguna manera algú podria considerar que es tracta d'un departament sense importància i que podríem configurar una esmena i, fins i tot, un discurs relativament ràpid i relativament senzill. Però és obvi per a totes les senyores i senyors diputats que el Departament d'Economia i Finances és quelcom més important que el que representa la seva xifra de despeses, és a la vegada el responsable no solament d'aquests pressupostos concrets, sinó també de l'evolució de totes les xifres, de totes les grans xifres dels pressupostos generals. I no solament de les xifres dels pressupostos, sinó també de la política econòmica, específica i concreta, que aquests pressupostos i la seva execució generen.

Des d'aquest punt de vista, també hi hauria un altre perill, el perill de convertir aquesta esmena en una nova esmena a la totalitat; aquest és un perill latent de sempre. Ja els avanço des d'ara que aquesta no és la nostra intenció, no és la meua intenció en aquesta intervenció. Aquesta tasca va ser escomesa amb

total satisfacció pel senyor Antoni Castells, per part del nostre Grup i la resta de diputats que amb ell van defensar les diferents esmenes de retorn dels grups parlamentaris. Ells van expressar quins eren els motius generals de rebuig del pressupost per part dels diferents grups i també en concret del nostre, així com també quins eren els principis bàsics que des del nostre punt de vista havien d'inspirar l'alternativa pressupostària per a l'any 1993.

Jo voldria ara i aquí centrar-me més en conceptes més concrets, lligats a la mateixa estructura del pressupost, que són els que haurien d'haver estat vetllats, revisats i rectificats, si així hagués correspost, pel Departament d'Economia i Finances. Per tal de centrar millor el meu discurs, els resumiria d'entradaquina és la tesi global o central d'aquest per després poder-la anar desgranant. Primera conclusió: els pressupostos de la Generalitat per a l'any 93 representen un increment molt important, més del 10%, donades les característiques de l'any 1993, que és un any en què l'austeritat s'està plantejant com a eix clau de totes les administracions públiques. Segona tesi, aquest increment no es trasllada de forma igual a tots els conceptes de la despesa. Tercera tesi, hi ha uns conceptes que són els grans beneficiaris d'aquest increment, despeses de funcionament, transferències al subsector públic de la mateixa Generalitat i despeses financeres; i quarta tesi, hi ha uns grans perjudicats: les despeses de capital, les despeses d'inversió i les transferències a les corporacions locals com a bastament s'ha vingut dient en aquest debat pressupostari.

Si intentéssim veure tot això d'una forma simplificada, podríem intentar plantejar-nos com es distribueix l'increment pressupostari de 1992 a 1993. Jo he fet aquests càlculs i els posaria en coneixement dels senyors diputats: de cada 100 pessetes que s'ha incrementat el pressupost del 92 al 93, 90 van a parar a «Despeses de funcionament» i a «Despeses financeres», 10 van a parar a «Despeses de capital», i cap, ni cinc, va a parar a les «Transferències a les corporacions locals».

Qualsevulla persona que se li vulgui fer entendre que aquest és l'esquema d'un pressupost amb voluntat d'austeritat, segurament es faria un fart de riure, sobretot si, a més a més, rasqués una mica i busqués què hi ha sota del maquillatge amb què el Govern ens ha presentat aquest pressupost. Tot això seria encara més difícil per a un observador extern si, a més a més, se li explica que enguany, perdó, l'any que ve, el 1993, serà un any en què l'estructura d'ingressos de la Generalitat es veurà ja beneficiada pel primer pas del que suposa el nou acord de finançament que, en el conjunt dels tres propers anys, suposarà més de 20.000 milions de pessetes addicionals al que en aquest moment és el finançament.

És per això que la meua intenció és aprofundir una mica aquests trets fonamentals que caracteritzen el conjunt del global del pressupost de la Generalitat, però que en qualsevol cas és la responsabilitat del Departament d'Economia i Finances fer que tinguessin un major nivell de racionalitat.

Les despeses de funcionament; capítols 1 i 2; 1992, pressupost de 1992, 664.000 milions de pessetes; pressupost de 1993, 719.000 milions de pessetes; creixement: 8,3%. Evidentment, es tracta d'un creixement totalment desorbitat; les administracions públiques s'estan movent a nivells del 2, 3, 4% pel que a despeses de funcionament es refereix. Si les despeses de funcionament s'haguessin incrementat en un 3%, que semblaria un

element lògic, això hauria permès un estalvi addicional de 35.000 milions de pessetes. Això voldria dir que les despeses de capital s'haurien pogut incrementar, només amb aquest estalvi, en un 25% en lloc del 6% amb què s'han vist incrementades, que és —recordem-ho de nou— per sota de l'increment mitjà del pressupost. Tot sovint, els diputats de la majoria, i el mateix conseller ens hi té també acostumats, fan una anàlisi de l'esquema del pressupost en funció dels marges de llibertat d'aquest pressupost o bé del que ells anomenen com a «ingressos» o com «pressupost captiu». Valdria la pena, segurament, que abans de fer algunes d'aquestes afirmacions s'analitzés quina és la pròpia responsabilitat de la gestió interna del Govern de Convergència i Unió amb l'evolució d'aquests marges de llibertat que any rere any vénen menystenint, que any rere any van disminuint, no en funció del que passa fora de casa, sinó en funció de la gestió interna que es té dintre de les diferents conselleries i, evidentment, de la supervisió que en fa el Departament d'Economia i Finances.

Vostès —ja els ho hem dit en altres ocasions— no han aprofitat l'ocasió per construir una administració eficaç. Any rere any veiem com les despeses burocràtiques van absorbint, la major part, el percentatge més elevat de les possibilitats de transformació que des del punt de vista econòmic genera la nostra societat i que reflecteixen en els pressupostos de la Generalitat. Podríem concretar això amb alguns exemples. Per exemple, coneixen vostès la nostra debilitat de parlar cada any de les despeses sumptuàries, del conjunt de capítols que entenem que formen aquells conceptes dels quals, en una molt bona part, se'n podrien prescindir. El senyor conseller, en la presentació del pressupost, i més d'algun diputat en algun moment n'ha parlat, intentant dir que dintre de l'any 1993 aquest conjunt de despeses ha disminuït. Suposo que no els estranyarà que digui que això no és així, que aquest conjunt de despeses no tan sols no ha disminuït, sinó que s'ha incrementat: ha passat de 15.700 milions de pessetes, l'any 92, a 16.100 milions de pessetes.

Fem-ne alguna comparació: 16.000 milions de pessetes en despeses sumptuàries representa que les despeses sumptuàries estan per damunt del pressupost total de Medi Ambient, del pressupost total de Comerç, Consum i Turisme, del pressupost total d'Economia i Finances, fins i tot —fins i tot— de la suma de Comerç, Consum i Turisme i Economia i Finances junts. El gran sumptuari, el Departament de Presidència, evidentment, el que té un percentatge més elevat d'aquestes despeses sumptuàries —quasi la quarta part es concentren en aquest Departament— es configura com la cinquena conselleria. Ja s'ha parlat, en les esmenes a la totalitat de Presidència, el que això suposa i el que això comporta en relació amb altres configuracions i altres departaments.

Vostès han intentat confondre l'opinió pública i aquest Parlament amb missatges parcials sobre aquests conceptes. Han dit i han repetit a bastament que la publicitat baixava un 22% —això és cert—, però no han dit al costat que el concepte d'exposicions pujava un 26% o que el de despeses diverses pujava un 60%; o que hi ha conselleries que, malgrat el pressupost d'austeritat, doblen el conjunt de partides destinades a despeses sumptuàries. Estem davant d'un exemple clar d'allò que ja se'ns deia en altres intervencions: al Govern de Convergència i Unió li importa més fer publicitat del que farà que no pas fer-ho

realment. És, sens dubte, una deformació total d'aquella dita sobre la dona del Cèsar.

Un altre exemple, aquest nou, perquè no diguin que sempre traiem els mateixos exemples. La despesa en lloguers, any 1992, 4.157 milions de pessetes; any 1993, 5.406 milions de pessetes; això vol dir que es gastaran 15 milions de pessetes diaris en lloguers; són bastants diners, són molts milions; són molts milions en termes absoluts i són molts milions en termes relatius; representa un increment del 30% sobre el que van preveure gastar l'any passat. Jo no sé si el senyor conseller d'Economia i Finances —absent en aquest moment— sap que gasten tant en lloguers com el pressupost global de la seva Conselleria. Es pot continuar parlant, de forma seriosa, d'austeritat a la vista d'aquestes xifres? Entenem que no, que, com els he dit abans, ens intenten vendre bou per bèstia grossa.

El segon concepte que he dit que els desenrotllaria és el de les despeses del sector públic de la Generalitat; és a dir, el conjunt de transferències que des del pressupost general es fan a les entitats autònomes administratives, comercials, industrials, financeres, a les empreses i a tot —diríem— el sector descentralitzat. Sense incloure les entitats de la Seguretat Social, que entenem que han de tindre un tractament separat, l'any 1990 el total de transferències va ser de 61.000 milions de pessetes per a despeses de funcionament, despeses d'inversió a part. L'any 1993 serà de 100.000 milions, un increment del 60% en tres anys...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martí Carnicer, la presidència està una mica desorientada. Em voldria situar una mica, pel que està vostè expressant, quina relació té amb el Departament d'Economia i Finances?

El Sr. CARNICER: Perquè el senyor president no tingués dubtes, en la meua intervenció inicial jo ja he expressat que el Departament d'Economia i Finances té, a més a més de la funció estricta de la despesa del Departament, unes funcions de supervisió de tota la despesa financera del pressupost que entenem que també mereixen la seva crítica, que és el que estic fent, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És una idea molt particular d'una esmena a la totalitat d'un departament. Això jo crec que entra en l'esmena a la totalitat als pressupostos.

Bé, vostè ha consumit ja dues terceres parts del seu temps, eh?

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi vostè, cenyint-se al pressupost del Departament.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Entenc que hagi de manifestar els aspectes que, des del meu punt de vista, en la gestió del Departament són incorrectes i que afecten —ho repeteixo— no solament al mateix Departament, sinó també els altres.

Els marges de llibertat amb què la Generalitat es pot moure són sens dubte efecte de la mateixa gestió del Departament i aquestes transferències a les entitats autònomes, de les quals evidentment n'hi ha unes quantes que correspon vetllar-les també directament al Departament, són elements claríssims del que això pot ser. Un exemple, i em referiré al tema dels ingressos, que també forma part de les responsabilitats del Departament d'Economia i Finances, forma..., el podem trobar en l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que al seu moment s'havia previst

que arribarien a ingressar 6.000 milions de pessetes —està en algun *Diari de Sessions* d'aquesta casa— l'any 1989, i l'any 1990 aquesta entitat va tancar amb pèrdues; l'any 1993 es preveuen 1.000 pessetes d'ingressos.

Vostès tenen un concepte de descentralització i desconcentració molt particular. No busquen més transparència, sinó que el que estan aconseguint i assolint és desplaçar el dèficit cap a les entitats autònomes administratives. Sens dubte, alguna cosa tindrà a veure amb els objectius que es plantegen des de la convergència econòmica de Maastricht. I no desplacen solament el dèficit, sinó també l'endeutament. L'any 1991, l'endeutament descentralitzat representava el 40% de la mateixa Generalitat; l'any 1993 representa el 90%; pràcticament el nivell d'endeutament que es fa des de l'Administració de la Generalitat és el mateix del que es fa des de fora de l'Administració de la Generalitat. Sens dubte, aquí hi ha un intent encobert i important que la capacitat de control d'aquesta cambra es vegi totalment minvada.

Tercer capítol: despeses financeres. I recordo al senyor president que també defenso el departament del deute. Interessos i amortitzacions de l'any 1992, 74.000 milions de pessetes; interessos i amortitzacions de l'any 93, 100.000 milions de pessetes; creixement, un 35%. Un increment exponencial que resta més de 25.000 milions de pessetes a la gestió del Govern de Convergència i Unió. Fa ja bastants anys que nosaltres els preguntem per la programació i la previsió de finançament del progressiu endeutament a què els ha portat la seva política. Això els portarà a un deute viu, a final de 1993, de 500.000 milions de pessetes, mig bilió, que representa ja el 33% del pressupost.

Vostès ens poden dir que estan lluny dels límits de la LOFCA, i això és cert, però és que aquest no és el problema. La qüestió és que l'endeutament viu de finals de 1993 creixerà, pràcticament, un 30% sobre el de finals de 1992 i, per tant, això implicarà una hipoteca molt important sobre el pressupost de 1994. Han previst vostès com finançaran l'any 1994 el que de nou serà un increment molt important de les despeses financeres? Han previst com finançaran els —segons ens va recordar el senyor conseller— gairebé 300.000 milions de pessetes de resultats negatius que tenen acumulats a finals de 1991? Espero que el ponent de la majoria, amb l'atenció que presta a les meves qüestions, pugui contestar aquests plantejaments.

Quins són els grans perjudicats d'aquesta qüestió? I ho he dit al començament: les despeses de capital, que passen de representar el 17% —el 17 i mig per ser exactes— l'any 92 al 16 i mig el 93, i aquesta —val a dir-ho— és una situació nova en els pressupostos de la Generalitat, és la primera vegada que les despeses d'inversió creixen menys que les despeses de funcionament, i això els hauria de preocupar, els hauria de preocupar sobretot quan això es degut a l'explosió que vostès tenen en aquestes despeses de funcionament i no per una pretesa política d'austeritat.

I finalment, també, l'altre gran perjudicat són les transferències a l'Administració local. Jo no insistiré en el tema perquè ha estat segurament un dels temes més repetits en aquest debat. En qualsevol cas, solament dues qüestions: una, dir-los que no solament baixen en termes relatius sinó en termes absoluts. Poden agafar les xifres que vulguin, però l'any 1993 les administracions locals, estrictament els municipis deixant a banda les comarques, els municipis rebran o tenen previst rebre de la

Generalitat menys diners dels que tenien previst rebre el 1992. I això no es pot dir, com ha dit el senyor Gavín en parlar de l'esmena de Governació, que no està a les mans de l'Administració de la Generalitat; és una fallàcia, en aquests moments, dir que aquestes qüestions no estan en les mans d'un govern que té un bilió i mig de pessetes per administrar.

El Sr. PRESIDENT: És que ja no li puc demanar que torni la qüestió perquè encara no hi ha entrat, eh?

El Sr. CARNICER: Serà, amb tots els respectes, serà a criteri del senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor, que és el que dirigeix el debat.

El Sr. CARNICER: En conclusió, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta aquesta esmena de retorn del Departament d'Economia i Finances i de totes les accions vinculades a aquest.

He obviat —i en això el senyor president tindria raó— parlar individualment de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari, ja que la referències que hem fet a ambdues institucions, tant en altres debats anteriors com en les esmenes a l'articulat, abonen a bastament el nostre criteri. Pregoo que donin per reproduïdes aquelles manifestacions sobre el desgavell que suposa l'actual política de crèdits i avals de la Generalitat i, el que és més greu, la seva negativa a uns fets evidents que exigeixen un canvi de forma ràpida. És impossible destriar la responsabilitat global que hi ha en les finances de la Generalitat —i que en un altre punt d'aquest ordre del dia d'aquest Ple haurem de tornar a revisar— de les responsabilitats que té la Conselleria d'Economia i Finances, en la mesura que és a ella a qui li correspon vetllar perquè el pressupost actual i les seves repercussions en els pressupostos futurs siguin els més convenients per al país. Aquest és un pressupost fet per tindre la premissa del dia a dia i d'anar tapant els forats que van sorgint, i és per això que nosaltres hem de manifestar el nostre desacord i demanem el seu retorn.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Esmena 402 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per una qüestió d'ordre, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina qüestió d'ordre.

El Sr. CLOTAS: Doncs, de les diferents interrupcions que el senyor president ha anat fent al llarg del debat d'avui, almenys les que corresponen als portaveus del Grup Socialista, perquè amb tot respecte, senyor president, creiem que s'accentua al llarg d'aquest debat l'observació per part de la presidència d'atenir-se al que és el debat pressupostari, i si bé és cert que el senyor president —i ningú ho discuteix— dirigeix el debat, jo vull posar en dubte que dirigeixi els continguts del debat.

Nosaltres creiem que aquesta és una cambra parlamentària i ens faria por i ens preocuparia d'una manera alarmant que l'accentuació encara més d'aquest tipus d'observacions conduís aquesta cambra no a la seva funció essencial, que és parlar, sinó a exposar fredament una sèrie de números que serien difícilment entenedors. Per tant, entenem que dels continguts d'un debat parlamentari entorn de pressupostos o entorn de qualsevol qüestió política —i els pressupostos és la qüestió política més important, probablement— convindria tenir aquesta in-

interpretació sobre el que la cambra representa, que és el dret fonamental, bàsic i obligatori de parlamentar entre els escollits pel poble.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, per la seva aportació, senyor Clotas, però tingui present que si alguna cosa distingeix aquesta presidència és la tolerància, de manera que no hi ha cap motiu per témer que hi haurà una variació. Ara bé, la presidència ha de fer les observacions pertinents en el debat per dirigir-lo en una direcció determinada, que és el que senyala l'ordre del dia.

402, esmena 402, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Si em permet, acumularé l'esmena 402 i 410 en un sol torn d'intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Departament d'Economia i Finances, en el seu pressupost d'enguany, pateix la insuficiència pressupostària que defineix el conjunt de tots els pressupostos per al 1993, així com també pateix una prioritització que, si avui estigués en aquesta part de debat parlant-los l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Reguant i utilitzés la seva, si més no, personal oratòria, qualificaria de «priorització perversa», però com que no hi és no goso de fer-ho així. Com d'una prioritització —deia— dels diversos capítols, articles i seccions.

El Departament creix un 5%, és a dir, gairebé allò mateix que l'IPC interanual de novembre a novembre, que ho ha fet en un 5,1%. D'aquest creixement del pressupost del Departament cal diferenciar-ne tres grans grups. Del total del pressupost, del pressupostat, 5.900 milions en un primer bloc, podríem ubicar-hi l'article 12, que fa referència als funcionaris i al sou dels treballadors, amb un total de 2.137 milions; un segon bloc, el capítol quart, «Transferències corrents», amb 1.053 milions, i el capítol setè, «Transferències de capital», 389 milions, i finalment un tercer bloc, 2.322 milions, amb tot el restant.

El 5% del creixement recau, doncs, damunt dels grups segon i tercer, ja que als salaris dels funcionaris del Departament, com la resta dels funcionaris del Govern, se'ls ha aplicat la decisió última i revolucionària del Govern de l'Estat de congelar i no complir la clàusula pactada de revisió salarial. Aquí, aquella perversitat que qualificaria el diputat Reguant, la veuríem en engolir la renúncia a fer una política salarial pròpia dins l'increment per la globalitat del pressupost del Departament.

Si ens mirem el capítol 1, articles 10, 11 i 13, veiem que els alts càrrecs dupliquen el diner invertit en pagar el personal fix —109 milions els alts càrrecs, 53 milions el personal fix— i que aquesta quantitat és inferior al diner dedicat a pagar el personal laboral temporal —61 milions— i molt inferior al diner dedicat al personal eventual —71 milions. Així veiem perfilat des d'un departament del Govern com el treball en precari, l'eventual més el temporal, és el que pesa més en termes econòmics, deixant a banda el funcionariat, amb poder adquisitiu salarial a la baixa. Des d'aquesta òptica podríem dir que tan sols els alts càrrecs gaudeixen d'un estatus de clara suficiència, aspecte gens blasmable però en franca contradicció amb l'austeritat imposada a la resta del col·lectiu laboral del Departament.

Si ens mirem el capítol 2, article 22, trobem que per als estudis i treballs fets per altres empreses s'hi destinen 70 milions gairebé i mig, per a les atencions protocol·làries i repre-

sentatives 14 milions, per a la publicitat i propaganda 6, per a reunions i conferències 18 i a per a formació i promoció 35. Una quantitat corresponent, doncs, al 50% de l'increment pressupostari entre el pressupost de l'any passat i el d'enguany, però, el que es va discutir l'any passat i el que estem discutint ara per ser factible aquest any que se'ns acosta, que aquest 50% d'increment —deia— se'n va en conceptes netament revisables i poc acceptables des de la nostra òptica.

Per què dèiem que calia revisar aquella «perversa» —entre cometes— prioritització que enguany, com cada any, té més cura en la imatge que en l'eficàcia? Per exemple, els 73 milions que el Departament inverteix en atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda equivalen a la inversió real prevista per a les comarques de la Cerdanya, l'Alt Camp i la Terra Alta. Si prenem en consideració aquests conceptes essentats de signe menor o de maquillatge i hi afegim els 70 milions dedicats a pagar estudis i treballs tècnics realitzats per empreses alienes al Departament i ho comparem amb les inversions reals comarcals previstes trobem que els 143 milions resultants de la suma d'aquests conceptes doblen amb escreix la inversió real prevista al Baix Camp i són netament superiors a les inversions reals de les comarques del Maresme, l'Alt Penedès o el Baix Llobregat.

Val a dir, doncs, que entenent les inversions reals com un esforç per millorar la qualitat de vida de cada comarca, la voluntat del Govern prima i prioritza l'aparença, la imatge, el maquillatge davant les necessitats dels habitants del país, almenys per a nosaltres, que som d'aquells ingenus que creiem que el país es format per totes i cadascuna de les seves comarques i que totes i cadascuna de les seves comarques són, senzillament, el país, i que parlar d'unes comarques és parlar, si més no paradigmàticament, del país.

Si ens mirem l'article 48 veiem que a famílies i institucions sense finalitat de lucre van 12.800.000 pessetes, al Col·legi d'Economistes de Catalunya 1.200.000, a la Universitat Catalana d'Estiu 150.000 pessetes, a la Reial Acadèmia de Ciències Econòmiques de Catalunya 500.000 pessetes, a famílies sense finalitat de lucre 1.500.000 i a altres institucions, el capítol més gran d'aquest article, 9 milions i mig, gairebé. Cal agrair la decisió fermament encoratjada a entusiasmar-nos, bocabadar-nos, esmaperduts, etcètera, etcètera, la decisió ferma i absoluta d'aportar 150.000 pessetes a la Universitat Catalana d'Estiu, que fou en el passat punt de debat i resistència i és en l'actualitat una escola universitària científica de prestigi reconegut amb el suport de les institucions acadèmiques d'arreu dels nostres països. Per bé que també Cultura i Presidència hi fan aportacions, no deixa de sorprendre que un govern amb etiqueta nacionalista contempli amb aquesta magnanimitat l'Escola Catalana d'Estiu, però l'axioma habitual, «si no hi tinc majoria absoluta no ens interessa», el blindatge del nacionalisme del Govern s'entén, si hom té els coneixements dels seus comportaments polítics en aspectes cabdals, que admeten una lectura claudicant i regionalista. 150.000 pessetes per a l'Escola d'Estiu; 9 milions i mig gairebé a altres institucions?

Aquest i no altre és l'esperit dels pressupostos, dels pressupostos de la Generalitat: l'esperit del qui dia passa any empeny, i anar tirant, i anar fent, i anar-hi anant.

Només dos mots per acabar respecte a l'Institut Català de Finances. Ha estat aquesta institució un malson reiterat en els da-

rrers mesos; allò per què va ésser creat no s'ha acomplert i ens ha portat un desencís i un mal viure que ningú a l'hemicicle es mereix, formi part de la majoria, formi part de qualsevol minoria. Ha estat, però, la conseqüència lògica i insalvable de la no-transparència en la seva gestió, una transparència que cal exigir i es necessita en tota acció de Govern, i més en una matèria com aquesta, on empreses haurien pogut posar-hi l'esperança a trobar-hi un ajut necessari.

Les coses no han funcionat bé i podem dir ara que l'Institut Català de Finances ha estat, és la taca més negra de l'actual període de sessions. Si l'entestament d'acusacions fonamentades i justificacions primfilades ha estat la tònica de les errades en la gestió de l'Institut Català de Finances, a banda de l'acció judicial, nosaltres pensem que una clara resposta explicativa de les seves accions —no justificativa, explicativa— hauria tranquil·litzat tothom. Si l'Institut hagués estat en condicions de presentar un llarg llistat de sol·licituts, d'ajuts, d'avalis, de crèdits amb la presentació de les sol·licituts ateses i de les rebutjades per reprovar, moralment almenys, allò que nosaltres creiem que és la veritat, que entre les rebutjades n'hi ha d'amics i familiars, i que entre les ateses també n'hi ha de gent que no és parentela.

Amb el nou cap de la institució, desitgem que la petita i mitjana empresa puguin disposar d'un instrument útil i satisfactori i sobretot —i sobretot— transparent.

És per aquests motius —que he intentat de sintetitzar, per allò de «fes al proïsme allò que desitges que el proïsme et faci a tu», i fer-ho de manera al més breu possible—, és per aquests motius que no teníem altre remei que votar a favor del retorn al Govern d'aquests pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té esmenes al Departament d'Economia i Finances. El senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, amb molta brevetat, les esmenes 403, 405 i 409, que són les tres que tenim per al Departament d'Economia i Finances, pels arguments que des del nostre Grup s'han donat ja reiteradament en aquesta cambra, les donem per defensades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup Popular té l'esmena 406 i 408; la senyora Montserrat té la paraula per a defensar-les.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, la 408 la dono per retirada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada.

La Sra. MONTSERRAT: Per tant, defensaré ara la 406.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: El Grup Parlamentari Popular presenta esmena a la totalitat a l'Institut Català de Crèdit Agrari perquè no respon a les necessitats financeres del nostre món agrari. Una dada ben significativa de l'operativitat d'aquest Institut és que la major part dels nostres empresaris agro-pecuaris i pesquers no saben massa bé ni què és ni per a què serveix aquest Institut; i això és així per tres raons.

En primer lloc, perquè des de la Generalitat de Catalunya s'ha utilitzat aquest Institut per a obrir una línia de crèdits, de subvencions electoralistes, més que per fer un veritable institut que canalitzi els crèdits i avalis que necessiten els nostres pagesos. En segon lloc, perquè fins ara gairebé la totalitat dels ajuts

de què gaudeix l'agro català prové línia Brussel·les o del Govern central; i en tercer lloc, perquè l'Institut Català de Crèdit Agrari no funciona com una institució pública, sinó a l'inrevés: funciona com la banca privada; l'obtenció de préstecs a través de l'Institut requereix l'aportació de les mateixes garanties que exigeixen les institucions financeres privades i el cost dels interessos és també el mateix.

Les assignacions pressupostàries que el Govern de Convergència i Unió fa per pal·liar les necessitats financeres de l'agricultura catalana posen clarament de manifest l'interès del Govern de Convergència i Unió en el món agrari. En el capítol 7 del pressupost de l'Institut Català de Crèdit Agrari, el concepte pressupostari 770.01 assigna com a compensació per tal de reduir el cost dels préstecs 208 milions de pessetes. És ben significatiu que aquesta quantitat sigui quasi la meitat que la suma del capítol primer: «remuneracions de personal», 129 milions i mig de pessetes, més les despeses contingudes en el concepte pressupostari «Despeses corrents i serveis», a les quals s'assignen 63 milions; total 192 milions i mig de pessetes. És a dir, el cost de funcionament de l'Institut és quasi el mateix que la quantitat destinada a reduir el cost dels préstecs als agricultors. Per què necessitem l'Institut, doncs? D'altra banda, la diferència entre els interessos cobrats i els interessos pagats és de 467 milions de pessetes i escaig a favor dels primers, i aquí se'ns obre un altre interrogant: per què no es destina a la reducció dels costos dels préstecs aquest diferencial d'interessos?

Ja en el debat general de política agrària que es va substanciar en aquesta cambra aquest any, vàrem plantejar —i es va concretar en una proposta de resolució subsegüent, que va ser acceptada fins i tot pel Grup de la majoria— les necessitats econòmiques del món agrari, i es va instar el Govern a millorar la competitivitat financera per a les nostres explotacions agràries. En aquest debat, també el nostre Grup parlamentari va demanar que es fixés una línia de préstecs a un interès no superior al 6% per als agricultors catalans; préstecs de les mateixes característiques dels que s'han donat generosament des de la Generalitat al sector industrial, especialment, però, a empreses vinculades a alts càrrecs del Govern i de Convergència i Unió.

Els pressupostos que vostès ens presenten per a 1993 de l'Institut Català del Crèdit Agrari mostren clarament la voluntat del Govern d'incomplir un mandat del Parlament de Catalunya, ja que, amb les xifres que acabo d'esmentar, es posa clarament de manifest que el finançament de les explotacions agràries catalanes no serà competitiu, i ens posa en una situació desfavorable si ens comparem amb països del nostre entorn europeu, com ara França. Els nostres agricultors segueixen pagant interessos a preu de mercat, i sel's exigeixen les mateixes garanties que si els obtinguessin en entitats privades; les propietats, és a dir, les explotacions, que són l'instrument de treball dels agricultors.

Els demanem, doncs, que facin un exercici de responsabilitat, que votin a favor del retorn al Govern d'aquest pressupost i que en trametin un a aquesta cambra que fixi un nou i veritable sistema de finançament per al camp català.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra?

El Sr. MOLINER: Senyor president, bé, jo faria...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Jo faria un torn en contra, primer, del que és el Departament d'Economia i Finances, que correspon a les esmenes 402, 403 i 401, del Grup Socialista, així com també a la del Crèdit Agrari feta pel Grup Popular ara mateix, i, pel que respecte a l'Institut Català de Finances, la farà el meu company senyor Tomàs, per favor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MOLINER: Bé, respecte al pressupost del Departament d'Economia i Finances, el senyor Martí Carnicer la veritat és que m'ho ha posat molt fàcil, perquè em veig obligat a no poder-li contestar res; aquesta és la veritat. El senyor president ja ho ha apuntat: que, és clar, el senyor Martí Carnicer s'ha basat en un debat general de tot el que és el pressupost global i la tesi global, diguem-ne, del pressupost de la Generalitat, i ha entrat en temes molt puntuals com les corporacions locals, despeses sumptuàries de Presidència, etcètera, que no tenen res a veure amb el Departament; per tant, no..., em veig obligat a no poder-li fer una resposta concreta al que és el pressupost en si del Departament. Lamento..., el senyor, el senyor Martí Carnicer, en el començament ja ha dit que la seva intervenció era de molt bona intenció, en el sentit que el pressupost reduït que té el Departament d'Economia i Finances no volia dir això que representés que el Departament era un departament de poca importància, però, sincerament, amb la intervenció que ha fet, és vostè mateix qui li ha donat poca importància, perquè no li ha dedicat cap atenció en el seu pressupost particular.

Una cosa sí que li vull contestar, senyor Martí Carnicer, molt cordialment; és que les respostes que vostè demanava que li pogués donar l'honorable conseller senyor Macià Alavedra, no ha sigut possible, senzillament, perquè es troba, com vostè potser ja sap, reunit en aquests moments amb el senyor Zabalza a Madrid per a temes de..., o sigui, treballs propis de la Conselleria.

Quant al pressupost del Departament, entrant en el que deia el senyor Bargalló, que és el que, bàsicament, ha fet la intervenció, doncs, més aprofundida del que és el pressupost en si, l'increment global del Departament en si és molt reduït; és un departament del 4,96%; són unes consignacions que s'han fet d'acord amb el que es va representar a les despeses de l'any passat i amb el que està previst per a l'any 93, i tot i que l'increment global és del 4,96, sí que s'ha de dir que hi han partides que han sofert un increment molt superior, però que, en tot cas, el podríem justificar fent una anàlisi una mica puntual de cada un dels capítols.

El senyor Bargalló ha parlat del capítol 1, quant a despeses de personal. Aquest capítol té un increment exactament del 4,43% de mitjana, diguem-ho així. L'any 92, hem de pensar que l'increment era d'un 5% —el previst—, i va acabar essent un 7,2. I aquí, és clar, això ho ha obligat, doncs, en el pressupost del 93, a incloure-hi aquesta diferència d'increment que va tenir l'any passat. Per altra part, en el capítol 1 s'han produït venciments en els triennis de personal; hi ha, a més, la incorporació..., durant tot aquest exercici està prevista la incorporació de sis places noves d'interventors que han guanyat les oposicions i, en canvi, hi han dues partides negatives, que són les que van determinades a les places que no està previst cobrir, com són les d'inspectors financers, inspectors tributaris i algunes per a reforçar la vessant d'auditories.

El capítol 2, que també l'ha mencionat el senyor Bargalló..., i jo diria que potser està una mica confós, perquè ha parlat d'un

augment del 50%; però és que jo no he entès exactament si es referia al del mateix Departament o del pressupost general de la Generalitat, perquè, és clar, aquest 50% m'ha sorprès molt, donat que el capítol 1, realment, del Departament d'Economia i Finances, l'únic increment que té, que són les despeses de béns corrents, és el 9,89%.

M'agradaria donar-li un petit detall, per no fer-me molt extens. Quant a Secretaria General, les partides..., hi han unes partides que disminuïen, que són clarament les de «carburants», «vestuari», «transports», «estudis i treballs tècnics», «despeses d'inventari integral». Després n'hi ha unes que no augmenten, que això no vol dir que..., bé, més ben dit, n'hi ha unes que no augmenten, la qual cosa vol dir, exactament, que s'ha d'assumir l'augment de l'IPC i de l'increment de l'IVA, i que són els «lloguers dels béns mobles i immobles», «premsa», «revistes», «publicacions», «material informàtic o no inventariable», «normalització lingüística», «atencions protocol·làries», «publicitat», «propaganda», «reunions i conferències» i «formació i promoció». I finalment, n'hi han unes que sí que augmenten, però aquestes s'hauria de dir que és degut, bàsicament, al nou edifici que s'ha adquirit al carrer Fontanella, al carrer Fontanella 6 i 8; aquí, és clar, naturalment, això provoca, doncs, un augment d'unes partides, com són les d'«immobilitzat de material», «material ordinari no inventariable», «neteja», «seguretat», etcètera, i «tributs»; però «tributs»..., també hem de pensar que tots els edificis públics estan sotmesos a l'IBI, a partir del 93, d'acord amb l'aplicació de la Llei d'hisendes locals.

El senyor Bargalló m'ha semblat també que mencionava... Bé, una cosa que voldria aclarir-li, senyor Bargalló, molt cordialment, és respecte a l'Escola d'Estiu. Vostè ha fet una menció molt especial a les 150.000 pessetes migradíssimes que es donen a l'Escola d'Estiu, però pensí que aquestes que dona el Departament van destinades únicament i exclusivament a funcionament de l'Escola d'Estiu. Però l'Escola d'Estiu, com vostè sabrà, té un conveni subscrit amb la Generalitat, en aquest cas amb Presidència, particularment, que en el passat any pujava, aproximadament, crec recordar que uns quatre milions de pessetes o més. Això, s'ha oblidat de dir-ho, i crec que val la pena puntualitzar-ho.

Bé, no voldria estendre'm gaire més, perquè tampoc s'han donat massa arguments per fer un debat, aquí, molt més aprofundit. El que sí que és evidentíssim i pot quedar demostrat tan sols per la mitjana de creixement que té aquest Departament, que és molt minso, que és del 4,96%, és que és un pressupost molt equilibrat; és un pressupost que s'ha fet des del punt de vista de màxima contenció, i per tant és un pressupost que no creiem de cap manera justificable tornar-lo al Govern, i per tant hem de votar en contra de les esmenes que han presentat tots els grups.

Quant a l'Institut del Crèdit Agrari, a la senyora Montserrat jo també li diria, potser, que té un petit desconeixement —cordialment, li ho dic, perdó, i amb tots els respectes— del que és en si l'Institut Català del Crèdit Agrari. Vostè ha postulat aquí que és un institut molt desconegut —m'ha semblat sentir—, amb unes finalitats electoralistes, que això, evidentment, doncs, respecte la seva opinió, però no és en absolut cert.

Pensí que l'Institut Català de Finances, perdó, l'Institut Català del Crèdit Agrari en aquest moment porta donats, des de l'any 85, un total de 5.449 préstecs per un import de 12.463 mi-

lions de pessetes. La demanda és constant i l'increment és..., i el sector l'està demanant continuament. La finalitat de l'Institut Català de Finances, com ha dit el..., l'Institut del Crèdit Agrari, perdó, ve donat per un tractament preferent a projectes d'inversió relatius a ramaderia, a l'adquisició de terres per a parcers i arrendataris, regeneracions forestals... Bé, és una tasca molt intensa que s'ha portat.

A més, respecte als capítols que vostè ha analitzat, en aquest cas el capítol 7, a «transferències de capital», ha d'entendre que inclou com a partides fonamentals 275 milions, que és l'aportació que fa la Generalitat en el fons de..., o sigui de capitals provinents de la Generalitat; hi ha 70 milions que provenen de reintegraments d'inversions efectuades per l'Administració —que, en aquest cas, és l'Iryda, que havia traspasat la seva gestió a l'ICA—; i, finalment, hi ha 115 milions que corresponen a l'import de les subvencions del tipus d'interès concedides pel DARF. Aquest capítol, en relació amb l'any 92, presenta una disminució d'un 12% per la previsió que el DARF aquest any farà menys aportacions o menys transferències de subvenció.

El capítol 8, quant a actius financers, creix un 24%, i correspon, bàsicament, als reintegraments de préstecs concedits, que passen a 1.455 milions, enfront dels 1.070 que teníem l'any passat, i així també com un augment de la previsió de recuperació de morosos, que aquest any serà de 42 milions.

I, finalment, el capítol 9, que són passius financers, inclou 2.407 milions com a previsió de noves operacions d'endeutament, 132 milions per a la planificació d'interessos passius i 25 milions dels dipòsits rebuts pels fons de garantia de cooperatives agràries, que també vénen per part del Departament de Treball. Aquest capítol realment creix un 31,5% pel fet que l'augment tant de noves operacions d'endeutament com de planificació d'interessos és força important. Val a dir, per això, que aquest augment de previsions d'endeutament està molt condicionat, perquè aquest any, l'any 93, l'Institut Català del Crèdit Agrari ha de fer un retorn de 1.000 milions de deute del que tenia contret.

Bé, podia donar-li molt més detall respecte als capítols 2 i 3, que els augments són d'un 3 i d'un 3,7%; el que sí que voldria afegir-hi és que els continguts d'aquesta línia preferent que s'ha vingut fent des del Departament i des de l'Institut del Crèdit Agrari estan marcats pel Decret 42/89 i després es van ampliar amb el Decret 213/92. Aquesta línia d'actuació —com li deia— ha representat una important ajuda a tots aquests sectors i el que es vol seguir és mantenint precisament aquesta línia, i aquest pressupost d'aquest any, precisament, porta una línia orientativa total per seguir en aquest camí iniciat de millores d'adquisició de terrenys i de millores d'infraestructures agràries, i com que considerem —com deia— que la tasca és important, i com que considerem també que el sector ho segueix demanant insistentment, per això veiem que el pressupost és totalment adequat per seguir aquesta línia, i per tant també votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El senyor Tomàs té la paraula per contestar les esmenes a la totalitat de l'Institut Català de Finances.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Senyor president, senyores i senyors diputats, és una satisfacció per a mi pujar a aquesta tribuna per tal de defensar el pressupost per a l'any 1993 de l'Institut Cata-

là de Finances. I és una satisfacció des del convenciment que hom podrà parlar des de l'accent necessari que cal en la defensa d'un instrument que ha donat ja la seva eficàcia i ha demostrat la seva validesa per a la vida econòmica del país. De Girardin deia que és l'accent el que convenç i no pas la paraula. Espero que des de Convergència i Unió i des de la meua aportació, si no pugui convèncer alguns dels diputats que han demostrat ja en el passat que no atenen a certes argumentacions que se'ls hagi pogut donar des de Convergència i Unió, des del Govern de la Generalitat, almenys sí que entendran en aquest moment que nosaltres podem parlar amb tota seguretat, tranquil·litat de l'accent del tracte igualitari que s'ha fet de l'Institut Català de Finances, de la transparència en la qual ha operat aquest Institut, del rigor que ha estat el *leit motiv* de la seva actuació i de l'eficàcia, també, de les seves actuacions.

Així mateix, aquest accent és el fruit, precisament, del comportament que ha tingut el conseller d'Economia i Finances davant d'aquest Parlament, i al mateix temps, també, com ha estat demostrat en reiterades ocasions, de la transparència de la seva actitud davant dels procediments parlamentaris. L'Institut Català de Finances ha estat un instrument vàlid i, a diferència del que alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han dit, ha donat ja servei a més de 30.000 treballadors d'aquest país, en un crèdit viu de més de 31.000 milions de pessetes, fent un càlcul del capital de treball necessari per a una indústria, en relació amb el gir mitjà de la indústria catalana, en aquest moment ja es pot afirmar que ha donat servei i suport a empreses que acumulen més de 30.000 treballadors.

Creiem que aquest Institut, amb la seva vida curta que ha tingut des de l'any 86, ja ha fet realment una gran aportació, precisament en funció del preàmbul del seu text fundacional, de la Llei que es va fer, la Llei 2 del 85, de 14 de l'1, que a més, si vostès ho recorden —jo no hi era en aquell moment—, pràcticament es pot dir que va ser feta sota el més ampli consens d'aquesta cambra. I precisament, deia en el preàmbul de la mateixa Llei que l'Institut..., «la creació de l'Institut Català de Finances permetrà de potenciar l'acció de la Generalitat en un àmbit d'influència directa sobre el foment de la plena ocupació.» I és per això que aquest Institut, de manera sostinguda, encara que no molt ràpida, va creixent any rere any per tal de convertir-se ja en aquest moment en un instrument vàlid de política industrial a nivell de Catalunya, com en el Tractat de Roma, encara que en un nivell diferent, és el Banc Europeu d'Inversions, el qual d'alguna manera va estar creat sota el mateix concepte de gestió que l'Institut Català de Finances.

Hi ha hagut algun il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula que ha gosat dir, precisament, que el que havia mancat i el que feia falta era actuar amb transparència des d'una institució que, al cap i a la fi, el que fa és ser un braç del Govern i, per tant, administrar els béns de tots els contribuents. Aquesta transparència, en primer lloc, la referirem al tracte igualitari que ha tingut tot sol·licitant d'un crèdit o un aval a l'Institut Català de Finances. Voldria recordar als il·lustres diputats —que en aquest moment alguns d'ells, sembla que amb amplis somriures, m'estan escoltant— que l'article 14 de la Constitució de l'Estat espanyol diu clarament que tots som iguals davant de la llei i, per tant, no hauria d'haver-hi cap privació des de l'actuació d'una institució pública que es deu per un igual a tothom. I per tant, des d'aquest punt de vista, seria

totalment injust que un instrument públic com l'Institut Català de Finances fes diferenciacions per mor de la pertinença ideològica o d'estatus social o de condició social de qualsevol de les persones que s'acosten a ell per tal d'obtenir un crèdit o un aval. La discriminació no l'ha feta mai el Govern de la Generalitat: la discriminació l'han feta vostès en acusar certes preferències. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, silenci!

El Sr. TOMÀS I RIBA: Jo no sé per què alguns diputats fan escarafalls quan senten articles de la Constitució... (*Rialles i remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, senyor president, però quan una empresa o un particular, ja sigui de l'aparell productiu o ja sigui des de l'àmbit social, s'acosta a l'Institut Català de Finances per tal d'obtenir-ne un crèdit o un aval, tal com també diu l'article 16.2 de la Constitució, no se'l podrà obligar a declarar quant a la seva ideologia, religió o creences, i per tant la funció, el rigor dels directius, dels professionals, de la Junta de Govern de l'Institut Català de Finances no ha de fer-se mai cabal del fet que una persona pertanyi a Esquerra Republicana, a Iniciativa per Catalunya, a Convergència i Unió, a qualsevol de les forces polítiques o altres i, per tant, que formant part d'un consell d'administració d'una empresa se li preguntés en algun moment si realment pertany a alguna ideologia política. Des de Convergència i Unió li aconsellaríem immediatament que se n'anés al Síndic de Greuges per fer un tracte diferencial respecte a aquella persona. (*Fora remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, la transparència... Hem parlat de diversos conceptes. Parlem, doncs, de com funciona l'Institut Català de Finances i de com continuarà funcionant en el futur, i sobretot en relació amb els criteris que han d'inspirar la seva gestió i la concessió dels seus crèdits i els avals. Es necessita, primer, un informe del Departament corresponent, una anàlisi del projecte tècnic, de la solvència; es fa la formalització de l'operació davant de fedatari públic; s'apliquen els criteris de morositat de la Llei 4/91, del Banc d'Espanya, i es publiquen els resultats de situació de l'Institut Català de Finances en memòria anyal que ha estat a disposició de tots els diputats d'aquesta cambra o, en qualsevol cas, dels portaveus, des que existeix a l'any 86. Però, com vostès molt bé diuen, el que cal no és solament que hi hagi una informació o un flux de comunicació, sinó que el que cal és que aquesta informació sigui controlada de forma eficaç, i no solament de forma eficaç, sinó legalment reconeguda, que és el que vostès volen. Doncs, bé, s'han fet ja auditories dels anys 86, 88, 89, 91, i està a punt de finalitzar la de l'any 90. Però no solament això, sinó que, a més, en aquest moment ja està a punt d'emetre informe la Sindicatura de Comptes de la Generalitat. Per tant, tots aquells elements de control de la gestió i, per altra banda, de compliment de la legalitat en la gestió del mateix Institut Català de Finances han estat a bastament complerts per aquest braç del Govern de Catalunya.

No solament la transparència s'expressa quant al mecanisme de funcionament de l'Institut, sinó que el qui pren les decisions definitives de la concessió dels crèdits i els avals —també per a l'any 93, senyor Carnicer— serà una junta de govern, no el seu president; i en aquesta junta de govern (*remor de veus*), que té tretze membres, que té tretze membres...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. TOMÀS I RIBA: ...n'hi han sis, senyores i senyors diputats, que no tenen res a veure amb l'Administració: hi ha un professor d'ESADE, hi ha un tècnic comercial de l'Estat, hi ha un advocat, hi ha un notari (*remor de veus*), hi ha un economista i hi ha un altre advocat. (*Fora remor de veus i rialles.*)

Senyores i senyors diputats, vostès, com poden comprendre, aquestes persones, a més, no reben cap retribució; ho fan per amor a l'art i perquè Catalunya continuï prosperant des de l'àmbit industrial, i que aquells productes que no en troben a la banca privada la puguin trobar amb el suport de la Generalitat. I això ha de merèixer el nostre reconeixement com a màxims representants del poble de Catalunya. I em penso que haurien de merèixer, aquestes paraules, el respecte que cal donar-los. Però és que, a més, vostès no sé si estan al corrent de com informa l'Institut Català de Finances. (*Remor de veus.*) L'Institut Català de Finances cada any presenta la seva memòria a la premsa...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. TOMÀS I RIBA: Presenta la seva memòria a la premsa, i cada vegada que l'ha presentada ha estat reconeguda com una de les millors memòries que existeixen en la gestió d'organismes de la Generalitat i ha rebut a bastament les felicitacions dels mitjans de comunicació i d'altres àmbits professionals. (*Pausa. Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, penso que, més enllà de l'àmbit exclusivament polític, el que mereix respecte i consideració és, sobretot, la tasca dels tècnics que formen part de l'Institut Català de Finances. En aquesta polèmica que s'ha encetat aquesta tardor, principalment —s'ha posat també en qüestió, a més d'aspectes polítics, s'han posat sobre la taula certes suspicàcies polítiques—, s'ha posat en qüestió la tasca d'uns professionals que cada matí, quan van a la seva oficina, analitzen empreses amb certes dificultats o algunes empreses que volen millorar la seva capacitat productiva. I per tant, el que cal és que en aquest moment no solament apellem al que podria ser una valoració política, sinó també una valoració d'aquests professionals en uns moments en què, precisament, es requereix i es demana la racionalització d'aspectes de l'Administració, sobretot en el cost que aquesta Administració té per a tota la societat; essent així que l'empresa Modys, d'acord amb els criteris de Modys, en aquest moment, l'Institut Català de Finances té unes *ratio* de gestió superiors al que podria ser el Banc Europeu d'Inversions i, per tant, això no es deu exclusivament a un concepte del que podria ser una valoració política, sinó exclusivament a un aspecte tècnic de gestió. I no solament això, sinó que, quant a la racionalització de la despesa i en les despeses d'explotació de l'Institut Català de Finances, des de l'any 89 —en el qual aquestes despeses d'explotació eren d'un 44,7%—, hem passat, l'any 91, a un 15%. I per tant, vol dir que, des de la seva estructuració interna, l'Institut Català de Finances és un element de racionalització de l'Administració catalana.

Algunes altres persones també han dit si no hi havia prou garanties o seguretats en la gestió d'aquest Institut. Doncs bé, el 76,6% dels finançaments compten amb les garanties hipotecàries o immobiliàries suficients com per atendre qualsevol eventualitat, a més, com ja hem dit, del compliment de la circular 4/1991, del Banc d'Espanya.

Creguin-me, creguin-nos que l'Institut Català de Finances és ja un model a nivell de l'Estat espanyol (*remor de veus*), un

model, i que el que és en aquest moment el cap dels assessors de la Moncloa (*rialles*) és, precisament, el que va crear l'Institut Valencià de Finances, que és exactament—exactament, estatutàriament—una còpia del que és l'Institut Català de Finances com a mecanisme de la gestió industrial i productiva d'un país.

I per tant, més enllà del que podia ser la consideració de la crítica política, el que cal o el que caldria és esperar de vostès, de l'oposició, una crítica molt més constructiva i positiva, per tal de demanar molts més recursos, en qualsevol cas, per a l'Institut Català de Finances, i no fer una crítica que pretén, de vegades, crear o donar a entendre que hi han flaires de sospites (*remor de veus*), contra la qual cosa...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. TOMÀS I RIBA: ...contra la qual cosa, senyores i senyors diputats, Convergència i Unió aplica perfums de bon govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passarem a la votació de les esmenes a la totalitat d'aquest Departament d'Economia i Finances.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem al Departament d'Ensenyament, esmena 411, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Magí Cadevall.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CADEVALL: Senyor president, senyores i senyors diputats, per començar, una lloança, fent cas de la crida a fer crítiques constructives. Una anàlisi global de les grans magnituds...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, només fa la defensa de la 411?

El Sr. CADEVALL: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Gràcies. Doncs, una anàlisi de les grans magnituds, una anàlisi per capítols ens podria fer pensar que estem davant d'un pressupost d'ensenyament equilibrat, però cal una anàlisi més detallada. Els pressupostos d'ensenyament han de ser un instrument per a la política educativa de Catalunya i, per tant, hem de preguntar: quines prioritats té?, quines prioritats hauria de tenir?, fins a quin punt les compleix?

Plantegem la primera qüestió: quines prioritats té? És impossible d'esbrinar. El senyor Armet ja va plantejar el primer dia com podia presentar els pressupostos un govern interí, però aquesta pregunta té la màxima vigència en el Departament d'Ensenyament. No és cap secret que ni l'honorable conseller ni l'equip incomplet i potser malavingut que resta a la Conselleria aplicaran aquests pressupostos. Les prioritats haurien d'estar expressades en els objectius dels programes; en un govern interí, qui redacta els programes? Cal suposar que els redacta el màxim cervell polític i pedagògic de la Conselleria, però a jutjar pels programes entregats al Parlament, evidentment, el principal redactor és la fotocopiadora. Sàvia mesura, d'altra part, del Govern de Convergència i Unió, perquè el conseller canviaria, els alts càrrecs del Departament estan cessats o podrien cessar, però la fotocopiadora perduraria, i en aquests moments està ja delitosa de preparar els programes del 1994.

Quan dic que els programes els ha fet la fotocopiadora, vull dir que reproduceix no només el text correcte, sinó que reproduceix fidelment les errades de l'any anterior; així, en la pàgina 198 del bloc de programes, poden veure l'expressió «Catlunya», sense la «a» i, en acabat, amb una «a» sobreafegida, que ja figurava exactament amb el mateix disseny en el programa de 1992.

Jo només donaré dues conseqüències negatives d'això que podríem anomenar «el govern o la dictadura de la fotocopiadora». Mentre fotocopien exactament—en aquest cas, fins i tot amb les mateixes quantitats—el programa 332, titulat «promoció de l'ocupació» i dotat amb la ridícula xifra de cinc milions de pessetes—i, si em permeten un parèntesi, podríem preguntar: quantes persones a Catalunya han trobat ocupació amb aquest programa de cinc milions de pessetes?—, doncs, mentrestant, algun funcionari indisciplinat ha descobert que s'havien descuidat l'anomenat «Programa escola-treball», dotat amb 1.500 milions de pessetes, que és la joia de la corona, tal com es pot desprendre dels discursos que cada any fa el president senyor Pujol. Com afegir aquest Programa sense incórrer en desacatament contra l'autoritat de la fotocopiadora? La solució que han trobat és genial: entre dues línies de la fotocòpia del Programa 321, ben barrejat amb les colònies i convivències escolars, en una línia torta, a més a més, interpolen l'activitat que és el màxim orgull del president de la Generalitat. No pensin que exagero, eh? Aquest és el Programa de 1992; poden veure un primer espai en blanc abans d'enumerar les activitats. Aquí tenen el Programa de 1993: és idèntic; les quantitats són una mica menors, eh?—aquí ha funcionat el títex—, una mica menors, malgrat que incorporen un Programa de 1.500 milions de pessetes, i han afegit aquí dalt, en una línia torta, el «Programa escola-treball», perquè l'any anterior se l'havien descuidat.

Bé, aquest és el primer error, només, que vull citar de la fotocopiadora. El segon error de la fotocopiadora és que no ha redactat un programa d'universitats. D'aquí a quatre dies tindrem un senyor comissionat d'universitat adscrit a Presidència. Es pot suposar que en aquest moment—és lògic—n'estan preparant ja la nova estructura. Què menys podria esperar el Parlament de Catalunya que el fet que ens presentessin un programa d'universitat? Doncs no, senyores i senyors diputats; en aquests moments on s'està a punt de segregar «universitat» d'Ensenyament, l'única referència a coses o a programes d'ensenyament figura..., perdó, d'universitat figura en un programa que es titula «ensenyament» i que engloba des dels concerts educatius a l'escola privada fins a la construcció d'edificis escolars, i l'únic objectiu referent a les universitats diu textualment: «desenvolupar les competències que en matèria d'ensenyament universitari corresponen a la Generalitat de Catalunya». Tot això només es pot explicar o per poca competència o per menyspreu al Parlament de Catalunya. Com que jo no voldria ser descortès, no vull treure cap conclusió, i que cada persona tregui la seva conclusió.

Bé, ja que el Govern és tan hermètic a l'hora d'explicar els seus objectius i prioritats, ja em disculparan, senyores i senyors diputats, l'atreviment que jo m'atreveixi a proposar quatre objectius per a l'ensenyament a Catalunya l'any vinent. Aquests quatre són: donar suport als municipis en la tasca de suplència que fan en el terreny de l'ensenyament; segon—i l'ordre no importa res; no és cap valoració—facilitar l'accés a les universitats

i millorar la qualitat de la docència disminuint la massificació; tercer, millorar la formació professional, i quart, facilitar l'aplicació de la reforma. Cap d'aquests objectius penso que està ben resolt, i per això demanem la devolució del pressupost al Govern.

Bé, sobre el primer tema. Les transferències a les corporacions locals disminueixen el 1993, però jo em limitaré a assenyalar les dues dades més significatives. Primera, mentre la partida de concerts educatius a l'escola privada s'incrementa d'un 16%, la partida anàloga per a escoles que compleixen la mateixa funció als municipis només s'incrementa un 4%. Per què, senyores i senyors diputats de la majoria? En lloc d'assumir més percentatge del cost de les activitats de suplència que fan els ajuntaments, com portem demanant fa mesos, encara, en aquests pressupostos, afegeixen un greuge comparatiu. Voldria deixar ben clar que aquest tracte mesquí —perdonin la paraula, però em sembla que és la realitat— als ajuntaments no és per falta de diners; només el 16% d'increments als concerts educatius suposen 7.442 milions de pessetes —això, l'increment, eh?; la partida és de més de 53.000 milions.

En el debat en comissió, el senyor Jané va tenir l'amabilitat de justificar aquest increment del 16% basant-se en els mòduls aprovats en els pressupostos estatals, i ens va xifrar..., ens va donar xifres molt variades. És d'agrair que el senyor Jané ens donés una explicació, perquè, realment, com he dit abans, les memòries no ens la proporcionen. Permeti'm dir, amb tot el respecte, de totes maneres, que penso que el seu argument era incorrecte, perquè no es poden prendre quantitats aïllades —va dir «tal increment és del 25%»—, sinó que el que cal és veure, de les dues categories principals a EGB, primària per un cantó i secundària per l'altre —i de secundària he agafat només la formació professional de primer grau industrial agrària, perquè penso que és la que puja més—, i, d'aquestes dues, veure quin és el cost de l'any que ve i quin és l'increment. Comptant-ho molt acuradament —i crec, senyor Jané, que no m'he equivocat—, el cost d'una aula concertada de primària l'any que ve puja el 3,3% i el cost d'una de secundària, la que puja més, el 15,3%; per tant, està claríssim que no es pot preveure un increment del 16% per sobre l'increment màxim. Però és que, a més a més, cal tenir en compte que, a Catalunya, un 80% de les aules són d'EGB; per tant, l'augment previsible dels concerts s'ha d'acostar molt més al 3,3% que el 15,3. A mi em surt, amb un càlcul així aproximat, un 5,7%, però bé, donant-ho molt a favor seu i estirant-ho molt, com a màxim arribaria a la meitat de l'increment previst.

La segona prioritat és la universitat. Aquí tenim dos objectius fonamentals: augmentar la qualitat de l'ensenyament universitari evitant la massificació i satisfer el dret a l'educació, l'accés a la universitat. El pressupost i la política educativa portada fins ara no resol aquests problemes; no s'ha solucionat el problema de la massificació, sinó que aquest any és l'any pitjor des d'aquest punt de vista de l'ingrés a la universitat. Per primera vegada s'ha superat la barrera del 50%, el juny, d'alumnes que no han pogut obtenir la primera opció, i el setembre, segons un article que va escriure a *La Vanguardia* el senyor conseller, van quedar al carrer, van quedar sense cap plaça a la universitat exactament 8.558 persones. Però, si hi afegíssim aquells que el setembre ja no han acudit a la preinscripció perquè no hi havia cap oferta vàlida per a ells, arribarien a un 25%

dels estudiants de Catalunya, unes 15.000 persones sense plaça a la universitat.

Llavors, que en aquesta situació ens trobem —i no voldria amb això ser llarg—, com els deia el dia anterior, que la Universitat Pompeu Fabra no creix degudament, no compleix els objectius del Govern, això, és una cosa greu; però que no faci això quan té una gran abundància de recursos, és encara més greu.

Jo voldria donar-los una xifra: la subvenció per alumne a la Universitat de Barcelona és de 241.000 pessetes, la subvenció per alumne a la Universitat Pompeu Fabra és d'1.300.000; 5,5 vegades més a la Universitat Pompeu Fabra...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant.

El Sr. CADEVALL: Procuraré acabar, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, és que ara li falta el temps que ha dedicat...

El Sr. CADEVALL: Més a favor meu, senyor president, ai, senyor Subirà, si m'he equivocat...

El Sr. PRESIDENT: Ara li falta el temps que ha dedicat a la multicopista.

El Sr. CADEVALL: Bé, de totes maneres, això no és pel tany de la Universitat de Barcelona, sinó que, en el cas de la Universitat de Tarragona, que és una de les noves universitats també, té quatre vegades més d'alumnes que la Pompeu Fabra i 300 milions menys. No es pot donar la culpa que aquesta manca de creixement és per la manca de locals, perquè en aquests mateixos anys, quan la Conselleria d'Ensenyament i la Universitat Politècnica de Catalunya han volgut instaurar nous estudis en el Baix Llobregat, bé han sabut trobar uns locals provisionals.

Molt breument i per acabar, assenyalaré només quines són les altres prioritats que ens sembla que no es compleixen; ho faré de forma telegràfica.

Sobre la formació professional, em sembla que aquí el que caldria fer és millorar i augmentar les pràctiques a les empreses i modernitzar l'equipament dels centres de formació professional. Al Programa escola-treball, la quantitat de 1.500 milions, com sap el senyor Jané, queda congelada, i la partida que hi havia de 500 milions per a equipament, per a renovació dels centres de formació professional, ha desaparegut absolutament.

Finalment, respecte a la reforma, no sols en general s'han congelat les partides, sinó que se segueix amb la partida de 1.000 pessetes per a la Direcció General de Planificació Educativa, relacionada amb la reforma. Una arbitrietat administrativa d'aquest tipus només es podia justificar per l'èxit aconseguit. L'èxit que va aconseguir el Mapa escolar tots els vam veure. Per tant, i per si el senyor Jané vol parlar molt de quantitats, jo diria, senyores i senyors diputats: el problema de l'educació a Catalunya és un problema de diners, evidentment, però no és només un problema de diners. Quan avaluen sense justificar en 7.000 milions l'increment a les escoles privades, quan segurament la part justificada d'això són només uns 3.000 milions i, per tant, hi posen 4.000 milions que no queden justificats amb els mòduls que s'aplicaran l'any que ve, llavors pregunto com és que els concerts amb els ajuntaments només els apugen un 4% i que la quantitat global de concerts per a centres als ajuntaments no arriba a 4.000 milions. Ens sembla que això demostra que no és només un problema de diners; és un problema d'orientació política.

Gràcies, senyor president, i perdoni'm si per la importància del tema m'he excedit.

El Sr. PRESIDENT: Li accepto les gràcies, perquè s'ha excedit realment.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 412. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president; si m'ho permet, defensaré també l'esmena 416, que es refereix a l'Institut Català de Noves Professions.

Bé, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat als pressupostos del Departament d'Ensenyament perquè entenem que, malauradament, aquests pressupostos representen una frustració molt important per a tot aquest sector que, per altra part, és la conseqüència obligada, lògica, de la política que s'està seguint des del Departament d'Ensenyament i que molts de nosaltres, des d'Iniciativa per Catalunya, des d'altres formacions polítiques de l'oposició ja hem posat en evidència amb interpellacions, amb proposicions no de llei, amb preguntes, amb iniciatives parlamentàries diverses en aquesta cambra.

Jo crec que hem de començar assenyalant també que en tots els àmbits, però aquí, segurament, d'una manera molt especial, és on es posa en evidència, on es fa palès el concepte, la idea política que té el Govern, que té el partit, la coalició que dóna suport al Govern i que tenim altres forces polítiques. Perquè, certament, la idea que tinguem de l'ensenyament a Catalunya avui es plasmarà en aquests pressupostos, es plasmarà en unes prioritats o en unes altres i es plasmarà també, dintre el conjunt dels pressupostos, a donar-li o no la importància que entenem que es mereix.

He de començar assenyalant que per a nosaltres aquest any hauria de ser —dic «hauria de ser», no sé si ho serà— un any extraordinàriament important per a l'ensenyament a Catalunya. Es tracta d'un any en què s'ha d'avançar en l'aplicació de la LOGSE, es tracta d'un any en què també s'ha d'avançar en la consolidació del nou mapa universitari de Catalunya i, per tant, els pressupostos d'Ensenyament haurien de donar la resposta adient, la resposta adequada a aquests reptes. És clar que prèviament calia fer un calendari adient; s'ha fet un calendari —que després s'ha hagut de modificar— de l'aplicació de la reforma a Catalunya. Calia també fer un mapa de les necessitats de l'escola pública a Catalunya, de les necessitats de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, tenint en compte tots els elements nous que comporta la LOGSE, elements nous que van de l'educació infantil fins a l'accent especialíssim en la formació professional, els canvis que això ha de comportar quant a l'estructura de l'ensenyament a Catalunya i que han de tenir una traducció pressupostària. També quant a l'ensenyament d'adults, també quant als ensenyaments artístics; en definitiva, en tots i cadascun dels nous elements que comporta la LOGSE però que, alhora, han d'anar acompanyats d'una reforma de les instal·lacions, d'un increment i d'un canvi en la formació del professorat, d'una millora d'aquesta formació; per tant, aquest mapa escolar, aquesta planificació ha de comprendre també els serveis complementaris, tots aquells serveis addicionals imprescindibles per portar a terme la reforma a Catalunya.

Això ja no s'ha fet. Això, malauradament, no s'ha portat a terme en el Mapa; el Mapa ha estat contestat per tots els sectors afectats, i ha estat contestat perquè no es condemnin aquests elements indispensables perquè la reforma educativa a Catalunya, perquè l'aplicació de la LOGSE, que tots en el seu moment hem saludat com un pas extraordinàriament important per

revolucionar l'ensenyament al nostre país, per millorar la qualitat de l'ensenyament, però per millorar la formació dels catalans i de les catalanes, perquè efectivament puguem ser més competitius, perquè tinguem una formació professional adient als reptes de la construcció europea. Tot això, tot això ho hem valorat com a elements que possibilitava l'aplicació de la reforma d'aplicació de la LOGSE, però tot això —hi insisteixo— no s'està portant a terme ja a l'hora de planificar l'ensenyament i a l'hora de donar també les dotacions pressupostàries corresponents.

Crec que és imprescindible dir què representa el pressupost d'Ensenyament avui dintre del conjunt dels pressupostos, i també en relació amb el pressupost d'Ensenyament de l'any passat. El pressupost d'Ensenyament, de 330.000 milions de pessetes, representa, si no m'equivoco, el 8,5% d'increment en relació amb el pressupost de l'any passat. El 8,5% d'increment del qual hem de treure, naturalment, l'increment de l'IPC, i també hem de tenir en compte, sobretot a l'hora de valorar què pot quedar per a la reforma, per a l'aplicació de la LOGSE, hem de tenir en compte, hem de tenir present que tal com s'ha dit, els concerts educatius a l'escola privada s'incrementen en un 16%. S'incrementa també, encara que d'una manera insuficient i sobretot posant l'accent —com veurem després, en relació amb algunes partides—, posant l'accent en la formació privada del professorat per part de la universitat, i òbviament, si d'aquest 8% d'increment, del qual hem de treure l'increment del cost de la vida, en deduíem el desfasament que comporta l'increment a l'escola privada, veiem que realment, per a l'escola pública, per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, en pessetes constants, anem enrere.

En moltes partides anem enrere. I és clar, aquest és un repte que havíem de complir. Naturalment —naturalment—, també s'han de complir altres reptes que comporten despesa econòmica. Certament, és un debat permanent —jo l'he tingut moltes vegades ja amb el conseller—, el relatiu a l'escola infantil, certament l'educació infantil no és obligatòria per als alumnes, no és obligatòria per als pares, però sí que l'article 7 de la LOGSE marca obligatòriament que els poders públics han de facilitar les places adients. Com també ara s'ha d'aplicar la LOGSE en els ensenyaments artístics, també ara s'ha d'aplicar la LOGSE en tots els àmbits que comprèn, i els ajuntaments estan portant a terme una tasca de suplència que en molts casos es veuen impossibilitats de complir.

Sabem el que ha passat amb els ensenyaments musicals i artístics, sabem el que ha passat amb els conservatoris; sabem —ho sabem tots— que fins i tot en Comissió hi va haver una esmena de Convergència i Unió que teòricament representava un increment de 365 milions de pessetes, però que a la realitat es tracta ni més ni menys que de la suma d'altres partides dedicades als mateixos conceptes i que comporta ni més ni menys que un increment real de 25 milions de pessetes. Per unes necessitats que s'han valorat pels sectors afectats, s'han valorat en properes —si no ho tinc mal entès— als 2.000 milions.

Per tant, veiem que realment no s'han posat els mitjans per a l'aplicació adequada de la LOGSE a Catalunya. L'aplicació de la LOGSE a Catalunya no és una de les seves prioritats, i això ho va dir —i ho he de repetir, perquè m'he tornat a repassar el *Diari de Sessions* i ho va dir amb tota claredat— el senyor Macià Alavedra, des d'aquesta tribuna. Va dir: «Escolti, millorem la

universitat. Bé, pels imperatius salarials hem de millorar els concerts educatius.» Certament els concerts educatius es milloren, però no pas per imperatius salarials, que com a màxim poden arribar —com s'ha dit molt bé— a un percentatge notablement inferior, no més enllà del 6%; per tant, la seva prioritat és una: la seva prioritat, en tot cas, és potenciar l'escola privada en detriment de l'escola pública. I en detriment de l'escola pública per una raó molt senzilla: perquè si els escassos diners que es dediquen a l'ensenyament es posen, fonamentalment, a l'increment dels concerts amb l'escola privada, evidentment —evidentment—, qui patirà les conseqüències, qui pateix les conseqüències és l'escola pública.

I si repasséssim ara el que comporten les partides de formació del professorat... Per exemple, jo sé que la de formació bàsica per a la reforma s'ha incrementat, però si sumem el conjunt de partides de la formació bàsica, que n'hi ha més d'una, certament, n'hi ha una de 240 milions que porta el nom exacte de «Formació bàsica per a la reforma», però n'hi ha d'altres que sumen aquest any —que sumen aquest any— 883 milions de pessetes i que l'any passat sumaven 886 milions de pessetes, i que per al manteniment dels centres veiem que en pessetes constants s'han reduït les partides, i que, per tant, tot això ens demostra clarament que els objectius de la reforma no es podran complir. Ja a partir d'ara, a partir d'avui, ja es pot veure que, per exemple, els ensenyaments musicals, els ensenyaments artístics no poden aplicar la reforma aquest any; no la poden aplicar aquest any. Jo abans de pujar a aquesta tribuna he estat parlant amb els sectors afectats, i hi ha una fórmula curiosa, que és la de dir: «Bé, la reforma s'aplica, encara que no s'apliqui.» Vol dir que direm que s'aplica i després ja veurem com això es resol. Això està passant amb els ensenyaments artístics, està passant avui encara.

Per tant, uns pressupostos que no contemplen partides importants per a dotacions de professorat, de nou professorat —de nou professorat—, que no n'hi ha, no hi ha partides... I nosaltres, quan en l'articulat hem presentat esmenes per incrementar, per possibilitar que s'incrementin les dotacions per la via dels crèdits ampliables a determinats conceptes imprescindibles per aplicar la reforma, no ho fèiem, com deia el senyor Escudé, per alegria pressupostària: ho fèiem perquè totes aquestes esmenes van ser presentades per nosaltres, defensades en comissió i rebutjades. Nosaltres noensem que la via dels crèdits ampliables sigui la que correspon; nosaltresensem que la que correspon és la via pressupostària i, per tant, aquests pressupostos haurien de comportar les partides suficients per poder aplicar adequadament la LOGSE a Catalunya, per poder cobrir adequadament aquests reptes que tenim.

Perquè si no després podem parlar tots i ens podem posar d'acord sobre les necessitats de la construcció europea, sobre la importància de l'ensenyament com un dels aspectes bàsics, fonamentals, de la política del Govern, però, a l'hora de la veritat, a l'hora de la realitat, les prioritats són unes altres. No és l'ensenyament públic de qualitat que es contempla en la LOGSE, no ho són. Per més que vostès hagin votat la LOGSE, a l'hora d'aplicar-la no la compleixen, no compleixen, no compliran, no ho fan ja avui, però no ho faran tampoc amb aquests pressupostos, malauradament. I dic malauradament perquè en aquest tema, com en molts d'altres, a nosaltres ens agradaria poder dir que certament anem avançant; ens agradaria i hi estem dispo-

sats i ho hem dit moltes vegades, que estem disposats a treballar plegats. Pensem —també ho he dit alguna altra vegada— que l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, la reforma educativa al nostre país és tan important que no la podem deixar exclusivament en mans del Consell Executiu. Hi hem de participar no únicament nosaltres; hi han de participar els sectors implicats, hi han de participar els pares, els alumnes, els ensenyants, els sindicats. En definitiva, és una tasca importantíssima per transformar radicalment l'educació al nostre país, però això, a més a més, comportarà, com a conseqüència lògica, també una transformació social, una transformació econòmica i allò que també ens preocupa molt a tots, que és aquesta capacitat de ser competitius.

És per aquesta via que hem d'avançar en la competitivitat, no per la via senzilla, però en definitiva falsa, de discutir la peseta del salari; és per la via de la formació, és per la via de la preparació, és per la via de l'educació, és per aquesta via, que malauradament vostès no estan aplicant degudament.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup Popular manté l'esmena 413, en aquest Departament d'Ensenyament: el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, començo amb una afirmació: formació d'aquest pressupost que no acabem d'entendre, pressupostos referits a aquest Departament que no contemplen la realitat educativa de Catalunya. Aquesta és la conclusió. Ens diran que són uns pressupostos restrictius degut a la situació que travessem. Però saben el que haurien de ser, uns pressupostos restrictius? Uns pressupostos restrictius han de contemplar unes prioritats que no es contemplen en aquests, com són, entre altres, les necessitats imperioses de posar en marxa una reforma educativa, millor dit, de continuar la posada en marxa de la nova Llei d'educació; una reforma que aparentment, en el curs 94-95, iniciarà el nou ensenyament secundari obligatori. Perquè suposem, suposem que pensen seguir la planificació projectada per vostès dels nous nivells, perquè, si no és així, aleshores sí que entendríem aquests pressupostos. Ara bé, si vostès tenen pensaments de seguir amb el projectat, més val que refacin aquest pressupost i hi incloguin les mancances que anirem denunciant al llarg de la meua intervenció.

En el concepte de complement de productivitat, dintre de remuneracions del personal, és curiós veure com el Gabinet del Conseller i Secretaria General supera els 143 milions de pessetes —143 milions sobre unes retribucions bàsiques, més complements d'altres tipus, de destinació i específic, de 9.000 milions de pessetes—, mentre que a la resta del Departament l'esmentat complement ascendeix a 63 milions de pessetes i les retribucions bàsiques, més complements —destinació i específic—, a 147 milions de pessetes. La nostra pregunta, o una pregunta nostra, és la següent: a què és degut que l'esmentat complement de productivitat en el Gabinet del Conseller i Secretaria General representi l'1,6% sobre la resta de retribucions mentre que a la resta del Departament només correspon el 0,04% —percentatge, aquest últim, que entra dintre de la normalitat—? Potser el nombre de funcionaris i personal laboral és superior al Gabinet del Conseller i Secretaria General que a la resta del Departament? No, segur que no és així. Davant aquest desequilibri tan

exagerat, i tenint en compte que la valoració de l'esmentat complement és totalment subjectiva, a diferència dels complements de destinació i específic, que són objectius, no ens cap una raó que justifiqui l'esmentat percentatge.

Una altra de les preguntes que ens fem, perquè un cop llegit i analitzat el pressupost d'aquest Departament no ho veiem clar, és la següent: tenen projectat, davant la implantació immediata de la reforma, la contractació de nous professors, tenint en compte que les *ratio* —la relació alumne-professor— han de ser menors, perquè així ho assenyala la nova Llei d'educació? Si ho tenen previst, aquests pressupostos no ho reflecteixen, ja que mantenen pràcticament la mateixa partida. Però és que vostès no només no preveuen, sinó que van a corre-cuita improvisant una reforma educativa de la magnitud de la que es vol portar a terme, és a dir, l'aprovada per vostès recolzant el Govern central a Madrid.

Pel que fa a la congelació salarial que es portarà a terme, ja que no hi ha pràcticament augment en la partida pressupostària, on es reflecteixen els compromisos econòmics que vostès van adquirir amb els funcionaris? No ens diguin que l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat, article 20.2, supedita el sou dels nostres funcionaris catalans, perquè aleshores els contestarem: «No haver-s'hi compromès, si és que no hi estan d'acord. I si hi estan d'acord, no haver-se compromès amb els funcionaris.»

I l'homologació salarial dels funcionaris docents, on es contempla? No hi ha per part de vostès un compromís amb els sindicats i els mateixos funcionaris per portar-la a terme? En quina partida pressupostària està reflectida? Possiblement el Consell Executiu espera que les vagues del funcionariat continuïn com estan projectades; si no, no s'entén.

En un altre apartat de preguntes, s'han adonat que dediquen pràcticament el mateix pressupost, dins la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa, el mateix pressupost, a la normalització lingüística? És a dir, el mateix que es dedica a la normalització lingüística, dins la Direcció General d'Ordenació Educativa, dediquen a la formació bàsica per a la reforma del professorat. Sense treure importància a la normalització lingüística, que la té, i prioritària —això ho sabem tots—, no creuen que en aquests moments la prioritat principal hauria de ser la formació dels professionals de l'ensenyament per afrontar amb garanties la reforma? És del tot incongruent afrontar la implantació d'un nou sistema educatiu sense que els que han de portar-lo a terme —professors, equips directius i tutors, sobretot aquests, ja que seran la figura bàsica de la nova Llei— hagin tingut una formació adequada. Doncs, bé, vostès a aquesta formació dediquen el 0,12% del pressupost general del Departament. Si una empresa privada assignés un pressupost d'aquesta proporció per a la formació dels seus treballadors, i concretament per a aquells que suporten el pes de portar a terme amb èxit o no l'objectiu principal de l'empresa, aquesta faria fallida al moment. Per tant, vostès mateixos: o reformen el pressupost i assignen una partida amb cara i ulls als programes de formació bàsica per a la reforma, tant per als professors com directors, càrrecs de gestió i, principalment, els tutors, o estan enterrant la reforma educativa abans de néixer.

I és que no es pot portar a terme una reforma del sistema educatiu amb una falta de recursos físics, humans i tecnològics com vostès tenen projectat. No ens diguin que el Govern central

no els recolza econòmicament i per això no poden dotar els centres de recursos, els professionals de la deguda formació i el Mapa escolar d'una planificació real de necessitats, perquè vostès estan recolzant una política educativa que és criticada per tots els ens socials que participen en forma activa en l'ensenyament, és a dir, pares, alumnes i professors. S'han parat vostès a escoltar els càrrecs professionals que estan denunciant de forma constant la falta de centres de secundària? No està ben palès que la seva infraestructura és insuficient per desenvolupar amb un mínim de dignitat la nova Llei?

Una greu insuficiència del pressupost ha estat la manca de comprensió sobre l'educació infantil no obligatòria. La Generalitat cobreix l'etapa escolar que s'inicia al tres anys i deixa un buit en el tram dels menors de tres anys. Davant d'aquesta mancança, els ajuntaments han esmerçat recursos destinats a la creació, gestió i manteniment de les escoles-bressol. L'any 89 els poders locals varen destinar 9.244 milions a donar resposta a aquestes necessitats no assumides per la Generalitat pel que fa a escoles-bressol i, en menor proporció, a les escoles municipals d'EGB i educació secundària, les escoles especialitzades —escola de música, escola d'adults, escola d'educació especial— i els serveis complementaris del sistema educatiu. Doncs, bé, les transferències previstes a les corporacions locals per al 1993 no arriben al 84%.

Passant a altres aspectes del pressupost..., han pensat que la implantació de la reforma comporta l'augment de grups i que, per tant, aquests centres no la poden desenvolupar per falta d'espai? Contestar que es té previst habilitar aules de centres de primària per així resoldre aquestes deficiències..., si han pensat això, és no saber les dificultats d'organització que els presentarà als soferts equips directius, que prou problemes tenen a afrontar l'organització d'aquesta reforma.

I la inversió en material didàctic, tant per a l'inici de la reforma com per a la implantació dels mòduls professionals? Vostès creuen que és suficient el pressupost assignat? O potser creuen vostès que la implantació dels mòduls professionals no necessiten un material didàctic, amb tecnologia avançada, que cal preveure amb temps i no improvisant?

En un altre ordre de coses: vostès dediquen una partida pressupostària a la gratuïtat dels ensenyaments de formació professional i BUP i una altra per a transport escolar col·lectiu i ajuts individuals per a desplaçament d'alumnes a centres públics i concertats. Aparentment és quelcom positiu, si realment es porta a terme. I diem això perquè qui viu l'ensenyament dia a dia sap que no és real. Perquè què vol dir ensenyament gratuït? Deduïm que vol dir que al contribuent, al pare de família, no li costi res portar els seus fills a estudiar primària, formació professional o BUP, i això no és cert. Què han de fer els pares de família amb els seus fills si a la seva localitat no existeix un centre de secundària, sigui de formació professional, sigui de BUP? Portar-lo a la localitat més propera a la seva on es troba un centre d'aquest nivell. Però i el transport? Qui paga aquest transport? En alguns centres de formació professional, els alumnes de primer grau tenen el transport col·lectiu gratuït; altres joves, a través de les beques de desplaçament, tenen també uns suports dels quals es beneficien per cobrir les despeses d'aquest transport. Però i els alumnes de BUP? Aquests joves han de tenir el desplaçament gratuït igual que els que cursen formació professional, si realment vostès volen plasmar en els seus pressupostos la gratuïtat

de la formació professional i del BUP. A aquest efecte hem presentat la iniciativa parlamentària mitjançant una proposició no de llei en aquest sentit.

Pel que fa a la potenciació de la formació professional dels professors de les àrees tecnològiques, vostès fan el que volen: ni assignen pressupost adequat ni s'habilita els centres amb material necessari.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que acabi, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Després volem una formació professional de qualitat. Donin als centres una veritable autonomia, que ells realitzin les compres del material que s'adapti a les seves necessitats, a les seves condicions acadèmiques, i no ho centralitzin en el Departament, on en la majoria dels casos es desconeix la pròpia realitat —i controlin la despesa, naturalment. De què serveix tenir un gran departament, amb una gran infraestructura, amb uns bons assessors, si després cometem errors, entre altres molts, tan greus com desconèixer la mateixa realitat educativa? I el desajust que comporta, i que estan patint els centres d'ensenyament amb el pagament de les obres menors, que estan pagant al cap d'un any de realitzar-les? Han de ser els directors, i sobretot els de centres petits, que realitzen la seva funció amb entusiasme, els que pateixin les conseqüències de l'apressament dels proveïdors —i amb raó? No ens diguin que és el Departament d'Economia i Finances, perquè uns pressupostos per a què serveixen, si després no es compleixen?

En els seus pressupostos no es preveu la resolució de les deficiències que he esmentat, perquè no s'ha comptat amb qui realment viu l'ensenyament, és a dir, la mateixa societat educativa. Per tot això, el nostre Grup Parlamentari demana a la cambra que voti favorablement aquesta esmena a la totalitat de retorn del pressupost del Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Passem a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, esmenes 414 i 417: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Bargalló. (*Pausa.*) He presumit bé, que eren les dues?

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, ha presumit adequadament i correcta.

Bé, defensarem les dues esmenes, de retorn al Govern del pressupost del Departament d'Ensenyament i de retorn al Govern del pressupost de l'Institut Català de Noves Professions, primer per obvietat, per obvietat genèrica, perquè aquests pressupostos consoliden una política educativa amb la qual no només hi estem absolutament en desacord, totalment en desacord, plenament en desacord, sinó que, a més a més, estem convençuts que s'allunya de ser la més beneficiosa per al devenir del país, fins i tot gosaria dir que li trauria «la més» i que s'allunya de ser beneficiosa per al devenir del país. Però, a més a més, hem presentat les esmenes perquè tenim fortes discrepàncies puntuals amb l'articulat d'aquests pressupostos, algunes de les quals les anirem veient, i la primera i primordial és l'oblí, l'abandó, la desaparició de la reforma de l'ensenyament no universitari del desplaçament de la LOGSE a Catalunya.

Aquests pressupostos, tal com l'honorable conseller d'Economia i Finances ens va dir des d'aquesta mateixa estrada, prioritzen l'ensenyament universitari, amb un 15% d'augment respecte de l'any 1992, i gosaria recordar-los que en els pressupostos d'aquest any que se'ns acaba la Direcció General d'Universitats ja havia gaudit d'un increment del 38%. De fet, ja he

coincidit amb d'altres diputats i diputades, i amb un ampli espectre de la comunitat educativa, a recordar que el senyor conseller ha estat més un conseller d'universitats que un conseller d'ensenyament i, en tot cas, a la llarga, ja deia el senyor Escudé que qui insisteix hi arriba, i sembla ser que entre el 21 i el 24, el senyor —ara— conseller, acabarà essent realment el que volia ser, comissionat d'universitats, això si no és que el dia 28 se'ns apareixen els Sants Innocents i continua en el càrrec, cosa que ni ell ni nosaltres desitgem. I no tindríem res a dir a aquesta prioritització, més pressupostària que no pas programàtica, de la política universitària, perquè és cert que les universitats, les noves i les ja existents, la docència i la investigació, les infraestructures, el material, mereixen i urgeixen una acurada atenció pressupostària, segurament superior a la que ara s'hi presta.

No tindríem res a dir-hi si el context educatiu del país fos un altre, si el nostre país, ara i avui, fos un altre, si la universitat fos l'únic dèficit educatiu del país. Però, i l'ensenyament infantil? I el primari? I el secundari obligatori? I els nous batxillerats? I els mòduls i els nivells de la formació professional? I l'ensenyament artístic? I el musical? Com queden, en plena aplicació de la reforma, amb aquests pressupostos del Departament i l'Incanop?

Amb aquests pressupostos per al 1993, el que es fa és evidenciar-se allò que ja fa temps que ens anem tement: la reforma acabarà esdevenint tan sols una reforma semàntica, retòrica, terminològica, en els noms, no en les coses. I ja ho sabem, el nom no fa la cosa, tot i que la dissimula molt bé, i especialment si és de disseny germànic. I en això es dona un cas curiós: el paradigma de la cruesa de la realitat, de la distància entre realitat i Administració, entre comunitat educativa i pressupostos, que a cops és abismal i en temes d'ensenyament jo, fins i tot, m'atreveria a dir que infinita, si no fos que físics contemporanis ens han convençut de la fal·làcia de l'existència de l'infinit.

Vint anys enrere, més de vint anys enrere, components d'aquesta comunitat educativa, amb els moviments de renovació pedagògica al capdavant, demanaven amb èmfasi una reforma urgent de l'ensenyament. Ara, amb el retard convenient, que defineix l'Administració, el setembre d'enguany s'iniciava la reforma feta d'esquena a aquesta comunitat, d'esquena a aquests moviments de renovació pedagògica, sense voluntat de consens, cada cop més desdibuixada, cada cop més «desangelada», cada cop més desinflada i desconnectada dels afanys i les preocupacions del professorat, dels pares, dels pedagogs.

I aquests pressupostos que aprovarem d'aquí a no massa acaben de legitimar aquesta pseudo-reforma. Ens dona el convenciment que, tret dels noms, de les assignatures, dels estudis, dels rètols dels centres i el disseny dels títols, no hi haurà reforma de l'ensenyament no universitari. No augmenten la plantilla del professorat, per tant, i per exemple, la llengua estrangera, en el curs 93-94, quan començarà el cicle mitjà de primària, el tercer, quart i cinquè de primària, no apareixerà en el currículum dels alumnes. Els alumnes que enguany han començat primer de primària acabaran els tres cicles de primària sense haver fet part —fonamental i innovadora— del seu currículum, del currículum que vostès han decretat.

No s'atén convenientment la formació de la reconversió dels llocs de treball, tant pel que fa a la mateixa qualificació dels llocs com a la normalització lingüística de la secundària; no es resol la problemàtica de les condicions en precari del professo-

rat no funcional; no s'inverteix decididament i amb contundència, amb la contundència que exigiria la reforma i la mateixa realitat, en les remodelacions dels centres, en les noves construccions, en els equipaments de suport docent; es prioritzen i s'augmenten gratificacions extraordinàries, dietes, locomocions i trasllats del Gabinet del conseller, publicitat i propaganda, mentre disminueixen, es mantenen o desapareixen plans i partides directament relacionats amb la reforma.

La qüestió de la formació del professorat és paradigmàtica; formació i promoció per a la reforma; cursos de perfeccionament; especialitzacions i postgrau. El plantejament de la formació del professorat és simptomàtic, fins i tot en els prioritzats pressupostos universitaris, on s'incrementa el Pla de formació del professorat en àrees definides, en universitats privades, i es disminueix el mateix concepte en universitats públiques.

En aquest context, aquests pressupostos, a més més, comporten un augment significatiu del suport econòmic als concerts educatius. El pressupost del Departament d'Ensenyament per a 1993 respecte al de l'any passat té un augment global del 8,5%; en temes d'universitats d'un 15%; en concerts educatius amb escoles de titularitat privada, un 16,3%. I això amb una previsió de l'augment salarial del professorat d'aquests centres privats inferior a l'augment de l'assignació pressupostària per als concerts. És a dir, aquest augment no va destinat a l'homologació retributària i de condicions de treball entre el professorat de la concertada i la pública. L'Incanop té mentrestant la mateixa assignació de l'any passat; el Consell Escolar de Catalunya, potser com a brillant recompensa al seu dictamen negatiu al Mapa escolar, té un petit retrocés en la seva partida; el Programa escola-treball, la manté; els estudis de plàstica, música i dansa, tot i que es troben plenament afectats per la LOGSE, continuen amb un mínim suport, per bé que una esmena aprovada en comissió ho vagi dissimular, agrupant les nombroses partides — aquí ja s'ha explicat anteriorment i no hi insistiria.

Potser, doncs, tindrem reforma de nom, però aquests pressupostos no ens permetran de veure-la a la pràctica. Però això no és nou per a nosaltres, no ens ha sorprès. De fet ja ho sabíem, de fet ja ens ho esperàvem, de fet ja ho temíem. I posats a repartir les culpes farem quedar bé, una estona, una part de la cambra i farem quedar bé, una altra estona, una altra part de la cambra, en repartir la culpa; primer, a una part de la cambra i després repartir-la a l'altra, i així tots contents i l'ensenyament, tal com està, empitjora.

Per un cantó, és evident que no pot haver-hi reforma perquè a l'Estat al qual pertanyem no hi ha hagut una llei de finançament de la reforma. El senyor Solchaga —que és, suposo, coses molt diferents per a vostès, depenent del lloc on estan asseguts, però tots considerem que, evidentment, de números en sap i intel·ligent n'és— quan estàvem en una època de vaques grosses va dir: «De llei de finançament de la reforma, res de res; els pressupostos habituals, ordinaris i espavileu-vos.» Imaginin-se vostès, en l'època de vaques magres en què estem, com podíem sorgir amb la reforma i així —així— ens veiem ara: sense llei de finançament, amb uns pressupostos ordinaris que no van enlloc i, per tant, sense reforma.

Segona culpa, el Govern d'aquí no ha volgut tampoc dissenyar una pròpia reforma, un procés d'establiment d'un sistema educatiu nacional —de la nostra nació—, i tampoc ha volgut enfrontar-se, per tant, a un finançament. Hi ha en els pressupostos

aquella anècdota simpàtica de cada any, aquell acudit que ens fa gràcia, aquelles 1.000 pessetes destinades al funcionament anual de la Direcció General de Planificació Escolar, que per als que pertanyem al món de l'ensenyament és la senyora Carme-Laura Gil, la que tots sabem que en el món de l'ensenyament de fa uns quants anys i darrerament cada vegada més és qui va a les taules de negociació, és qui dona la cara en vagues, en no-vagues; és una persona omnipresent en el Departament que, amb un pressupost de 1.000 pessetes, estava encarregada, entre altres coses, de fer aquell Mapa escolar que, sense contactar professors amb centres, que imposant-lo retardat a consells escolars comarcals, no va ni convèncer el Consell Escolar de Catalunya on fins i tot hi va votar en contra un subdirector general del Departament.

Tampoc voldria acabar sense dir alguna cosa de l'Incanop, que algunes ja n'he dit. De fet l'Incanop pateix del que pateix el pressupost del Departament d'Ensenyament del qual surt. Continuem exigint-ne la seva transformació, la seva readaptació en el context de la importància que tots donem a la formació professional. No hi ha hagut debat important en aquest Parlament, des del debat d'investidura, en què el representant del Govern que hagi vingut no hagi dit que la formació professional és important. Si ho és, actuem conseqüentment amb aquesta importància.

Sense diners no hi ha reforma; sense reforma, la degradació del nostre sistema educatiu està en constant regressió. Esperem que a partir del 24 d'aquest mes el nou equip del Departament, amb un nou ímpetu o potser només amb ímpetu, amb una nova empenta o potser només amb empenta, tiri endavant aquests pressupostos amb una voluntat de consens. De fet sabem que els sindicats, que han abandonat qualsevol negociació amb el Departament fins que no canviï la seva direcció, estan disposats a participar-hi.

I, si em permeten, tot i que la il·luminació d'aquesta estrada hagi començat a funcionar, voldria cloure aquestes meves paraules —i ara ja la il·luminació ha tingut un toc definitiu— tal com sol fer algun il·lustre diputat —i il·lustrat— de la majoria tot recitant-los alguns versos dedicats al Departament. Podria recordar ara allò de «sol i de dol i amb vetusta gonella», però em sabria greu esmerçar en va aquest bell decasíllab del mestre Foix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT-PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Resta ara l'esmena 415, del Grup Socialista, corresponent al Departament d'Ensenyament. Per defensar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, defensaré l'esmena del Grup Socialista a l'Institut Català de Noves Professions, conegut com l'Incanop. Aquesta és una esmena de les descrites, de les conegudes com a esmena clàssica. Any rere any ens sorprèn el pressupost destinat al que creiem mal anomenat Institut Català de Noves Professions, l'Incanop. I permetin-me que els expliqui per què he dit «mal anomenat Institut Català de les Noves Professions».

El tema, el problema de les professions és realment un problema al nostre país i ho és en dos vessants, referit a dos vessants: les noves professions i les velles professions. I què volem dir, o què vull dir amb això? Doncs, bé, mirin, nosaltres creiem

que s'hauria de dir, i no només dir sinó actuar, en funció de les professions en general. Vull dir que s'hauria d'estudiar, de fer, de tenir clara la perspectiva de cap a on van les professions més clàssiques, més històriques. Però, a la vegada, s'hauria de fer també prospectiva per al conjunt de les professions. I els posaré un exemple: de cara al futur es preveu que hi haurà una fortíssima, una forta demanda d'infermeres i jo suposo, també, que d'infermers.

Aquesta no és una demanda que vagi lligada al que es coneix per tecnologies punta; les tecnologies punta no representaran, en xifres absolutes, aquesta demanda. S'hauria de fer, com deia, perspectiva i prospectiva del conjunt de les professions, i l'Institut hauria de servir, hauria de ser l'instrument que garantís que a Catalunya sabem on anem i on volem anar, des del punt de vista d'assegurar que allò que s'estudia, allò que s'oferta va en la direcció d'allò que es demana en el mercat de treball. Si no, podem estar fent estudis que no serveixen absolutament per res. Per tant, estarfem en la línia que existís un organisme que treballés en la direcció apuntada perquè, en l'actualitat, l'Incanop hom no sap massa què fa. Ja sé que ha publicat algun estudi; ens arriba als senyors diputats i diputades, però creiem que després no són utilitzats per ningú. Dóna la impressió que serveix, un cop més, d'excusa per justificar gestió i gastar en el que coneixem per paper *couché*. Les xifres dels seus pressupostos ho demostren: l'Incanop hauria de ser un organisme de constant actualitat en l'opinió pública interessada en el tema de les professions; no hi és mai. Que se sàpiga, els seus estudis no han estat mai utilitzats per ningú.

Un altre tema que ens resulta sorprenent és el que ja l'any anterior, en el debat de pressupostos, vam denunciar. El director de l'Incanop va ser retirat del seu càrrec; sembla que no complia les funcions que li havien estat encomanades. D'aleshores ençà, és el mateix secretari del Departament d'Ensenyament, senyor Grifoll, qui assumeix aquestes funcions. No sabem, a hores d'ara, que l'Incanop hagi canviat, ans al contrari, ha seguit amb les inèrcies de sempre. No sabem de cap proposta digna de consideració per part del senyor Grifoll. Aquest tema forma part, sens dubte, de la crisi general del Departament d'Ensenyament, a bastament denunciada per nosaltres. De fet, la crítica a l'Incanop és que no ha fet res en els darrers temps, i en els seus inicis ben poca cosa, i no entenem per què es creen organismes que només gasten i no se'ls veu la utilitat pràctica. Vostès em poden dir que s'han fet estudis; ja els he dit que els conec, però només són això, estudis. Qui els fa servir, aquests estudis? Serveixen, per exemple, per modificar o per orientar el Departament d'Ensenyament respecte a l'orientació de la formació professional? Doncs creiem que no, perquè ben segur que a hores d'ara tindríem molt més avançat el disseny de la formació professional.

Nosaltres sempre hem considerat primordial —i això ho hem manifestat repetides vegades— una política de concentració d'esforços per acarar la formació professional; concertació amb totes les parts interessades a planificar aquesta formació professional. Aquesta planificació ha de tenir entre altres —ja esmentat per nosaltres—, com a un dels principals factors de planificació, els ens locals, els ajuntaments, tant pel que fa a les noves professions com pel que fa a les velles. I l'Incanop no ha practicat aquesta política; podem dir que l'Incanop ha fracassat en la seva gestió.

Si vostès es llegeixen l'article 24 de la Llei de creació de l'Institut, veuran que no es compleix amb les funcions que se li assignen. L'apartat i) d'aquest article diu clarament: «Establir convenis amb organismes i entitats públiques o privades que poden ésser útils per a les finalitats de l'Institut.» I ho repeteixo, els ajuntaments no han comptat amb la política de l'Institut de Noves Professions.

Ens agradaria saber quants cops s'ha reunit la Junta de Govern de l'Institut. Voldríem saber quin tipus de deliberacions ha dut a terme. Voldríem saber quins acords s'han pres. Voldríem saber, veritablement, què fan i com reverteix en la societat el que fan, perquè m'espero un reguitzell d'actuacions com ens té acostumats el Grup de la majoria en el torn corresponent. Voldríem veure, en la pràctica, allò que sens dubte se'ns dirà.

I entrant en les xifres, en els números concrets del pressupost, vostès dediquen més de 98 milions al capítol 1, referit a retribucions bàsiques i complementàries. A què es dedica aquesta plantilla, que està classificada en alts càrrecs eventuais, funcionaris? Què fan? Doncs no ho sabem. A material d'oficina hi dediquen uns 30 milions i a despeses diverses, aproximadament, uns 19 milions. I 22 milions a capítol 4, per donar compliment al que diu l'article 24 de la Llei 7/86, que és al que he fet referència, que donaria sentit a l'activitat de l'Institut. La resta, d'un total de 225 milions i escaig, es gasta en una gran superestructura que no serveix —creiem— per a res. Ens recorda aquell hospital d'una sèrie televisiva, que anava molt bé i estava molt preparat, però tenia el problema que no podia rebre els malalts, perquè el pressupost no donava per pagar els metges.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per a un torn en contra té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Senyor president, si li plau, quan convingui, la defensa..., és a dir, la contradefensa de l'Incanop la faria el meu company l'il·lustre senyor Salvatella.

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, he intentat agrupar en diferents blocs els apunts que un té preparat per a aquest tràmit.

Jo vull manifestar, d'entrada, el meu total respecte per la llibertat d'enfocament del treball parlamentari de tots i cadascun dels grups, però ara no estem en Comissió, estem en el Ple; estem despatxant esmenes a la totalitat; vàrem veure tots i cadascun dels grups, uns més altres menys, quines eren les nostres aportacions en el tràmit de comissió en les esmenes a partides diferents i, per tant, jo ara voldria expressar que entenc molt bé les esmenes a la totalitat dels grups d'Iniciativa per Catalunya i, a més a més, estic segurament molt separat en alguns punts ideològicament, però molt d'acord amb els plantejaments que ens ha fet el senyor Roc Fuentes en el capvespre d'avui. També entenc molt bé la posició de l'esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també combrego amb moltíssims dels punts que ha apuntat l'il·lustre senyor Bargalló. Entenc molt bé l'esmena del Grup Popular, i a algú li pot estranyar però estic bastant allunyat d'alguns dels seus plantejaments, per no dir de molts dels seus plantejaments, o almenys la manera d'expressar-los. El que, amb tota cordialitat, senyor Cadavall, jo ja no acabo d'entendre la presentada per vostè aquest capvespre i en nom del seu Grup, i menys amb algun dels arguments que ens ha presentat. Ja hi tornarem, si és que hi ha

temps suficient. Permentin-me expressar que en el debat de comissió, en els torns a favor i en contra d'aquelles esmenes presentades a les partides, uns i altres vàrem anar desgranant suficients arguments i dades que, per no repetir-les, en temes alguns d'ells molt importants, tots nosaltres i tota persona interessada podrà trobar en el consegüent *Diari de Sessions*.

Em voldria referir molt ràpidament, per això, a tres punts que han tornat a sortir en aquest debat d'esmenes a la totalitat, al tema de la Direcció General de Planificació. Per un cantó, se li reconeix molt treball fet. Any rere any, una persona que està acostumada —la seva directora general fins ara— a negociar amb un i altre nivell, amb un i altre estament del món de l'ensenyament, com no haver de negociar que aquest, si per a la seva feina i la seva gestió no fossin suficients 1.000 pessetes —que, per cert, no les gasten cap dels exercicis, segueixen obertes a l'exercici següent—, de ben segur que hauria negociat amb qui hagués convingut la dotació. Tota la gestió i tot el personal d'aquesta Direcció General —ho hem explicat any rere any— es fa, lògicament, amb el personal de la Secretaria General.

Quant a la música, aquest és un tema que l'anem treballant i l'hem anat treballant amb tothom i hem anat aportant-hi... No és exactament que s'hi han afegit els 365 milions, un milió per dia; s'hi han afegit 75 milions del programa d'informàtica educativa sense tocar el PIE per a l'ensenyament de la música, evidentment, i a més a més 25 milions del Programa d'orientació i informació que, concretament, és rebaixar partides referides al Saló d'Ensenyament. I això podem pensar que, amb el curs engegat, l'aplicació temporal no coincideix amb dotze mesos.

L'altra qüestió és la d'universitats. Senyor Bargalló, no hem de confondre el que hi ha en la partida d'ajuts a famílies i institucions sense finalitat de lucre amb un canvi de partida per al Pla de formació de professorat en àrees definides, de confondre universitats privades i universitats públiques. Les partides aquestes estan destinades a persones, que algunes d'elles són beques prurians que alguns d'aquests anys, aquests cursos escolars ja n'estan gaudint, i el 93 han de seguir-ho aprofitant per a la seva perfecció de doctorat o de temes de recerca.

Amb tot això reprendria la defensa del pressupost del Departament d'Ensenyament i apuntaria esquemàticament uns aspectes d'ell mateix. Els creiem, en principi, necessaris per a fer possibles els objectius que s'ha marcat el Govern de la Generalitat per a l'any 93, i que els podem trobar i estan ben definits —i si quedés temps els rellegiria ràpidament— en les memòries. El pressupost, ja s'ha dit, el pressupost del Departament d'Ensenyament tindrà un increment del 8,48 centèsimes per cent respecte al del 92, i tot sembla que, en canvi —i dic «tot sembla»—, hi haurà un decrement del 8,71 centèsimes per cent del pressupost del Ministerio de Educación.

He agrupat alguns dels comentaris fets en un capítol referit a despeses de personal. Sobre el capítol 1 n'hem parlat, en vàrem parlar en Comissió, n'hem parlat avui també, i em sembla que és important poder dir, abans que altra cosa, que cal tenir en compte que en l'increment pressupostat per al 93 no s'hi inclou l'increment ordinari, el qual queda subjecte al que es determini per als funcionaris públics a nivell de l'Estat, i això és important numèricament i qualitativament. És important fixar-nos que aquest pressupost ha de permetre el compliment dels compromisos del Departament d'Ensenyament amb els representants sindicals dels docents i dels no docents dels centres

públics, signat el 6 de juny d'enguany, i que concretava un augment retributiu general anual i l'inici dels anomenats estadis.

Aquest és el pla que anirà permetent l'homologació amb la resta de funcionaris. Així mateix, també complir el compromís signat el 7 de juliol, amb la representació sindical. Algunes d'aquestes representacions són les mateixes persones que en un moment estan representant el sector privat —lògicament, a nivell sindical— i en altres el sector públic, i concretat amb els acords que varen signar sobre analogia retributiva. Anteriorment ja acordada, aquesta analogia retributiva, també entre el Ministerio i la representació sindical corresponent. En un i altre cas, situen els nivells salarials a partir de l'octubre del 92 en un nivell més alt que en el territori MEC. Potser és convenient dir que a Catalunya els percentatges d'increments de les retribucions del personal docent del sector públic, des de l'1 de gener de 1987 fins al 31 de desembre del 1992 són: per a mestres de primària, un 64,2%; per a mestres de taller, el 60,2%; per a professors agregats de batxillerat i professor numerari de FP, el 56,9%; per a catedràtics de batxillerat, el 56,5%. L'increment del capítol 1, per altra banda, no és només motivat per retribucions, sinó també per disminució d'horaris dels docents i discriminació de *ratio* perquè, de mica en mica, es va comptant amb més especialistes i més professors de reforç.

Quant a concerts educatius, no repetiré la filosofia: s'ha desgranat suficientment en comissió, on vàrem tenir una altra ocasió i, a més a més, em sembla que, avui per avui, la seva legitimitat ningú no la discuteix. Els diners destinats a concerts educatius estan definits pels mòduls econòmics de distribució de fons públics per al sosteniment de centres concertats, d'acord amb la Llei de pressupostos generals de l'Estat, i els seus imports són anuals i estan desglossats per unitats escolars en els diferents nivells i modalitats educatives. Les xifres, a vegades, poden dir més que altres arguments; hem parlat tots plegats d'un increment per al 93 respecte al 92 d'un 16,03 centèsimes per cent. Això vol dir, exactament, 7.442.351.950 pessetes. Dels 7.442 milions i escaig cal dir que 7.019 milions estan destinats a despeses de personal, retribucions i seguretat social, i 423 milions estan destinats a despeses de funcionament.

És a dir, aquest 16,3 centèsimes per cent, aquesta xifra es desglossa en un 15,12 centèsimes per cent d'increment destinades a personal i un 0,91% —91 centèsimes per cent— destinades a despeses de funcionament. El pagament al professorat cal recordar que es fa directament d'aquests centres pel Departament, en forma de pagament delegat, i no oblidem el seguit de negociacions que vàrem citar puntualment dient el dia entre els representants sindicals i el Departament d'Ensenyament.

Referint-nos al capítol 1, jo em pregunto —i m'atreveixo a preguntar a qui convingui—: és que dubtem del valor que pot tenir una millor retribució del professorat públic i concertat de cara al millorament de la qualitat del sistema educatiu? Respecte a tot el bloc de la formació professional, en el debat de l'articulat, en una de les seves propostes de noves disposicions addicionals la il·lustre senyora Torrent s'hi va referir, i el nostre portaveu, en la seva prolongada defensa de l'articulat d'aquest Projecte de llei, va indicar que donaríem en aquest moment del seu tràmit més detalls sobre la formació professional, tot contestant les inquietuds ben legítimes expressades per la senyora diputada i per altres senyors diputats.

Permetin-me, doncs, explicar que el Departament d'Ensenyament considera que la formació professional és un factor estratègic de desenvolupament del país, el Govern de Catalunya té com un dels seus objectius bàsics l'adequació de l'oferta de formació professional a la demanda socio-econòmica del país, tenint en compte el teixit productiu de Catalunya i de les seves distintes comarques, i això pedagògicament i metodològicament, després, té el seu punt de referència i de concreció. A l'actual curs, 92-93 hi ha en experimentació 48 títols professionals, 24 de mòduls de nivell 2, 24 de mòduls de nivell 3. Això suposa, en aquests moments, 165 mòduls —el curs passat n'hi havia 107 en funcionament— a 79 centres —el curs passat n'hi havia 58— amb un total, en aquests moments, de 3.731 alumnes —el curs passat n'hi havia 1.170 alumnes. Darrerament, de formació professional, el conseller, en resposta a interpellacions i preguntes, ha donat suficients dades i a elles em refereixo en aquests moments.

Però, senyora Torrent, permeti'm expressar-li que dijous i divendres de la setmana passada —fa ben pocs dies— a Canàries es reunien polítics i tècnics representants de les comunitats autòniques i del Ministerio per a seguir definint el desplegament de la nova formació professional d'acord amb la LOGSE. Si a Catalunya volem fer una anàlisi de com es van desenvolupant els dissenys curriculars de la formació professional, podem constatar que tècnicament i didàctica el nostre Departament d'Ensenyament l'ha concebuda com un arbre, l'arrel ben desenvolupada i el tronc s'han volgut que fossin les disciplines i els aprenentages comuns; les branques, múltiples i adaptables a cada professió, a cada comarca, a cada necessitat, en definitiva.

La concreció emmarcarà la diferenciació i obtindrà l'eficàcia, ja que connecta amb el definit món de la professió del treball específic.

Senyora Torrent, a Canàries els representants del Ministerio van definir això mateix, però totalment al revés, ho volen fer a l'inrevés: començar per les branques i, si es pot, ja arribarem a l'arrel; les branques, això sí, ben definides i concretades per a tot l'Estat, sense tenir en compte realitats del món del treball ben definides i ben diferents. I a més, indicaven que caldrà fer la pràctica —i això és molt important—, la pràctica de cada mòdul després d'haver superat tota la teoria. Potser sí, penso jo, malpenso jo, que plantejada d'aquesta forma, la formació professional pot sortir més barata, però, de fet, això, senyora Torrent, senyores diputades, senyors diputats, és, perdonin-me, carregar-se tot el concepte de la formació dual, la que anem desplegant a Catalunya, la que es fa a l'Europa comunitària més avançada.

El representant del Departament d'Ensenyament de Catalunya es va quedar sol en la defensa d'aquest sistema; mentrestant, almenys nosaltres, procurarem per aquest cantó que el Tractat de Maastricht segueixi endavant, i altres propiciaran la continuïtat d'allò que després en seguiran dient «fracàs escolar».

S'ha parlat també de la qüestió d'universitats. Si el total de l'increment del pressupost del Departament d'Ensenyament és de 8,48 centèsimes per cent respecte al del 92, cal dir que el de la Direcció General d'Universitats puja un 15,54 centèsimes per cent respecte al d'enguany.

Amb el pressupost del 93 es continua la línia endegada l'any 90 amb la creació de la Universitat Pompeu Fabra, i continuada

l'any 91, amb l'inici de l'expansió d'aquesta universitat i posteriorment, l'any 92, amb la creació de les universitats de Girona, Lleida i la Universitat Rovira i Virgili. Està prevista la continuïtat de les obres iniciades durant l'any 92 a la Universitat de Girona, en el campus de Sant Domènec i en el campus de Montilivi, per consolidar els nous estudis iniciats el 92.

Així mateix, s'ha continuat amb l'ampliació de les capacitats de dret i empresarials i també es preveu iniciar el curs 93-94 amb l'enginyeria industrial. Pel que fa a la Universitat de Lleida, es consoliden els nous estudis d'informàtica i l'enginyeria forestal, i estan previstes inversions per continuar amb la construcció del mòdul 2 i 3, així com iniciar el mòdul 4. Referent a la Universitat Rovira i Virgili, es consoliden els estudis iniciats darrerament d'informàtica, dret, direcció i administració d'empreses, i es preveu una dotació substancial en la dotació per a l'Escola d'Enginyers Tècnics Industrials i l'Escola de Graduats Socials. Es preveu, així mateix, l'inici de l'enginyeria química. Quant a inversions, està previst acabar amb les obres iniciades a Reus per a la Facultat de Medicina i Empresarials; la remodelació d'un edifici a Tortosa, per cert, que sortia en una esmena en comissió, per a la ubicació de l'Escola d'Infermeria, així com la rehabilitació, també, de l'edifici de la SAFA, per donar cabuda a l'increment de places que el desenvolupament de la universitat aquesta demana.

Pel que fa a les universitats de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya es continuarà amb el Pla d'inversions que els permeti afrontar els reptes que tenen; darrerament, aquest dilluns, la Junta de Govern de la Universitat de Barcelona va aprovar la formalització d'un crèdit de 3.500 milions que es preveu per anar acabant el nou aulari del carrer d'Aribau, aquell al costat mateix de la plaça Universitat, aquell solar que ocupava l'antic Cinema Central; la Facultat de Medicina al carrer Casanova i ampliar els espais d'ensenyament al campus de Pedralbes, així com també continuar les obres a Bellvitge i a les Llars Mundet.

Cal prosseguir la feina de preparació, per altre cantó, que d'això a vegades ens n'oblidem quan parlem d'espais i d'edificis, de preparació de professors universitaris, que creiem que és la peça clau i la peça més conflictiva en aquest creixement numèric dels alumnes de les nostres universitats. La millora d'equipaments i d'edificis universitaris, ni per cap altra destinació, no es fa només amb voluntat ni tan solament comptant amb pressupost suficient; es necessita més espai i temps, i en això estem. Quan reclamem més *ratio* i més grups per a la Universitat Pompeu Fabra és bo saber que amb el pressupost del 93 s'acabarà de pagar l'edifici de les Aigües, de magnífica construcció, i que es convertirà en biblioteca universitària. Es continuaran les obres, molt avançades ja, de les Rambles i de la plaça de la Mercè, així com les iniciades en les antigues casernes del carrer de Wellington, ací, a darrere del Palau del Parlament. Els aularis i els altres espais docents i no docents també són eines de treball.

Senyores diputades, senyors diputats, el conseller Laporte, quant als temes de la LOGSE, en cada ocasió, al llarg dels debats parlamentaris i les diferents intervencions, així com també a través de declaracions a la premsa, no ha deixat de dir que els diners no eren prou per desplegar convenientment la LOGSE; no només per poder-ho fer a Catalunya, sinó a tot l'Estat. Per al territori MEC tampoc hi ha prou consignació pressupostària, de

fet, i no és gens satisfactori constatar-ho, la LOGSE encara no ha estat assumida de veritat pel Govern central, o almenys, pel seu ministre d'Hisenda, i els governs són solidaris. De ben segur, senyor Cadevall, que vostè podria estar més ben informat que aquest diputat que els parla, de la preocupació més actual del ministre del ram. Darreres informacions ens diuen que el passat dilluns el ministre d'Educació es reunia amb els disset consellers de les comunitats autòniques. La problemàtica, dissortadament —ho repeteixo—, és comuna per a tothom: la implantació de la LOGSE, el calendari de l'anomenada reforma, els especialistes per als ensenyaments artístics de música, de dansa; tot això només té un sol nom: finançament. El senyor Maravall, el senyor Solana, el senyor Pérez-Rubalcaba, tres ministres ja, no han pogut resoldre fins ara el problema. El senyor Solchaga, per ara, encara no els ha pogut ajudar a fer-ho i les perspectives no semblen pas massa bones per a la macroeconomia ni per a les microeconomies.

A la inauguració del Congrés Europeu d'Atenció a la Infància, a Montjuïc, fa uns dies, el director general de la Unesco, el senyor Frederic Mayor Zaragoza, entre altres coses ens va dir: «No ens ha de preocupar quin món heretaran els nostres fills, sinó quins fills deixarem al món». Aquest pensament em fa dir que aquests fills, la seva manera d'ésser i de fer hem de continuar creient que depenen, en gran part, del sistema educatiu que la nostra societat els ofereixi; seguirem treballant per la seva millora, ara i avui i per al 93 disposem d'aquestes possibilitats i ens esforçarem a fer-les rendir. El nostre Govern ha pogut fer aquest pressupost i el nostre Grup, votant desfavorablement les esmenes a la totalitat presentades, hi donarem el suport convenient.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar el torn en contra corresponent a la darrera esmena té la paraula l'il·lustre diputat... (*El Sr. Pujol i Folcra demana per parlar.*) Un moment, un moment, senyor Salvatella. Senyor Pujol...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, només per a una qüestió d'ordre, només per saber si el diputat de la majoria ha contestat les esmenes a la totalitat del Grup Popular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ell ha fet de contesta a totes i ha dit que deixava contestar l'il·lustre diputat senyor Salvatella a la de l'Institut Català de Noves Professions.

Té la paraula l'il·lustre diputat. (*Remor de veus.*)

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en començar hauria de donar les gràcies als il·lustres diputats senyors Fuentes i Bargalló, perquè, o bé intencionadament o no, ho han passat per alt o bé han tocat molt lleugerament el tema de l'Incanop; no així la senyora Torrent, que hi ha dedicat una més llarga intervenció. Encara que alguna de les coses que ha plantejat em sembla que serien més aviat motiu o bé d'una pregunta o bé d'una interpel·lació al Govern.

El president de la Generalitat, en l'aula debat celebrada sota el títol «Les professions de l'any 2000 en la indústria i els serveis», va dir: «Una de les feines que considerem ben feta ha estat la de crear l'Institut Català de Noves Professions, un organisme que al moment de la seva creació va ser únic a l'Estat; el vam crear per preveure, d'acord amb l'evolució de la societat, de l'economia i de les tecnologies, les noves professions

que es necessiten. Amb el pas del temps, també les professions envelleixen; en el passat, durant segles, hi ha hagut gent que ha estat fent sempre el mateix, en canvi ara les feines i les tècniques en molts pocs anys es modifiquen molt profundament. La Generalitat ha intentat donar resposta a aquesta qüestió amb la creació de l'Incanop.» I certament és veritat, en el camp de la informàtica, per exemple, a nivell personal i industrial, administratiu, en el de la robòtica, però també en el camp del turisme, en el camp de l'oci, de la cultura, es generen contínuament noves necessitats, noves professions, en definitiva. Al món la societat ha accelerat en els darrers temps el seu procés de canvi, alentit i retardat durant anys i panys. El ritme de la vida real és sempre més ràpid que el de l'Administració —ja ho sabem—, per això cal que aquesta faci un esforç d'adaptació, de previsió, per tal de no anar massa endarrerida respecte a l'altra.

L'Institut Català de Noves Professions, creat, com sabem, per llei d'aquest Parlament el 1986, juga un paper intermediari actiu entre els diferents estaments implicats en la innovació professional i formativa. A partir de la pròpia iniciativa i de les peticions concretes, també, de sindicats, gremis i associacions professionals, en una tasca d'interconnexió amb diversos departaments del Govern, l'Institut tracta d'aclarir les tendències de futur en matèria d'evolució professional. Les seves activitats s'estenen a diversos camps: informació, documentació, recerca, estudis, activitats formatives, convenis i representació. La seva estructura comprèn, entre tots, uns quinze professionals. Entre els projectes per a l'any 1993, que justifiquen el pressupost que discutim i que donen resposta en certa manera al que plantejava la senyora Torrent, l'Incanop pretén completar el mapa d'estudis comarcals, dels quals, en aquests moments, n'hi ha tretze o catorze en marxa.

Quant als estudis sectorials, caldria esmentar els corresponents als sectors dels plàstics, motlles i matrius, recursos humans, noves tecnologies i en els sectors de serveis i cultural. Es vol continuar també amb les aules debat i, és clar, amb la publicació dels anuaris sobre ensenyaments no reglats.

Cenyint-nos al que pròpiament és el pressupost en la comparació del de 1992 i 1993, no hi ha diferències notables, és veritat. Només crec necessari aclarir un desplaçament de quantitats en l'apartat de despeses; concretament el capítol segon disminueix en uns 25 milions, a la vegada que el capítol 4 augmenta aproximadament en la mateixa quantitat, degut a les noves normes. Correspon tot plegat a l'àmbit de les activitats formatives: les remuneracions del personal, el capítol 1, s'apugen, seguint les previsions, al voltant d'un 4,3%. És aquest, evidentment, un pressupost de contenció, com correspon a unes perspectives generals de recessió que hom considera segures en el moment actual i previsiblement en un futur pròxim. Globalment, d'un total de 231 milions l'any 92, passem a 232 el 93; una puja de només un 0,4%. És evident que nosaltres voldríem un pressupost més generós, però la realitat és la realitat i, en tot cas —com ja ha apuntat abans algun altre diputat—, les prioritats van per un altre camí.

Portem un llast de segles, de cultura, de coneixements diversos que en certa manera ens donen personalitat i caràcter, però no podem quedar-nos contemplant allò que era en un moment determinat, sinó girar la mirada endavant cara al futur. L'Institut Català de Noves Professions, senyores i senyors diputats, en la seva essència és un acte de fe en el futur, en el futur de tots nosaltres, de la societat en general i de la catalana en particular.

Alguns grups de l'oposició han presentat, com cada any —sembla—, esmenes demanant la retirada del pressupost de l'Institut. Respecto els seus arguments, encara que no els comparteixi; els votarem, és clar, negativament.

Al llarg d'aquest debat de pressupostos, que he intentat seguir fins allà on han permès les meves forces, he recordat algunes vegades —massa vegades, potser, penso— el malaguanyat Joan Fuster, que ja en parlava, d'això, amb tota exactitud en les seves proposicions deshonestes: «El vostre adversari polític» —deia— «us acusarà de no fer el que hauríeu de fer i de fer-ho si ho féssiu, que això forma part del joc».

Sense més comentaris, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Veus de: «Molt bé!» Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat

Sotmetrem a votació les esmenes corresponents al Departament d'Ensenyament, que van de la 411 a la 417.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra, es posin drets.

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem el dimarts a les deu del matí.

(Són les nou del vespre i cinc minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

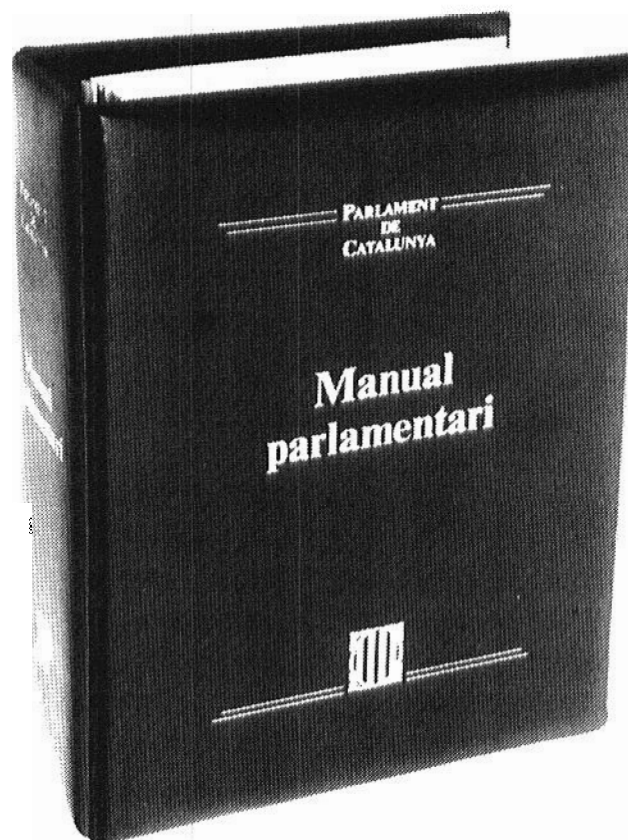
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
  - A.1 Constitució Espanyola
  - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
  - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
  - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
  - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
  - B.1 Resultats Electorals
  - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
  - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
  - C.1 El Ple del Parlament
  - C.2 El President i la Mesa del Parlament
  - C.3 Junta de Portaveus
  - C.4 Diputació Permanent
  - C.5 Comissions Parlamentàries
    - C.5/1 Comissions permanents legislatives
    - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
    - C.5/3 Comissions de legislatura
    - C.5/4 Comissions creades per llei
    - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
  - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
  - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
  - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
  - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
  - D.5 Gabinet de Presidència
  - D.6 Oficialia Major del Parlament
  - D.7 Serveis Generals
  - D.8 Servei d'Ordre i de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
  - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
  - E.2 Índex de Tramitacions
  - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
  - F.1 Generalitat de Catalunya
  - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
  - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
  - F.4 Altres Institucions de Catalunya
  - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
  - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
  - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític))	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat ei segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

**La funció i les competències legislatives
del Parlament**

Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

**La publicitat i el coneixement del
Parlament**

Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / xec al portador)

..... de ..... de 19 .....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

